

ALLERS FAMILIE-JOURNAL

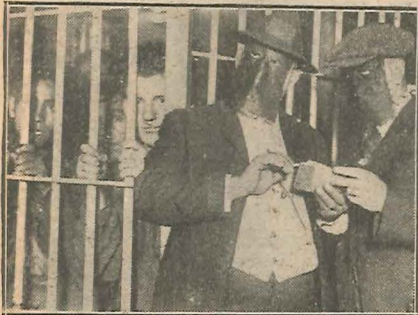
„Pinsebollene” underkastes en nøiere prøve.

Her ser man en ny slags bakverk, de saakaldte „amerikanske pinseboller” hvorav billedet viser nogen vellykede eksemplarer. Opskriften paa disse stammer fra „the far West”, hvis husmødre har ord paa sig for at være mestre i at faa brødet let og delikat, og hemmeligheten ved denne kunst bestaar efter vor bakekyndige medarbejders mening i benyttelsen av to ting: en melsigt og en bakerist, som begge deler er forholdsvis ukjendte herhjemme, men som ikke burde savnes i noget hus. — Inde i dette nummer av „Allers Familie-Journal” bringes opskriften paa disse lækre boller sammen med en beskrivelse av hvorledes man gaar frem ved bakningen.

KURIOSITETER

En pengeseddel paa staffeliet. Naar der skal utstedes nye pengesedler, tegnes disse først av den dertil utsette kunstner. Paa billedet sees saaledes en hundre-franksseddel paa staffeliet i den franske maler Luc Olivier Mersons atelier. Det som her vil forbause de fleste er sikkert originalens størrelse. Den tegnede og malte pengeseddel her overgaar jo nemlig meget den ferdige pengeseddel i længde og bredde, og dette gjør den av hensyn til at detaljene kan komme til at staa saa skarpe og tydelige som mulig paa de til cirkulation bestemte pengesedler.

Her er det detektivene og ikke forbryderne som bærer masker. Billedet gjengir en scene fra en fængselsgaard i byen Los Angeles i Kalifornien. Paa dette sted har man indført bruken av masker for detektivenes vedkommende. De bærer disse hver gang de viser sig for langene i fængslet, for at disse ikke skal kjende detektivenes ansigtstræk senere, naar opdagerne i embeds medfør færdes paa steder, hvor forbryderne pleier at holde til.

En lek med døden maa det kaldes som denne mand præsterer paa de halsbrækkende kunstners omraade. Han har nemlig, som man ser, anbragt sig selv paa en fremspringende jernbjelke paa en skyskraper som er under opførelse paa Broadway i New York. Og saa ligger han til og med paa ryggen og har hodet ned og har utsøkt sig det aller-

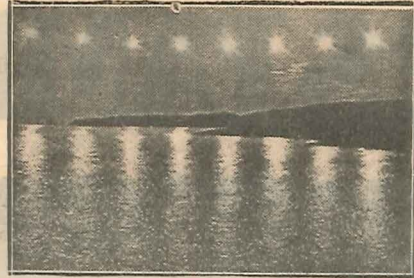
yfferste av hjelken som midlertidig oppholdssted. Vaagehalsen er den berømte amerikanske militærflyver, Kaptein Charles N. Fitzgerald fra Texas, almindelig kaldt „Den vilde djævel“ paa grund av sin dristighet. Han pleier ellers at optræ fra flyvemaskin, — her har han til en avveksling valgt et fastere men neppe mindre farlig stæde.

Hvorledes en træbyste blir til faar man en forestilling om ved at betrakte de to billeder her, av hvilke det ene viser dobbeltbusten paa et tidlig stadium at bare gulten er nogenlunde kjendelig, mens piken saa at si kan bli til hvad det skal være. Paa den raa træblok tegner kunstneren først omridsene av den figur han vil fremstille, hvorefter han gir sig til at snitte hode, hals og skuldre ut i grove træk. Saa begynner den finere utforming og snart dæmper der et ansigt frem og kunstneren har ike som en følelse av at „betri dette ansigt for træet som skjuler det“, som en bekjendt billedskjærer uttrykker sig. Men, skuffelser kan komme. En liten sort flek i ansigtet paa en pikeskikkelse blir ved et snit til et dypt, stort hul, og busten maa kasseres. Eller et eketræshode av en fager yngling renner tvers igjennem, fordi træet trods mangeaarig tørke dog ikke var tørt nok.

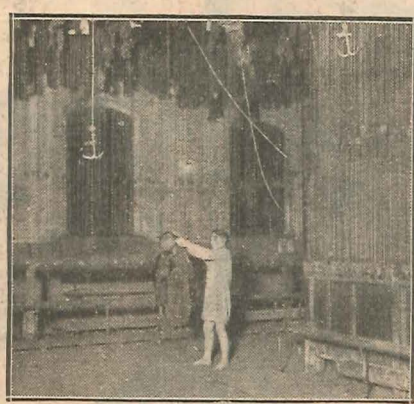
„Denne grav maa i al evighet ikke aapnes“. Slik staar der paa en vældig sandsten som med sin vekt av flere hundre kilogram hviler paa en grav i en av Tysklands byer. Dette hadde den avdøde ønsket, og hittil hadde heller ingen menneskehaand vaaget at trodse dette ønske. Men saa vilde tilfældet at en bjerk skjød op av graven, og tilsidst løftedes den store sandstensblok av vekstkraften i bjerken, som saaledes blev den uskyldige aarsak til at den avdødes sidste vilje ikke blev respektert. Og nu er graven med den merkelige sten og det merkelige træ gjenstand for besøk av næsten alle som kommer for besøk til byen.

Otte soler paa rad og det endda midnattsoler sees paa dette billede, som er tatt høit oppe mot nord om natten i otte eksponeringer med 20 minutters mellomrum fra klokken 11 til klokken 1.20. Denne lille fotografiske kuriositet er som man ser av stor malerisk og høist ciendommelig virkning, idet man uvilkaarlig faar indtrykket av at de otte soler har været at se paa en gang, mens sandheten naturligvis er den at det er samme sol som er tatt hver gang, bare at den har skiftet plass paa himlen. Et kjendt fotografisk trick med dækning av den allerede eksponerte del av platen har her fundet en original og interessant anvendelse.

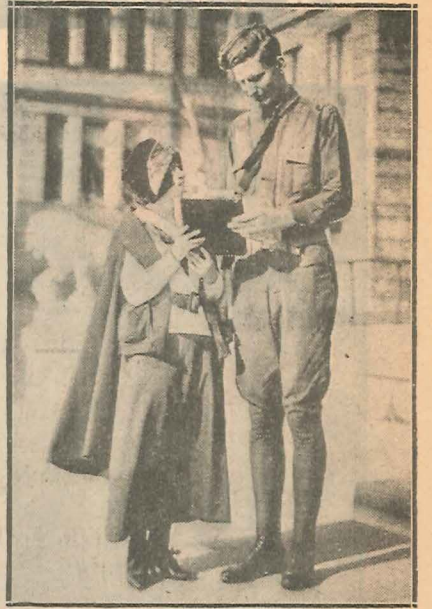

Et merkelig havehus findes i Washingtonparken i Amerika. Det er nemlig indrettet i stubben av et kalifornisk furutræ. Disse trær opnaar ofte en usædvanlig størrelse, saa at de raker over 100 meter iveiret og er i besiddelse av en tilsvarende tykkelse. Stubben paa billedet her er saaledes omtrent 30 meter i omkreds. Naar disse trær som hører til planteverdens gigantier blir gamle, blir de ofte hule nederst. Det er denne omstændighet man har utnyttet i det paa billedet viste tilfælde, idet man har ført en trap op gjennem den hule træstub og øverst oppe indrettet en liten sommerleilighet med kvist og spir.

En besynderlig garderobe findes for grubearbeiderne i gruben „Georgshütte“ ved Kattowitz, av hvilken der her bringes et fotografi. Man skulde nærmest tro, man hadde snoreloftet paa et teater for sig. Men alle snorene som henger ned fra taket er beregnet til at bære grubearbeidernes klær, som de tar av og omskifter med den spesielle dragt hvormed de arbeider nede i minegangene. I hver snor er der et litet anker og paa dettes kroker anbringer hver arbeider sine dagligklær og heiser dem derpaa op under taket. Saa henger de ikke i veien og er tillike i sikkerhet for tyver. Hver snor er med sin motsatte ende fastgjort til en planke paa en

slik maate at bare den som har nokten til laasen der er anbragt ved hver snorende, kan fire tøiet ned igjen.

Verdens høieste mand? I hvert fall en av de høieste. Han heter Charles Sims og studerer ingeniørvitenskap ved universitetet i Cincinnati. Ikke mindre end to meter og fire centimeter raker han iveiret, og det lyder ikke utrolig naar det fortelles om ham at han altid faar sit tøy sydd etter maal, eller at han sover i en seng som er spesielt laget til ham. Naar han er paa reise skal han ha det største besvær med at finde sig tilrette i hølletenes senger som er altfor korte til ham. Han sier selv at han da sover bedst naar han kan komme til at ligge „diagonal“ i sengen.

Et dronningsløp saa, stort, saa pragtfuldt og saa kostbart som det er

sees paa billedet, hører selv blandt dronninger til sjeldenhetene. Det er dronningen av Englands skjøp og det er næsten 6 meter langt og det er oversydd med guldbroderier som forestiller de enkelte landes symboler: Englands rose, Skotlands mistelten, Irlands kløverblad og Indiens stjerne med lotusblomster. Og imellem dem slynger sig eke- og ahornblader, og østenom det hele er der en bred kant av hermelin.

Telegraftraad som smykker. Blandt Afrikas mørkhudede, indfødte skjønhetter staar telegraftraad høit i kurs, idet de — etter afrikansk synsmaate — herligste slangearmbaand og halssmykker kan fremstilles av dette materiale. Damen paa billedet hører til Massai-folket i Afrika.

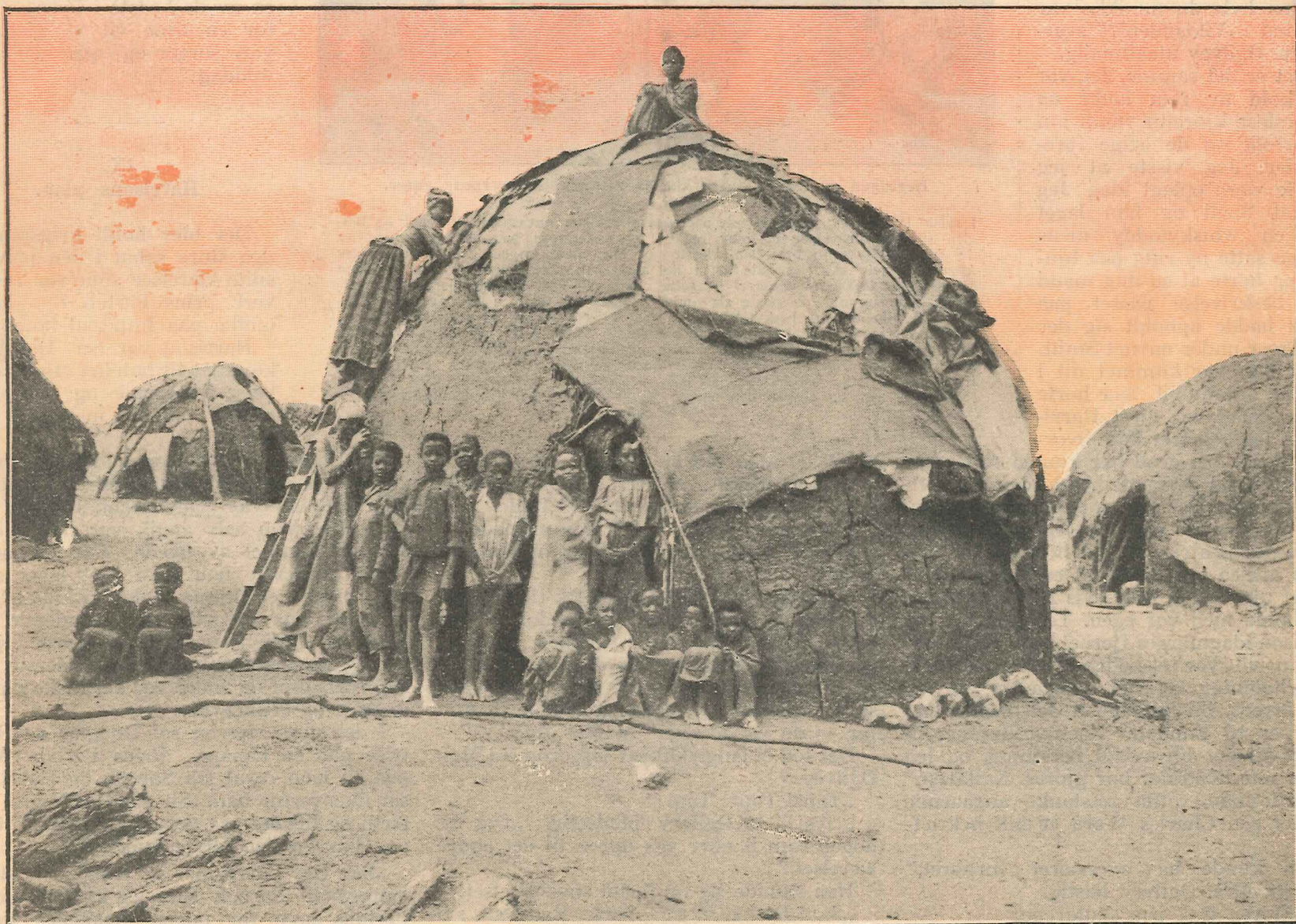
ALLERS

FAMILIE-JOURNAL

Nr. 19.

Torsdag 12. mai 1921.

45 aarg.

„Kranslag” hos herero-negrene

Daglig liv i Sydafrika.

(Til ovenstaaende billede.)

—o—

Dereroerne som bor i det tidligere tyske Sydvest-Afrika heter egentlig: O-va-herero, det betyr „det glade folk”, og det er en karakteristisk betegnelse for disse evigt-tilfredse solskinsmennesker. De smiler bestandig. Og hvorfor skulde de graate? Solen skinner hver dag like varm nedover deres krüsete hoder. Mat kan de plukke av palmene, og drikke faar de av kuene; det de trønger av klær skal heller ikke ruinere nogen, og tak over hodet faar de nok ogsaa! Dette sidste er forresten det eneste som volder hereroerne litt hodebrud, for selv om deres hus ikke er pragtfulde paladser som man maa være utdannet arkitekt for at opføre, skal der dog baade flid og smag til for at stille det paa benene. Det er derfor ganske naturlig kvindene som har overtat murerhvervet hos disse futuristiske naturmennesker, mens mændene maa nøie sig med det mer beskedne arbeide at være haandlangere og skaffe materialet tilveie. Dette bestaar av grener og vidjer som stikkes ned i en cirkel i jorden, forenes i toppen og danner skelettet til hytten, ler som klines op

imellem „bindingsverket”, og endelig nogen gamle, brogede filler, bastmatter og græstepper som representerer pynten og ornamentikken. Naar den stolte bygning er færdig entrer husets frue op og tar plass paa toppen av taket og dermed er signalet git til det muntre „kranslag” som feires med spil og dans og først slutter ut paa morgensiden.

Den mægtige fiende.

Av

Guy Thorne.

(Forts.)

„Aa,” sa Mrs. Ogilvey, „det gjør mig ondt. Jeg haaber det ikke er noget alvorlig. Der gaar et tog fra Phillipstow klokken elleve. Hvis De kan gjøre Dem færdig skal George kjøre Dem dit.”

En halv time efter suste Harrison, glad og lettet, men paa bunden litt urolig tilsinds, med fuld fart til stationen, hvor han uten vanskelighet naadde toget til London.

Han visste ikke at saasnart automobilen

var ute av syne paa Morston Hall skyndte en tjener sig ind i landsbyen med et telegram adressert til Pontings private opdagerkontor og lød som følger:

„Møt ellevetoget fra Phillipstow til Liverpool Street. Følg en liten undersætsig mand paa omkring firti aar. Velklædt i lys dres, glatraket, mørkt, lett graasprængt haar, lyse øine, klokt ansigt. Bagagen er merket W. H. Tap ham ikke av syne for nogen pris. Læg merke til hvem han møter. Spar ingen utgifter. Kommer i automobil idag. Er paa Savoy hotel omkring firc, hvor beretning skal avlægges — men tap for al del ikke W. H. avsyne.”

For at undgaa nysgjerrighet i landsbyen var telegrammet avfattet paa fransk.

Da doktorens automobil klokken tolv var kommet tilbake fra Phillipstow, begav han og hans kone sig til London med en anselig bagage. Herbert Ogilvey blev efterlatt paa Morston Hall med de strengeste ordrer om ikke at gaa utenfor huset og ikke mota nogen fremmede.

Før automobilen — som var i lukket

kalescheform — var over ti mil fra Morston var der ikke blit sagt et ord.

Ogilveys ansigt var stivt og haardt. Angst og skræk hadde gravel furer i hans store træk.

Endelig vendte han sig til sin kone.

„Hvor merkelig det gaar til her i verden!” sa han. „Der-som ikke denne bilen hadde punktert igaarftes utenfor „Vildanden” vilde vi nu ha været i absolut uvidenhel om det som nu er haendt.”

„Men hvis du nu ikke var gaat ind i „Vildanden?” svar-te Mrs. Ogilvey utaalmodig.

„Det er det samme. Jeg var blit kald av min lange og frugtesløse kjøretur rundt om i Norfolk og de evige fore-spørsler. Jeg visste at jeg maatte være oplagt idag. Jeg vækket Snell og han laget mig en whiskytoddy mens George satte ny ring paa hju-let. Jeg hørte at en ung mand hvis beskrivelse passet paa Ward hadde opholdt sig der i to dager under navnet Smith og at han var kommet dit i en stor automobil. Saa hørte jeg ogsaa at vor gjest Harri-son — jeg begriper ikke hvor-

ledes han i den grad har kunnet føre Her-berth bak lyset — hadde besøkt denne Smith flere ganger. Det gav mig jo en rettsnor, som jeg fortalte dig da jeg kom hjem. Hvorledes Beatrice er blit bortført har jeg ingen anelse om, men det er tydelig at vi har at gjøre med folk hvis klokkskap staar paa høide med vor egen. Telegrammet til Harrison idagmorges fjernet min sidste tvil. Og nu vil vor elskelige gjest med hvis underholdning og hele optræden jeg var saa tilfreds, bli iagttat fra det øieblik han kommer til London. Naar vi kommer til Savoy vil der bli avlagt beretning, og jeg vil da vite hvad der bør gjøres. Kathleen,” fortsatte han, „min mistanke angaaende mordet paa Charles Ward er bilt bekræf-tet.”

„Du kunde ha overværet forhøret,” indskjøtt Mrs. Ogilvey hastig.

Doktoren trak paa skuldrene.

„Det kunde jeg hvis jeg hadde villet,” sa han, „men hvis det forholder sig som jeg tror, saa vil Wards spioner være der. Klokken fem i eftermiddag vil vi faa høre hvad der er at høre!”

Mrs. Ogilvey laa paa sengen i et av de nydelige smaa værelser for hvilke Savoy hotel er saa berømt.

Klokken var akkurat tyve minutter over fem.

Fra det tilstøtende værelse lød der mum-lende stemmer.

Stemmene ophørte og hun hørte sin mand si farvel til en eller anden ukjent person.

Et øieblik efter kom Ogilvey stytende ind i værelset.

Øinene glødet som brændende kul og hans ellers saa likbleke ansigtsfarve hadde forvandlet sig til en mørk purpurglød. Han slog med armene i luften og svelten haglet av ham. Mrs. Ogilvey sprang op fra sengen og stirret paa ham, skjælvende over hele kroppen.

„Hvad er det?” stønnet han.

„Kathleen, vi er forraadt — ført skam-melig bak lyset! Sir Charles Ward lever! Hans søn hjelper ham. De er begge hos prins Pertab Rao Buondha paa Imperial

Miniaturesamling av kjendte malerier med historiske motiver.

Hertugen av Albas statue slæpes gjennom Antwerpens gater.
Efter maleri av Ch. Verlat.

I sidste halvdel av det sekstende aarhundre var det nuværende Holland og Belgien spanske provinser og blev regjert og undertrykt paa det grusomste av de spanske guvernører. Den værste av alle disse uhyrer var hertugen av Alba som selv skrot av at han i det aaret han var guvernør i Nederlandene hadde latt 18.000 mennesker henrette. Tilslidst kunde hollænderne ikke ut-holde dette tyranni, de reiste sig under Vilhelm av Oranien til oprør, de gjen-nembrot dikene som beskyttet landet mot havet, saa Albas hær som stod i de lavereliggende egne holdt paa at omkomme i moradset og desuten led av sult, og det endte med at Alba maatte dra hjem. Det blev begyndelsen til Nederlandenes frihetskrig, som endte med at det spanske aak blev hævet. Hertugen av Alba hadde reist sig selv en statue i Antwerpen. Den rev be-folkningen ned og slæpte den under haansord og jubel gjennom gatenes støv og søle.

hotel, og uten tvil er Beatrice ogsaa der!”

Damen utstøtte et høit skrik og grep fat om sengestolpen for ikke at falde.

„Hvorledes vet du det?” stammet hun.

Svaret kom hurtig og usammenhæn-gende:

„Harrison blev fulgt. Han gik til Bohem-klubben — kort efter hans ankomst dit gik Douglas Ward ind i klubben — de to var derinde en time. Da de kom ut igjen hørte manden som iagttok dem unge Ward si til Harrison: „Jeg maa tilbake til min far — du vet jo hvad du skal gjøre —”

Der lød et langtrukket klagerop fra Mrs. Ogilvey.

„Tapt! Tapt! Tapt!”

„Hysj!” sa Ogilvey pludselig. „Der er nogen som banker paa døren til det andre værelset.”

Han snudde sig og forlot soveværelset.

„Skal De ha svar?” hørte Kathleen sin mand spørre med sin vanlige rolige stem-me.

„Nei, der er intet svar, Sir,” lød svaret.

Døren blev aapnet og lukket, og Ogilvey kom ind igjen i soveværelset. Han holdt et aapent brev i haanden og læste det for hende.

„Det glæder prins Pertab Rao Buondha at høre at rajah-regenten er ankommet til London. Det vilde være en naadig handling av rajah-regenten hvis han vilde føre prinsesse Beatrice til Imperial hotel, saa at hendes trofaste og hengivne tjener kan bringe hende sin hyldest.”

Egteparret saa paa hverandre med ræd-selslagne øine.

„Vi er forraadt,” hvisket Mrs. Ogilvey. „De vet all! Vi er overvundet — vi kan likesaa godt opgi altsammen med det samme!”

Dr. Ogilvey glattet ut brevet og la det stille ned paa bordet.

„Kjære Kathleen,” sa han, og nu var hans tidligere heftighet fullstændig forsvundet, „vi har ganske vist møtt en meget ubehagelig hindring — men merk dig en ting: der er endda to maaneder igjen. Og husk at vi har enorme finansielle hjelpe-kilder. Husk ogsaa at jeg er James Ogilvey

og naar jeg spiller pleier jeg — trods motgang — at vin-de.”

Hun saa paa ham som en tigerinde ser paa sin make.

Saa slynget hun med vild heftighet armene om ham og holdt ansigtet ind til hans.

Han løsned blidt hendes tak mens et rolig smil bredte sig over hans ansigt.

„Og nu, kjære Kathleen,” sa han, „maa du hvile dig litt før du klær dig om til middag. Restauranten her er en av de bedste i byen — og for en time vil vi glømme vore sorger og spise en god middag!”

IX.

Harrisons plan.

Der blev holdt krigsraad i den store salon i den private suite værelser som var reser-vert prins Pertab Rao Buondha paa Imperial hotel.

Harrison var der. Han var kommet til hotellet efter mør-kets frembrud og under et paatat navn, instruert av Douglas.

Sir Charles Ward som hadde faat vite alt av sin søn bød skuespilleren velkom-men som en værdifull forbundsfaelle, og hvad Harrison selv angik var han i den syvende himmel av glæde. For en gangs skyld optraadte han ikke i et laget scen-en, men i et drama i det virkelige liv, et drama saa alvorlig og spændende og fuldt av muligheter at hans skarpe hjer-ne maatte anstrenge sig til det yderste, og han forbauset de andre ved sin raske hand-lemate og tænkeevne.

I det store værelse sat Douglas og Bea-trice paa en kanape. Prins Pertab røkte paa en lang cerut fra Sarnak og Harrison sat likeoverfor ham. Sir Charles Ward gik frem og tilbake paa det tykke tyrkiske tep-pe. Han var den første som talte.

„Ser De, Harrison,” sa han, „den store dampyacht „Sarnak” som jeg kjøpte i prins Pertabs navn for nogen maaneder siden ligger nu ved Southampton med fuld damp oppe og komplet mannskap. Kap-teinen er en fuldt ut paalidelig mand. Jeg vil gaa ombord paa den med Douglas, Miss Anstruther og naturligvis ogsaa med Dem, siden De nu hører til vort selskap. Jeg vil som prins Pertab gaa ombord i denne for-klædning som ingen vil kunne gjennem-skue. Vi vil krydse omkring Englands kyst indtil mine spioner underretter os om at Ogilveys har begit sig paa reisen til Sarnak for at læse testamentet. Det er temmelig sikkert at de reiser dit, selv uten Beatrice, for de har sine tilhengere blandt de indfødte prinser. Hvis de ikke vil reise fordi de gjætter at Beatrice er hos os, vil alt være godt, men jeg tror sikkert at de reiser. Vi maa derfor være i Sarnak før dem. Yachten som koster en uhyre sum penger er forsynt med turbinmaskiner og er en av de hurtigste yachter som findes. Saasart vore spioner melder os at Ogil-veys er avreist sætter vi kursen mot Sar-nak og vil med lethed kunne distancere de-res fartøi.”

„Ganske rigtig,” sa Sir Charles,” svarte Harrison, „men hvorfor vilde det ikke være bedst straks at seile til Sarnak med Deres yacht uten at krydse rundt kysten.

„De kjender ikke øen, Harrison,” lød svaret. „Ogilvey er ubestridelig regent — de indfødte og det utvalgte raad kjender ikke testaments indhold. Det kan ikke aapnes og læses før den bestemte dag. Vi vilde staa aldeles magtesløse; Ogilvey vilde følge efter os og han vilde øieblikkelig la os arrestere og kanske snikmyrde os inden dagen for testaments aapning kom.”

Douglas som sat med en av Beatrices hænder i sine og med ansigtet lysende av haab og tillid, sa nu:

„Det var en udmerket ide av prinsen at sende en indbydelse til Ogilvey om at komme hit og hilse paa ham!”

Den kjække, gamle kriger ved bordet smilte:

„Klokskap maa møte klokskap!” svarte han. „Imorgen vil doktor Sahib besøke mig. Han tror at general Sahib er myrdet og at prins Sahib, hans søn er døden nær. Jeg skal opholde ham her i London saa længe jeg kan, og dere, mine venner, vil være sikre ute paa havet.”

„Det er altsammen meget godt, prins,” sa Harrison, „men De maa huske paa en ting. Miss Anstruther er forsvundet. Ogilveys er naturligvis meget skræmt. De har forvisset sig om at hun ikke er i Norfolk. Hvorfor er de kommet til London?”

General Ward nikket alvorlig.

„De har ret, Harrison,” sa han. „Vi vet jo ingenting om deres sindstilstand. Detektiven som har iagttat Morston Hall uten at være kjendt av dem og som meddelte os at de var reist til London og hadde hørt ordene Savoy hotel, erklærte at de var i sterkt sandsoprør. Hvem andre skulde Beatrice flygte til for at undgaa dem end til sin fars betroede raadgiver, prins Pertab? Og De maa endelig ikke undervurdere Ogilveys intelligens. Det er merkelig at han ikke — som vore opdagere har meddelt os — var tilstede ved forhøret ieftermiddag. Ser det ikke ut som om han er kommet under veir med sandheten?”

Douglas lo.

„Kjære far,” sa han, „det maa da netop være bevis paa at han ingen misanke har.”

Harrison rystet paa hodet.

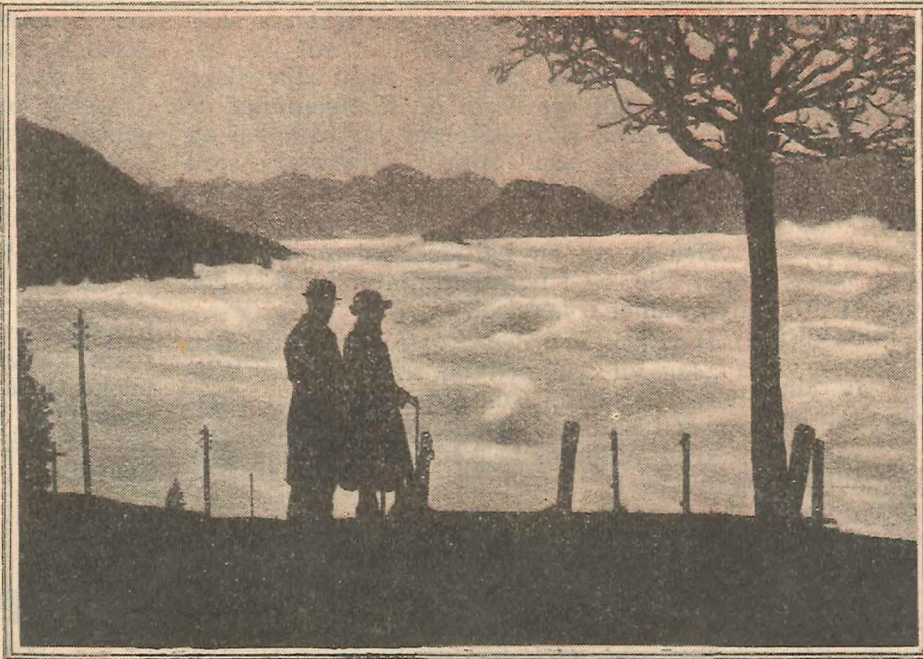
„Du kjender ikke manden, Douglas,” sa han. „Jeg er enig med Sir Charles. Dr. Ogilvey er den klokkeste mand jeg nogensinde har møtt. Hans forstand er glimrende og han har et koldt, klart og beregnende hode. Vi kan jo ikke være sikre i vor sak, men jeg nærer alvorlig tvil.”

„Nuvel,” sa Douglas, „hvad som end er hændt saa er det ialfald sikkert at Ogilvey vil komme hit og at prins Pertab vil lede ham paa vildspor. Slik som alt er arrangert vil ethvert spør av Miss Anstruther være tapt for Ogilvey. Vi vil alle være borte.”

General Ward satte sig ned og tændte en cigar uten at si noget; men Harrison reiste sig og begyndte at gaa frem og tilbake i det store værelse.

„Ja, det er meget godt,” sa han. „Men vi vet at huset her er skarpt iagttat av opdagere. Vi har endnu ikke fundet ut hvorledes vi skal komme bort fra hotellet og ut til yachten uten at efterlate noget spor.”

„Mr. Harrison,” sa Beatrice med en stemme som skalv let av frygt, „har truffet spi-

Skyhavet set ovenfra.

Det er ingen snevidde, intet vandfalds skumhvirvler, ingen isgletcher man ser paa dette eiendommelige fotografi — det er skyer. Det er et av disse vidunderlige naturfenomener som i forbindelse med stedets skjønnhet hvert aar lokker 100.000 turister op til Rigisjeldet i Schweiz. Fra denne berømte Alpetop er nemlig billedet tatt og derfra er det at de unge mennesker skuer utover det bløte, fløteskumshvide teppe, der som et tykt taakesør skiller dem fra livet og verden nedenunder. En besynderlig stilhet hersker heroppe i disse høje regioner og den som for første gang passerer skylinjen kan ikke undgaa at føle sig betat av en høitidelig stemning ved for en tid at være hævet over det jordiske og likesom føle sig himlen nærmere. Litt beklemt om hjertet er man, men man vil dog aldrig ha undværet den sjeldne oplevelse som det er at ha set en sky ovenfra.

keren paa mødet. Det er unyttig at diskutere hvor meget eller hvor lite Ogilvey vet. Douglas har frelst mig. Jeg er forsvundet fra Norfolk uten at efterlate mig noget spor — det haaber vi alle. Men kanskje er det ikke saa, og i alle tilfælder vil det være absolut nødvendig at vi alle i rsvinder paa en uforklarlig og ubemerket maate. Men vi vet endnu ikke hvorledes det skal ske.”

„Jeg har en plan,” sa Harrison.

„Det er udmerket, Walter,” ropte Douglas og sprang op. „La os høre den, for jeg har brutt min hjerne forgjæves.”

„Det er et pengespørsmål,” sa Harrison, „eller ialfald til en viss grad. Hvis jeg gir en liten komedie tilbedste tænker jeg det kan arrangeres.”

„Hvad pengene angaar,” sa general Ward, „behøver spørsmålet ikke at drøftes nærmere.”

„Saa hør her, Sir Charles,” fortsatte Harrison. „De vet nok at hvor stort og komfortabelt dette hotellet end er, saa er det ikke helt fashionabelt.”

Douglas nikket.

„Det er førsteklases i retning av komfort og luksus,” sa han. „Men fornemme mennesker vil ikke ta ind her.”

„Nei, netop ikke, Douglas,” sa Harrison. „Eieren av dette hotel er en jøde, Mr. Judith, som er i besiddelse av stort forretningstalent. Han vilde gjerne gjøre sit hotel til møtestedet for fornemme utenlandske gjester som prinsen her. Han ønsker at det skal ha ord paa sig for at være et sted hvor utenlandske fyrstelige personer tar ind. Nu har jeg kjendt Judith i nogen aar. Han var i min ungdom sceneinstruktør og jeg kjender ham svært godt. Med Deres tilladelse, Sir Charles, vil jeg ringe paa klokken.”

Da døren blev aapnet av en østerlandsk

tjener og en kjoleklædt opvarter kom ind, sa Harrison:

„Vær saa venlig at be Mr. Judith om at komme hit ind.”

Da døren lukket sig efter opvarteren vendte han sig til de andre.

„Jeg vil fortælle en historie,” sa han, „men dere maa alle holde med mig — saasnart det blir nødvendig. Mr. Judith vet ikke at jeg er her paa dette hotellet. Men nu skal dere faa se.”

De ventet alle i stum forventning, til døren blev aapnet igjen og verten kom ind bukkende og skrapende.

Mr. Judith var en høi, vakker mand med blaasort skjeg og skinnende øine. Han var ulastelig klædt i

lang diplomatfrak og elegant benklær, men bar ingen smykker.

„Deres høihet har sendt bud efter mig,” sa han og bukket atter for prins Pertab bak hvis stol general Ward hadde tatt plads med en østerlandsk tjeners ubevægelighet.

Nu traadte Harrison frem.

„Godaften, Mr. Judith,” sa han. „Hans Høihet ønsker at si Dem et par ord angående en meget vigtig og fortrolig sak. Han har bedt mig om at tale for sig.”

Det gav et sæt i Mr. Judith.

„Hvar ser jeg — Walter Harrison!” utbrøt han, men tilføiet saa forvirret: „Jeg ber Dem undskylde mine herrer —”

„Det er godt, Judith,” sa Harrison — „Jeg har været saa heldig at bli ansat som Hans Høihets sekretær mens han oppholder sig i London, og der er en vigtig og fortrolig sak i hvilken han ønsker Deres assistance.”

„Sæt Dem ned, Sir,” sa prinsen. „Mr. Harrison vil si Dem hvad jeg ønsker.”

Uten at fortrække en mine skjov prinsen en kasse cigarer bort til hotelverten som overvældet av saa megen nedlædhet og med et undskyldende blik paa Beatrice Anstruther tok en cigar og tændte den.

„Ser De, Mr. Judith,” sa Harrison i en lav, fortrolig tone, „det er en statsak.”

Mr. Judith blev opmerksom.

„Av grunde som jeg ikke nærmere kan forklare Dem,” fortsatte Harrison, „maa denne unge dame og herre” — han gjorde en haandbevægelse mot Douglas og Beatrice — „forlate hotellet uten at nogen faar vite om det. Det er umulig for mig at si Dem vor grund til at gaa frem som vi gjør, men jeg forsikrer Dem —”

Mr. Judith avbrøt ham.

„Alt hvad Hans Høihet ønsker, Sir, skal bli utført med nøiagtighet og diskretion.”

Prins Pertab bukket alvorlig.

„Sir,” sa han med sin litt slæpende, østerlandske stemme, „jeg kan forsikre Dem, at meget vigtige grunde — som min sekretær har sagt Dem — tvinger mig til at henvende mig til Dem med denne bøn.”

Mr. Judith bukket.

„Hans Høihet,” fortsatte Harrison, „har bedt mig si Dem at hvis De vil assistere ham i denne sak vil han raade mange av sine venner i Indien til at ta opphold i Deres hotel. Som De vet vil de indiske fyrster om kort tid besøke England med sit følge, likesom Hans Høihet nu, og der er ingen grund til at de ikke alle skulde bo her paa hotellet.”

„Jeg er overvældet av Deres Høihets godhet,” sa Mr. Judith, „og staar helt til Deres Høihets disposition.”

„I tillæg til dette har Hans Høihet bedt mig si —” Harrison holdt inde et øieblik — „at en liten gave paa fem hundre pund —”

Mr. Judith rystet paa hodet.

„Det avslaar jeg bestemt at molta,” sa han.

„Jeg takker Dem for Deres gode vilje,” sa prinsen, „men De vil kanskje ikke avslaa et mer personlig tegn paa min taknemlighet end penger kan være.”

Han trak en prægtig safirring av sin brune haand — en juvel som kunde faa en kjenders hjerte til at banke.

Mr. Judith tok ringen og blev aldeles rød av nervøsitet og sindsbevægelse, men der var i hans øine et glimt som han ikke formaadde at skjule, for aldrig i sit liv hadde han set en vakrere sten.

Han reiste sig og bukket dypt.

„Og hvad er saa Deres plan, min herre?”

„Klokken fire imorgen tidlig,” sa Harrison, „skal en flyttevogn holde i gaarden paa baksiden av hotellet. Den maa være indvendig forsynt med madrasser og puter. Kusken og hans hjælper skal betales godt for at tie. Denne unge dame og herre og jeg selv sammen med prins Pertabs tjener der og nogen bagage vil ta plads i vognen, og den skal saa kjøre til et sted jeg nærmere vil betegne for Dem i løpet av aftenen. Vognens dører skal være lukket. Dersom folkene skulde bli utspurt av visse mennesker som lagttar og bevogter hotellet — ikke politiet, men privatdetektiver — maa De ha en historie paa rede haand. Naar vi er kommet utenfor London vil en automobil møte flyttevognen, og vi gaar da over i den. Alt dette skal jeg arrangere. Deres hverv, Mr. Judith, bestaar i at skaffe flyttevognen og sikre os mændenes taushet. De maa sørge for at vi kan komme ned fra vore værelser med vor bagage uten at hotellets folk ser os.”

Mr. Judith nikket flere ganger.

„Jeg skal sørge for altsammen,” sa han med ettertryk. „Jeg skal selv møte og føre Dem ut gjennom baksiden av huset. Natportieren maa indvies i hemmeligheten, men det vil være en let sak. Han vil gjøre hvad jeg ber ham om uten at komme med indvendinger.”

Harrison vendte sig til Douglas.

„Vil De være saa venlig at gi mig en anvisning paa hundre pund, Mr. Smith?” sa han. „Vil det være tilstrækkelig, Mr. Judith?”

„Mer end tilstrækkelig,” svarte verten idet han tok anvisningen. „Og hvis Deres Høihet vil overlate alt til mig, skal jeg utføre det til Deres tilfredshet.”

Han bukket dypt, satte med en betydningsfull gestus safirringen paa fingeren og forlöt værelset.

Da døren lukket sig efter ham kom Sir Charles Ward frem fra prinsens stol, bak hvilken han hadde staat som tjener.

Han grep varmt Harrison's haand.

„Min kjære ven,” sa han, „hvorledes skal jeg takke Dem? Det er glimrende utænkt! Deres plan er storartet og original!”

„Det er godt vi har dig, gamle ven,” sa Douglas. „Vi skal altsaa være stoler, bord og andre livløse gjenstander! Men det er umaken værd hvis vi derefter kan krydse rundt paa en førsteklases yacht og bli fri for alle sorger og bekymringer!”

„Yachten er et av de bedste og vakreste fartøier i verden,” sa Sir Charles alvorlig. „Og hvad mer er — den fører

os som du sier, mot frihet! Du kan ikke forestille dig det liv jeg har ført i adskillige aar. Utallige ganger har mit liv været efterstræbt paa den mest djævelske maate. Ogilveys magt og hjælpemidler er ubegrenset. Hvis ikke det var tilfældet og hvis ikke saa store interesser stod paa spill vilde jeg ha flyttet som en iyv om natten!”

Der la sig en høitidelig stemning over dem alle, og i nogen minutter hersket der dyp stilhet i værelset.

Harrison var den første som brøt den. „Jeg vil gaa ned og snakke med Williams,” sa han. „Din automobil staar i garagen i hotellets bakgaard, Douglas. Jeg skal gi Williams besked om hvad han skal gjøre.”

Alt var gaat udmerket. Harrison hadde ordnet og arrangert alt med den største præcision.

Der var gaat tre dager siden flugten fra London, og Douglas og Beatrice sat sammen paa dækket av „Sarnak”.

Det var den vidunderligste eftermiddag man kunde tænke sig.

Skjønt det var høst var luften mild og lun. Solen hadde skinnit hele dagen. Der var ikke den svakeste krusning paa vandet og de to sat i feltstoler som om det hadde været sommer.

„Sarnak” var en prægtig yacht paa omkring 2000 tons. Den var indrettet med turbinmaskiner, traadløs telegraf og al moderne komfort. Og den var møblert med stor smag og hadde et udmerket og veldisciplinert mannskap samt stab av øvede, flinke folk.

Sir Charles Wards kommissionær hadde kjøpt yachten for femti tusen pund av en amerikansk millionærs bo. Han var kommet i den fra New York, men var død i Southampton før han kom iland paa Englands kyst.

„Kjære Douglas — hvor deilig der er her! Jeg har aldrig været lykkeligere end jeg er nu!”

„Kjæreste,” svarte han, „hvor lykkelig du end er, kan du ikke være lykkeligere end jeg. For bare en uke siden spilte jeg komedie paa Parthenon teatret og hadde aldrig møtt dig! Den uken som er gaat forekommer mig som et helt aar. Vi har oplevet grusomme ting, men nu er alt godt!”

„Og snart,” sa hun med lav, skjælvende stemme, „snart er vi i Sarnak — du og jeg, din far og Walter Harrison! Douglas, vi vil gjøre ham til en stor mand i vort land, ikke sandt?”

Douglas lo.

„Det forekommer mig altsammen saa besynderlig,” svarte han. „Jeg kan ikke forestille mig selv som konge — men jeg kan godt forstaa at du er dronning. Men hvis alt gaar som vi haaber og tror skal Harrison selvfølgelig bli førsteminister. Det er næsten som en operette!”

Yachten hadde kastet anker paa Shanklin paa øen Wigh. Saasnaart det lille selskap var gaat ombord seilte de like fra Shanklin til Brest. Her tilbragte de noen timer med let hjerte i den befæstede franske havn og vendte saa tilbake til den andre siden av kanalen. Yachten var nu lagt for anker omtrent en halv mil fra Hampshire. Paa dens ene side laa Franklin og glimtet som en diamant i solen.

Klokken var næsten fire. Om en halv time vilde usmørket indfinde sig, men endnu var alt omkring dem skjønt som i en drøm.

Langt ute paa den andre siden av Ventnor manøvrerte tre undervandsbaater; deres kommandotaarn saa ut som store vifter naar de dukket op av vandet og omkring imellem dem krydset deres følgebaater med røde flag for at være parat i paakommende tilfælde. De hvite klipper skinte som perler. Den tætte rad med huser, promenaden, den lange molo, det prægtige landskap paa den andre siden — alt var badet i en svak purpurglans.

Det var et herlig syn, og de elskendes hjerter var fulde av fred. Sir Charles sov i sin kahyt. Farrard Ghanni, den orientalske tjener, passierte med en indisk matros. Inde fra salonen lød pianotoner — det var Walter Harrison som spilte en folkemelodi.

(Fortsættes.)

Pinsemorgen.

—o—

Fjernt i sin blund
bak fjern, fjerne høie
lukker den gyldne
sol sit klare øie.

Alt er saa tyst;
kun høres gjennom lunden
enkelte fuglefløit
bebude morgenstunden.

Da sender sol
litt guld paa skyens flige —
undrende skuer jeg
dag av nat opstige.

Langt borte toner
bygdekirkklokker;
mildt deres jubelkor
kalder, drager, lokker.

Bonden derborte
har heist sit flag paa stangen,
lytter en stund som jeg
til kirkeklokkeklangen.

Lerken har svunget sig
høit mot himmelblaaet;
høiere — fugl! — end dig
har dog min tanke naaet!

Ind i Guds rike
har den frit sig svunget,
og hvad den skuer der
har den freidig sunget.

— — Nu er det pinse!
Kirkens klokker toner,
Sol sender gyldenskjer
over skogens kroner.

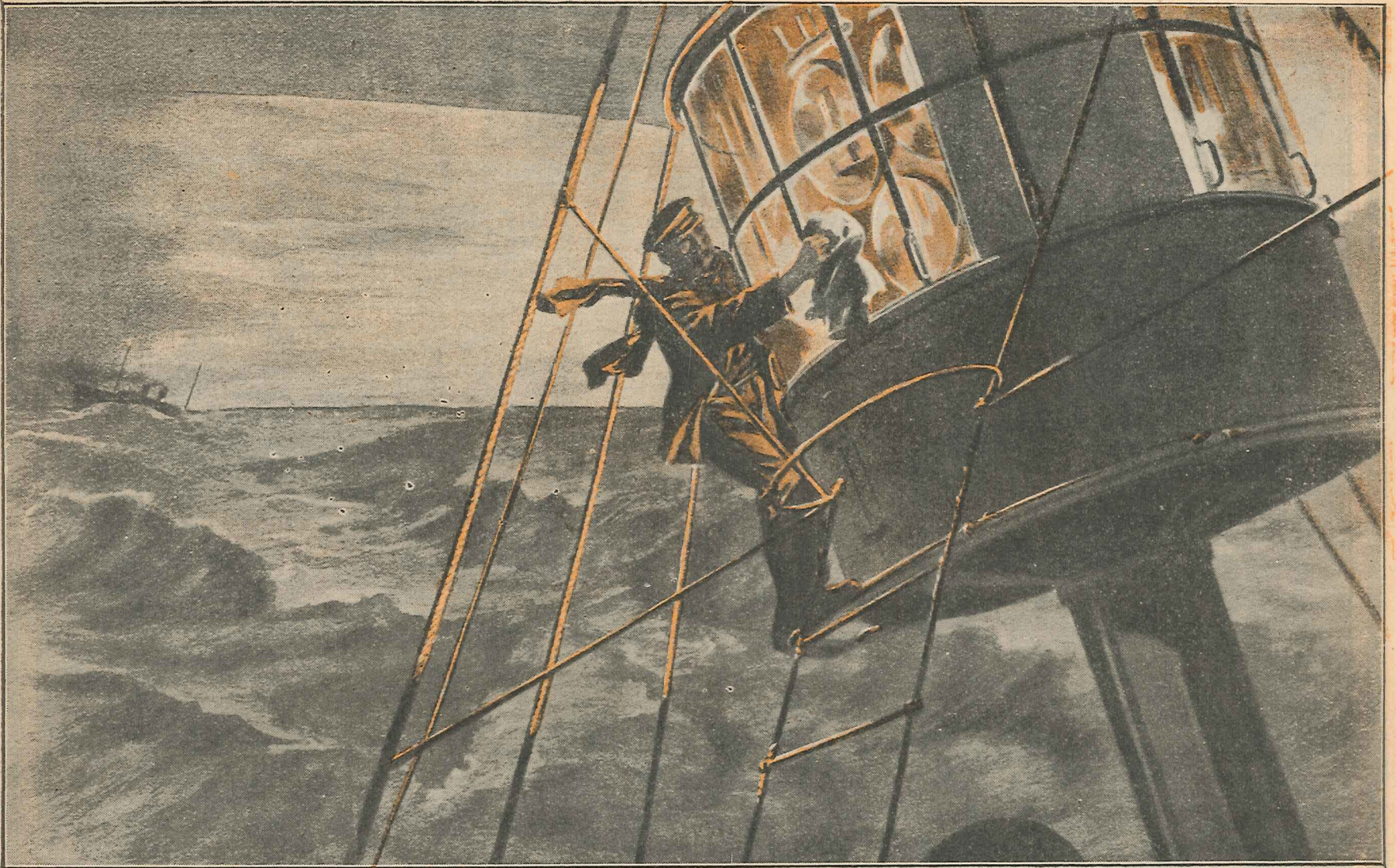
Helligaandens høitid
saa med sol jeg stige
opover mulmet
til vort jorderige.

Ut over verden
risler solens milde,
lydløse straaledrøm
med bud fra livets kilde.

Dypt i vort indres
dunkle hjertekammer
tænd os — o Mester! —
pinseaandens flammer!

Saa faar vi høitid
— pinse alle tider —
selv naar dødens
nat vort levned lider!

G. J. P.

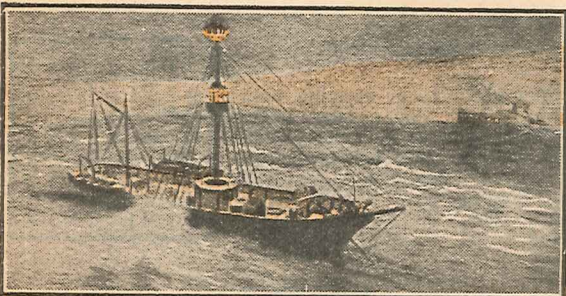
Fyrskibslanternen pudses, trods den vældige sjøgang.

Det er en nat med storm og frost, havsprøiten som piskes mot lanternens glas fryser og gjør lyset svakere, og saa maa fyrskipperen entre tilveirs opover den svaiende mast og pudse lanternen blank. Menneskers liv kan avhænge av at det enslige lys i natten opdages i rette tid.

Fyrskipperen og hans lanterner.

—o—

En sommerdag ser man kanskje fra lystdamperen fyrskibet ligge og dukke sig i bølgerne som en rød, tung fugl og man faar et indtryk av hvor ensomt livet maa være herute. Men hvor meget sterkere blir ikke dette indtryk naar man en vinternat i storm og snetykke ser kapteinen paa kommandobroen stirre og stirre i en bestemt retning for at finde det lys som skal fortælle ham hvor han er, og naar man saa ser dette lys dukke op langt borte, næsten ikke større end gløden av en utbrændt fyrstik, men ledende alle de skiber som strir sig forbi her i vinternatten. Man vet at denne glød sitter paa toppen av

Fyrskibet ved Ruytingen ut for Dunkerque paa den franske kyst, et av de viktigste fyr i den engelske kanal.

en skibsmast som dukker op og ned i de sortgrønne vandmurer, man vet at der er mennesker som passer dette lys, ensomme herute paa havet, og uvilkaarlig faar man en dyp respekt for pligtens helter i vore dager.

Næsten i hvert eneste farlig farvand i alle fem verdensdeler er fyrskiber blitt lagt ut for at advare mot skjær og grundr og paa steder hvor et fast fyr ikke kunde bygges. Hele denne institution er nu ctpar hundre aar gammel, fyrskibene er som regel paa vel hundre tons, de er forankret med fire eller seks ankre og kjættinger og besætningen er som oftest fire—fem mand. Skipperen er gjerne en tidligere koffardikaptein, og hans medhjelpere maa være yngre, kraftige mænd. Der skal en jernhelbred til for at holde ut livet paa et fyrskib. Ustanselig kastes man op og ned, frem og tilbake paa bølgerne, ustanselig overskylles dækket, naar det bare er litt sjøgang, og man maa ta regn og storm, snefok og bitende frost som noget der hører hver dag til. Allikevel er der altid mænd som melder sig, ikke faa av dem av den grund at de elsker ensomheten og aldrig kan bli træt av at høre havets gamle sang. Man er ute paa fyrskibet tre—fire maaneder, har saa en maanedes landlov, og blir derpaa i tre—fire maaneder sendt ut paa fyrskibet igjen som gynger op og ned som en kork, ustanselig, ustanselig. Arbeidet ombord bestaar dels i at gi og motta signaler til og fra forbiseilende skiber, dels i at passe lanternen, pudse den, heise den op og tænde den til bestemte tider. Alene pudsingen av de store linser, speil og lamper kan ofte være arbeide nok, især naar det sætter ind med taake eller med storm og frost, og glassene skal renses for sjøsprøiten som fryser til is og dækker for lyset. Denne pudsning maa ofte foregaa mens lanternen er tændt, saa fyrskipperen eller hans medhjælper i forrykende storm maa klatre op i den svaiende mast. Er lanternen slukket, eller viser den sig ikke der hvor skibenes fører venter den, kan

der hænde en katastrofe, og fyrskipperen blir da ogsaa med sit skib paa post like til den sidste ankerkjætting er sprængt eller til skuten og dens lys er gaat under i bølgerne. Og der har mange fyrskibsfolk fundet sin grav.

Fra Australiens koralrevfylde hav til

Den gamle fyrmester i fyret ved Kap Fréhel, tæt ved St. Malo i Frankrike, kontrollerer om blinkene kommer med de regelmæssige mellemrum de skal.

Nordens kanaler og stræder, fra New York til Gibraltar tændes fyrskibenes lys i natten, og under hvert lys sitter disse jævne, beskedne mænd og hjælper fra sine ensomme poster sjømændene med at finde frem over havene.

Et bryllup for fire hundre aar siden. Med spillemænd og fane og i spidsen ynglingen som bærer symbolet for Mariakransen, rider brudeparret med slegtninger til kirken. — Efter Ludvig Herterichs maleri.

Bryllupstoget rider til kirken.

(Se ovenstaaende billede.)

Fæstensøllet er blit drukkert, brudgommen har git sin kjøpesum for bruden — en gylden mynt som altid blev hustruens og repræsenterede hendes første særreie, — og efterat „haandfæstningen“ er underskrevet har brudens far git sin datter til brudgommen, „til hæder og hustru, til halv bo og laas og lukke“, som det het. Nu rider brudetoget til kirken.

Man mener at ordet bryllup er kommet av det oldnordiske brudlop. I gamle dage var det skik at bruden fingerte flugt fra fædrenehjemmet for at undgaa brudgommen, og denne satte saa cfter hende med sine svender, fanget hende og førte hende i triumf til kirken hvor vielsen foregik. Bryllupstoget tilhest til kirken var en mindelse herom, og det holdt sig helt op til vor tid. Likesom brudgommen i fjern tid paa sin forfølgelse efter bruden fik hjælp av sine venner, saaledes hadde — og har — han endnu brudesvender, og som man dengang med sang og hornsignaler forkyndte at bruden var indhentet, saaledes lot man i lange tider efterpaa spillemænd danse og springe foran brudetoget. Foran dette red en yngling med en grøn krans paa en stang. Det var symbolet paa den Mariakrone som kirken tidligere laante bruden og som i vore dager er blit forvandlet til myrtekranen, i enkelte land til orangeblomstene paa brudens hode. I brudetoget deltok ikke alene det unge par og deres forældre, men ogsaa saarriange slegtninger som mulig, og man søkte at vise sig paa steder hvor der var mange folk, for at flest mulig kunde se at de nu var rette egtefolk. Slegtens fane eller det banner brudgommen tjente under i landsherrens hær blev ført bak bruden. Nu tilhørte hun ogsaa dette merke, og riens etpar munkker eller prester bestænkert det unge pars kommende bolig med vievand og læste bønner over den, blev vielsen fuldbyrdet i kirken paa en maate som ikke avvek stort fra det nugældende ceremoniel. Vielsen maatte dog altid foregaa i brudgommens sogn eller by, og hadde han en slegtning som var geistlig var det altid ham som foretok vielsen. Saa kom bryllupsgildet som skulde vare saalænge som mulig og med alle de gjester som kunde samles, alt-

sammen for at flest mulig kunde faa vite at de to unge nu var egtefolk.

Brylluppet var i gamle dage altid vaarens fest. Jorden var grøn, fuglene sang, blomstene sprang ut, livet vaaknet av død, det store mirakel blev fuldbyrdet endnu en gang. I disse dager skulde det unge par gis hverandre. Og denne skik følges jo endnu av mange — i vore dager.

Litt hodebrud.

Schakopgave nr. 1836.

8									
7									
6									
5									
4									
3									
2									
1									
	a	b	c	d	e	f	g	h	

Hvit gjør mat i 3 træk.

Schakopgave nr. 1837.

Av K. A. K. Larsen, Kjøbenhavn. (1. pr. Hampshire Telegraph and Post's turn. 1920.)
Sort: K, D, 2 T, S, L, 6 B = 12 br.
Hvit: K, D, 2 T, 2 S, 2 L = 8 br.
Hvit gjør mat i 2 træk.

8									
7									
6									
5									
4									
3									
2									
1									
	a	b	c	d	e	f	g	h	

Løsning av schakopgave nr. 1833.

1. L e 5 — d 4, K × L. 2. T f 6 — e 6.
1. , K × f 4. 2. L g 8 — h 7.

Løsning av schakopgave nr. 1834.

1. S b 7 — d 6.
1. L f 8 — d 6 strander kun paa e 5 — e 4.

Løsning av kamopgaven i forr. nr.:

A	S	T	R	O	N	O	M	I
A	E	E	E	E	E	E	E	E
T	K	P	R	R	U	U	R	R
U	O	T	K	R	D	N	R	R
R	R	U	U	N	D	N	R	R
N	D	N	R	R	R	R	R	R

Beregningsoppgave.

To tandhjul som griper ind i hverandre, har til sammen 48 tænder. Hvor mange tænder har hvert hjul, naar hjulenes omdreiningshastighet forholder sig som 1 til 3?

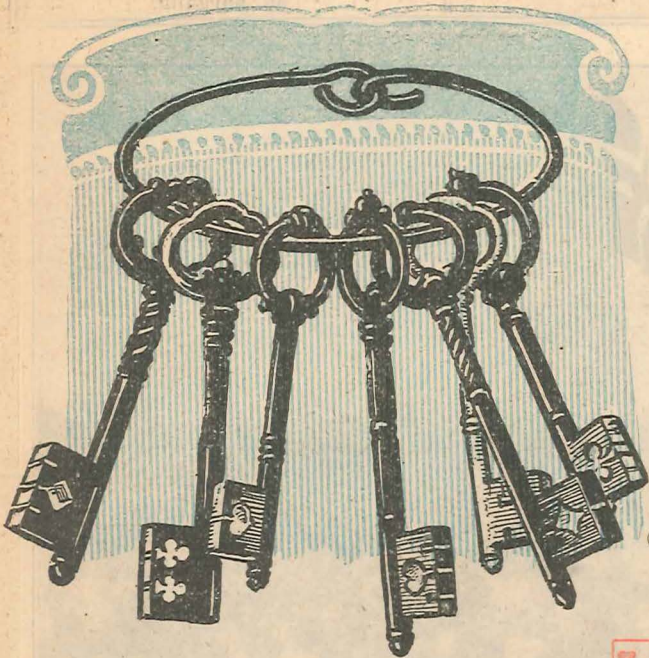
Bokstavkvadrat.

Det gjælder om at stille bokstavene slik om at der enten man læser i lodret eller vandret retning, dannes følgende tre navn: 1. Helten i en tragedie av Shakespeare. 2. En elv i Frankrike. 3. En sjø i Russland.

A	A	A	E	E
E	E			G
G	M	M	N	N
N		N		O
O	O	O	R	R

Gaadespørsmal.

- Mit første var vand, mit andet er land, en ø er mit hele med klippestrand.
- Mit første er land, mit andet er land, Mit hele er navn paa et mægtig land.

„Gjælds-fængslets nøkler“.

En underholdende, men noksaa vanskelig kabal.

—o—

Gjælds-fængslet! Samtidig som man merker en følelse av uhygge maa man uvilkaarlig smile ved tanken. Nu er gjælds-fængsler, ialfald i sin gamle form, avskaffet i alle civiliserte stater, men det er ikke længer siden end at der endnu lever en mængde historier og anekdoter om det, og de viser os livet i det paa en maate som baade kan fremkalde taarer og smil.

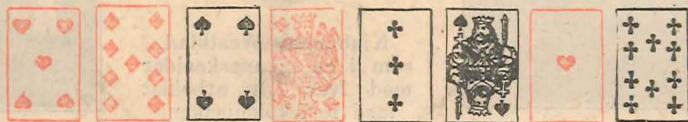
Gjælds-fængslet var vistnok egentlig bestemt for folk som vilde narre sine kreditorer med velberaad hu, og som godt kunde, men ikke vilde betale. Naar kreditoren fik lov til at sætte sin skyldner bak laas og lukke fik denne ofte hukommelsen igjen og erindret hvor han hadde penger til at betale med. Men gjælds-fængslet blev ogsaa misbrukt. Man kunde ikke alene la sin egen debitor indsette, selv om han gjerne vilde, men umulig kunde betale, man kunde ogsaa faa hevn over en mand eller skade en motstander og rival paa denne maate. To mænd fridde til samme pike, søkte samme embede eller var kanske bare litt uvenner om et eller andet, — og den som hadde penger til sin raadighet kunde da faa gjort sin motstander uskadelig ved at kjøpe op fordringer paa ham og la ham indespærre naar han ikke kunde betale. Der er begaat mange lave handlinger paa denne maate, og gjælds-fængslet er blit skuepladsen for mange tragedier.

Nu var der vel adskillige som straks henfaldt til den sorteste fortvilelse, naar friheten var berøvet dem, men der var ogsaa mangen en glad laks som tok det hele fra den gemytlige side. Det var deres trøst at det var kreditorene som skulde betale deres ophold og forresten hadde de ikke stort at miste ved at sitte her. De hadde gode venner som kom paa besøk til dem, og som bragte vin, kaker og aviser med sig; baade Dickens og andre forfattere fra forrige aarhundres første halvdel har git malende beskrivelser av baade dramaet og lystspillet bak de gitrede vinduer, og det fortælles ikke alene at en tysk logogrifforfatter skal ha utpønset sine bedste logogriffer i gjælds-fængslet, men ogsaa at den indviklede dans „Lanciers“ skal være skapt i et fransk gjælds-fængsel. Hvorvidt dette er saa faar staa hen. At kortene spilte en stor rolle for gjælds-arrestantene er imidlertid sikkert nok og noget av deres mest yndede tidsfordriv var at lægge kabaler. Trods alt hadde man jo bare den ene tanke: „Kommer jeg ut? Kommer jeg snart ut? Naar kommer jeg ut?“ Kanske var der en ven som forbarmet sig og betalte kreditoren, kanskje fik man en arv som kunde dække ens gjæld, kanskje blev kreditorene lei av at betale for ens ophold i det uenælelige. Hvem kunde vite hvad der kunde ske! Haabet levde, og hvergang slutteren stak nøklen i laasen spurte man: „Er det til mig friheten kommer idag?“ Saa la man kabalen og tok varsler av den. Gik den først op efter mange oplægninger, naa ja, saa maatte man vente en stund til, men

der var da haab. Gik den straks op var friheten nær. Naar nøklen næste gang pep i laasen maatte det være for en selv at døren blev aapnet. Kanske passet kabalens varsler ikke altid — men det var det samme, man hadde jo trøstet sig med dem i den tiden som var gaat; det hadde holdt humøret oppe, og det var næsten det viktigste.

Den som lægger kabalen „gjælds-fængslets nøkler“ kan jo tænke sig at der endnu er gjælds-fængsler til, og jo fortære man faar kabalen til at gaa op, des fortære kommer slutteren med nøklene og slipper en av gjælds-fangene ut til friheten.

Til kabalen brukes et spil kort, og oplægningen er som følger:

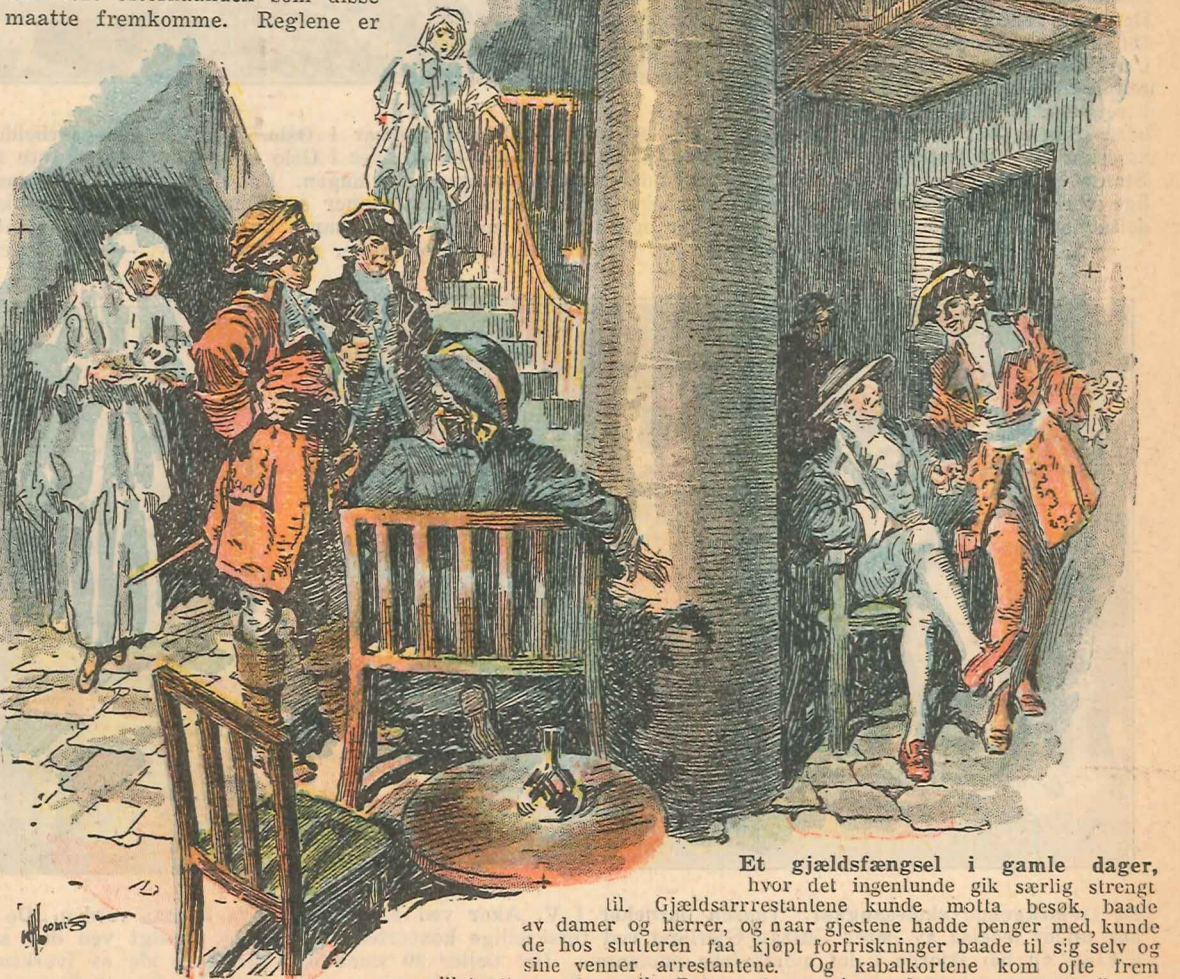

Først tæller man op en hjælpebunke paa tolv kort som lægges aapenlyst paa bordet (A); derpaa lægges som forhallens otte venteplasser en række paa otte kort (B), og derefter et kort av meget stor betydning, nemlig kortet (C). Dette kort, bundkortet, er kabalens utgangspunkt, og det er der for altid med en viss spænding at man lægger det op. Er det f. eks. en 5'er, skal de tre punkterte felter i samme rad belægges med spillets tre andre 5'ere efterhaanden som de fremkommer; er det en knegt skal bundkortet i de tre andre stammer ogsaa være knegter og saa videre.

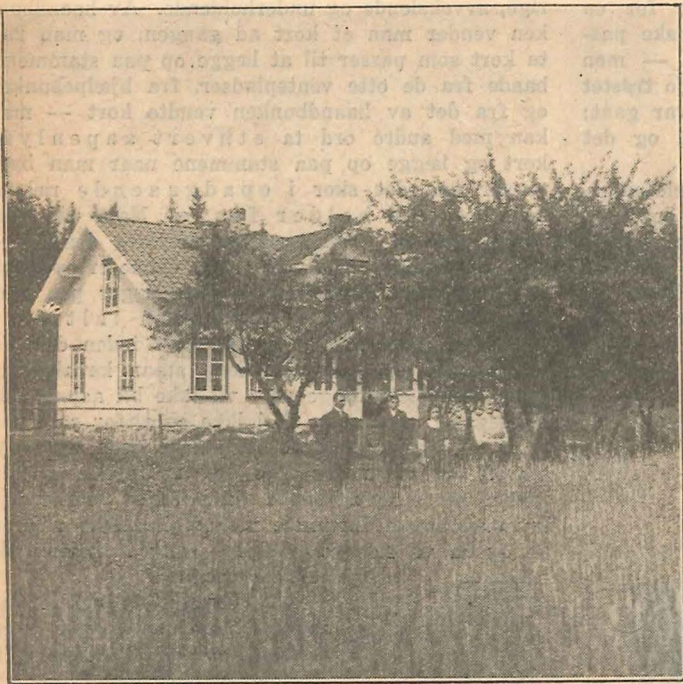
Det det nu gjælder er at faa alle kortene samlet i opadgaaende rækkefølge (6 paa 5, 7 paa 6, es paa konge osv.) i samme farve (ruter paa ruter, spar paa spar osv.) paa de fire bundkort efterhaanden som disse maatte fremkomme. Reglene er

uhyre gammeldagse, enkle og primitive, men ikke desto mindre — eller kanske netop derfor — sindrige, avvekslende og underholdende. Av haandbunken vender man et kort ad gangen, og man kan ta kort som passer til at lægge op paa stammene, baade fra de otte venteplasser, fra hjælpebunken og fra det av haandbunken vendte kort — man kan med andre ord ta ethvert aapenlyst kort og lægge op paa stammene naar man passer paa det sker i opadgaaende rækkefølge og man holder farve. Naar der blir ledige plasser i venterækken utfyldes disse med kort fra hjælpebunken eller, hvis denne er opbrukt, av de kort av haandbunken som ligger paa bordet. Man kan vende haandbunken ialt fire ganger, men hvis ikke alle kort inden den tid er kommet op paa stammene staa kabalen og gjælds-fængslets tunge port vil ikke bli aapnet for denne gang; men man skal ikke se altfor sort paa det, om kabalen helt til det sidste viser sig halsstarrig og vrien for som ved et trylleslag kan lykken vende sig og baade hjælpebunke, venterække og haandbunke forsvinde mellem hændene paa en — og da vil fængselsnøklenes sang i laasen lyde som en fanfare.

„Gjælds-fængslets nøkler“ er ialfald ikke en kabal som er lagt i en haand vending, men likesom svundne dager mer eller mindre romantiske gjælds-fanger ofte maa øve sig i taalmodighet, saaledes kan læseren ogsaa faa sin taalmodighet sat paa prøve — og det er vel hensigten med enhver god kabal.

Et gjælds-fængsel i gamle dager, hvor det ingenlunde gik særlig strengt til. Gjælds-arrestantene kunde motta besøk, baade av damer og herrer, og naar gjæstene hadde penger med, kunde de hos slutteren faa kjøpt forfriskninger baade til sig selv og sine venner arrestantene. Og kabalkortene kom ofte frem og spilte ofte en stor rolle. Det eneste man i grunden manglet, var friheten,

Kristiania folkesko-
lers feriekolonier fei-
rer iaar 40-aars jubi-
læum.

Kjøbmand Westblad
som i en menneskealder
med iver har arbeidet
med feriekolonisaken.

Kristiania var den første by i Skandinavien som iverksatte feriekolonisaken. Det skedde i 1881 efter initiativ av fattigforstander A. Johnsen, og allerede det aar kunde man sende paa landet 33 barn fra den fattige del av byens befolkning. I aarenes løp blev dette velsignelsesrike tiltak mer utviklet ad velgjørenhetens vei, og i 1919 overtok Kristiania kommune feriekoloniene som nu eier en række eiendomme. Man har i det hele ca. 30 kolonier hvori kan anbringes henved 1600 barn — dels for sommerferien og dels i saakaldte dagkolonier. Vi bringer her bl. a. etpar idylliske billeder fra en av koloniene ved Kristianiafjorden. Den velsignelsesrike sak trenger fremdeles støtte.

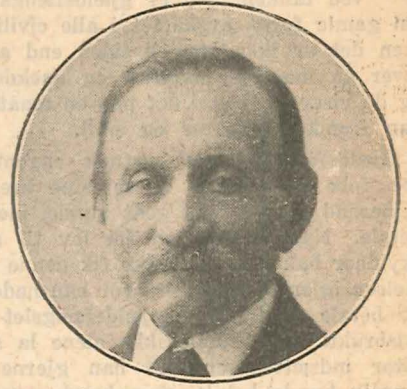

Universitetets nye rektor.

Til professor Axel Holsts efterfølger i dette hverv valgtes forleden professor i retsvidenskap Fredrik Stang. Den nye rektor er født i Kristiania 1867, blev cand. jur. i 1890, studerte i utlandet nogen aar, tok advokaturen i 1896 og blev i 1891 professor i retsvidenskap efter professor Aubert. Siden 1901 er han tilforordnet assessor i Høiesteret. Professor Stang har utgit flere videnskape-
lige verker og paa konservativ side deltatt adskillig i det offentlige liv som politiker.

Fra St. Nicolaskirkens ruiner i Oslo. Ved de anlægsarbeider som jernbanen nu i flere aar har drevet i Oslo er mange interessante ting fra middelalderens Oslo kommen for dagen. Det sidste er St. Nicolaskirkens eller kanske St. Clemenskirkens ruiner som nu ligger helt avdækket. Man har her ogsaa fundet mange interessante brudstykker av ornamenter og utstyr samt skeletter og rester av kister m. v. — Fot. Væring.

En trofast arbeidskar.

Til de billeder vi før har bragt av veltjente arbeidsfolk føier vi ogsaa ovenstaaende som i over et halvt aarhundre har virket i samme firmas tjeneste. Det er Jens Johannesen hos A/S Wilhelm A. Mohn i Bergen. Han fik forleden Selskapet for Norges Vels medalje for lang og tro tjeneste. Han er født 1853 og blev ansat i firmaet i 1870, først som lærling og senere som dreng eller kjører, en stilling han har indehat helt til nu. Trods alderen har han like til det sidste arbeidet trutt som altid.

Et fremragende skolesangkor. Taasen barnekor i V. Aker ved Kristiania har under ledelse av lærer Gustav Gjerland ved forskjellige koncerter vundet sig en høi stjerne i det musikalske omdømme. Det tæller 30 smaa og større piker og 9 værdige „mandsangere" paa 12—13 aar,

Fra barnas verden. De tyve bedst utseende og mest velstelte rollinger der blev utvalgt ved den store barnekonkurrans som „Verdens Gang" hadde den gode idé at iverksætte samtidig med Barnets utstilling som et led i arbeidet for at fremme barnestellet og barnehygien. — Fot. Skarpmoen.

Spredte træk fra verden derute.

Et bryllup i den fyrstelige verden som har vakt en viss opsigt. Den 54-aarige eks-kronprins Rupprecht av Bayern har giftet sig med den bare tyveaarige prinsesse Antonie av Luxemburg. Forlovelsen fandt sted allerede under krigen.

Eks-keiserinde Auguste Victoria av Tyskland som er avgaat ved døden i Holland og i landflygtighet. Hun blev 62½ aar gammel og hadde været gift med eks-keiser Wilhelm i næsten 40 aar.

En av de mange politiske visitter hos præsident Harding. Ogsaa Polens tidligere præsident Ignace Paderewski har avlagt besøk i „Det hvite hus” i Washington hvor han har hatt en længere politisk samtale med den nye amerikanske præsident.

De gjennom krigen og revolutionene fældede fyrstehuse i Mellemuropa har i den sidste tid atter paa forskjellig vis trukket opmerk-somheten hen paa sig, og de monarkiske rørelser har tildels været temmelig opsigtvækkende. Man har set monarkistene reise hodet i Ungarn, Bayern ja endog i det nedbrutte Østerrike for ikke at tale om Preussen. Karl av Habsburgs forsøk paa atter at sette den ungarske Stefanskrona paa sit hode var vistnok den mest sensationelle episode paa dette omraade, og denne aksjon hadde kanskje lyktes hvis ikke Ungarns nabo-tater Tsjekkoslovakiet, Rumænien og Jugoslavien som har dannet den saakaldte „lille entente” hadde stillet sig saa avvisende: Habsburgerens tilbakevenden vilde av dem endog bli anset som krigsaarsak overfor Ungarn. Frankrike og England hadde kanskje ikke synderlig mot kong Karls tilbakevenden til den ungarske trone, for dermed mente de at kunne reise en effektiv hindring for Østerrikes tilslutning til Tyskland og danne et bolverk mot tyskernes indflydelse mot øst. Hvad Bayern angaar har det længe været en kjendt sak at monarkistene her driver en ivrig agitation og at eks-kronprins Rupprecht, som nylig har holdt bryllup med den tyveaarige prinsesse An-

Snip, snap, snute — eventyret er ute! Karl av Habsburg blev altsaa ikke Ungarns konge dennegang. Ovenstaaende billede er tat i det øieblik da eks-kongen sammen med biskop Mikisch fra togvindu- et sier farvel til mængden som har samlet sig paa jernbanestationen i Steinamanger og tilroper ham: „Paa gjensyn!” Eks-kongen svarte: „Jeg kommer igjen.” Man faar nu se om og naar han kan holde dette ord.

tonie av Luxemburg, stadig er paa spil med hemmelige intriger. Forleden døde eks-keiserinden av Tyskland, eks-dronningen av Preussen Auguste Victoria efter længere tids nedbruttet i sin landflygtighet. Hendes lik blev ført til Potsdam for at bisettes der, og allerede længe før eks-keiserindens død som ingenlunde kom uventet var hendes begravelse bli et politisk spørsmål som man ikke engang undsaa sig for at drøfte høilydt under den preussiske valgkamp. Den agtedes benyttet til demonstrationer for den monarkiske tanke, og saa skedde ogsaa. Det keiserlige Tyskland som brøt sammen ved revolutionen søkte ved denne anledning at vise, at selvom det gamle for øieblikket er slaaet ned saa lever det dog fremdeles. Navn man før stadig hørte men nu sjelden nævnes var fremme paany, 10.000 officerer i galla og med ordener defilerde og det hele hadde et pompøst præg som sterkt mindet om keisertiden. Som led i den monarkiske bevegelse fik derfor eks-keiserindens begravelse en betydning som i forbindelse med eks-kronprins Rupprechts intriger og andre foreteelser gjør at man ingenlunde kan ignorere den utvilsomt meget solidariske bevegelse inden den tyske republikks royalistkredser.

Et krigsmonument paa en jernbanestation. Paa St. Lazare stationen i Paris avspores og indvies et monument for de 2300 i de franske statsbaners tjeneste ansatte jernbanemænd som faldt i verdenskrigen. Paa væggen ser man mindetavlen med den latinske overskrift Pro Patria, for fædrelandet.

Invalider paa besøk i „Det hvite hus” i Washington. Her ser man præsident Harding (X) sammen med nogen repræsentanter for amerikanske invaliders liga. De kom til ham for at faa ham til at proklamere sidste uke i mai som „de amerikanske krigsinvaliders uke”

Den store reporter.

—0—

Det møte som der her fortelles om fandt sted en oktobermorgen aaret 1869 i „Grand hotel” i Paris, og det skulde faa en dobbelt betydning, dels ved at der her saa at si blev lagt grundvolden til hele den senere utforskning av Afrika, dels ved at det paa en maate ga støtet til skabelsen av den journalistik som nu kaldes den store reportage. En ny verdensdel skulde utforskes, en

I maaned efter maaned kjæmpet Stanley sig frem i Afrika, en kamp mot sygdom, mot fiendtlige stammer og vilde dyr.

Manden som bodde paa Grand hotel het Gordon Bennett og var eier av New York-bladet „New York Herald”. To dager i forveien hadde han i et engelsk blad læst at man i England nu var overbevist om at missionæren David Livingstone var død inde i Sydafrika; han indsa det urigtige i at et blad ikke søkte at skaffe sine læsere fuld besked om det som interesserte dem, og han sa til sig selv: „Livingstone skal findes.” Men hvem skulde finde ham? Gordon Bennett saa efter paa listen over sine medarbeidere, fandt at en av dem, en mand ved navn Henry Morton Stanley, i øieblikket opholdt sig i Spanien og telegraferte til ham: „Kom straks til Paris. Vigtige forretninger.” To dager efter banket det paa Gordon Bennetts dør, en mand kom ind, fortalte hvem han var, og Gordon Bennett sa straks:

„Hvad er Deres mening om Livingstone? Er han død eller levende?”

„Han er efter min mening levende,” sa Stanley. „Rygtene om hans død er formodentlig utspredd av arabere, som for sin slavehandels skyld vil forhindre hjelpeekspeditioner ind til ham.”

„Det er ogsaa min mening. Hør nu! De reiser ind i Afrika og finder ham. Men ikke med det samme. Først reiser De til Ægypten, hvor De overværer Suezkanalens aapning, og derpaa gaar De med egen damper opover Nilen, opnoterer alle merkverdigheter der og skriver en „Fører i Ægypten” for vore læsere. Derpaa reiser De til Konstantinopel og taler med sultanen om hans politiske stridigheter med kediven av Ægypten, drar saa til Krim hvorfra De gir os en beskrivelse av valpladsene fra Krimkrigen, og drar videre gjennom hele Kaukasus til Det kaspiske hav hvor De undersøker om det er sandt at Rusland staar i begrep med at sende ut en hær mot Khiwa. Reis gjennom Persien og send os etpar brever fra Persepolis’ ruiner, skriv ogsaa fra Bagdad og undersøker mulighetene for en jernbane gjennom Eufratdalen. Derfra kan De dra til Indien og seile videre til Zanzibar paa Afrikas østkyst. Hvis Livingstone til den tid ikke har vist sig her kan De utruste en ekspedition ind i landet og bli derinde til De har fundet ham. Hvis han er død maa De faa uomstøtelige beviser for det.”

Da Stanley kom ind i værelset til Gordon Bennett laa denne endnu i sengen. Under samtalen stod han op, kastet en slobrok om sig, aapnet el-

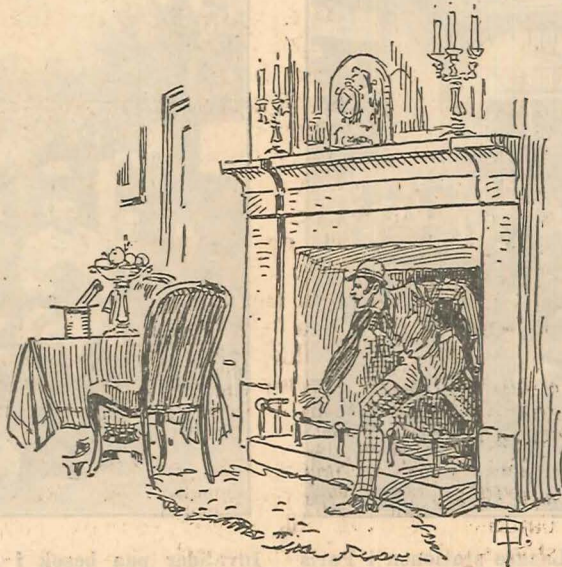
skuf, rakte Stanley et hefte med bankanvisninger og sa:

„Her er femti bankanvisninger, hver paa tusen pund. Bruk hvad De trenger. Følg mit program. Gud være med Dem! Godmorgen, Mr. Stanley.”

Man vet at Stanley „fulgte programmet”. Man vet at han maaned efter maaned kjæmpet sig frem i det mørkeste Afrika — mot sygdom og vilde dyr, mot fiendtlige stammer og gjennom de tætteste skoger, og at han fandt Livingstone. Med forundring spurte hans samtid hvem denne Stanley var, om det var en officer eller en videnskapsmand eller en kjendt opdagelsesreisende, og med endnu større forundring fik man vite at han var avisreporter. For „New York Herald” blev Stanleys reiseresultater av umaadelig betydning. Bladets oplag blev femdoblet, og al interesse samlet sig ikke alene om Stanleys beretninger, men ogsaa om hele den nye form for journalistik som her var skapt. Siden den franske bladutgiver Emile de Girardin opfandt romanføljetonen, var Gordon Bennetts idé med den store reportage den største paa pressens omraade. Den bemægtiget sig pressen i hele verden og omskapt den. Verdensbladene venter ikke lenger paa at begivenhetene skal komme til dem. De gaar ut etter dem, enten det saa er et opprør i Indien, en solformørkelse paa Madagaskar, et pavevalg i Rom eller et gulfund i Alaska. En ny type var skapt med Stanley: den store reporter. Hvert lands presse har disse evig og rastløst vandrende mænd i sin tjeneste. Hvilket mylder av legender og fortellinger er der ikke om dem!

I en av sine fantastiske, eventyrlige komedier lar Jules Verne to amerikanske reportere komme til en liten telegrafstation i Sibirien. Der er bare én telegrafist og ett telegrafapparat, og det gjælder nu for den ene reporter som er kommet først at faa optat telegrafapparatet saa længe at hans konkurrents telegram ikke kan bli besørget i de første par timer. Han lar da telegrafisten avsende som telegram første halvdel av første Mose-Bok. Blandt reportere finder man ofte handlinger som er minst likesaa fantastiske. Den amerikanske reporter J. J. Smith skulde en dag skaffe et referat av den amerikanske general Barkers begravelse som familien vilde la ske i al stilhet. Han klatret op paa taket av huset lot sig gli ned gjennom pipen, kom ind i familiens leilighet og fandt hele manuskriptet til liktalen i prestens hat. Han tok den, krøp samme vei tilbake, løp til trykkeriet, fik talen sat og avisen trykt og vendte tilbake til begravelsen, hvor han til følget utdelte friske aviser med en tale i som var adskillig bedre end den presten hadde formaadd at holde. Parisreporteren Pognon gjorde noget endda dristigere. En kunstutstilling blev aapnet i Lyon, republikkens præsident marskalk Mac Mahon var tilstede, han var meget aandsfraværende og kom til at bytte om etpar taler saa at han istedenfor at tale om kunst talte om krigen i 1870. Der var stor forvirring i regjeringskredse, men Pognon laget saa selv en tale som præsidenten burde ha holdt, telegraferte den hjem til Paris og utga den for Mac Mahons tale. Den var saa udmerket at regjeringen besluttet at la den opslaa paa alle offentlige bygninger i Frankrike.

Da general Kitchener hadde slaat Madhien hær

Smith krøp ned gjennom pipen, kom ut av kaminen og saa prestens tale i hans floshat paa bordet.

ved Khartum var der syv engelske reportere som søkte at naa først ut til Suakin for derpaa at telegrafere begivenheten hjem. Blandt dem var Archibald Forbes fra „Daily News”.

Det var et kamelridt paa firti timer. Seks av reporterne tok de hurtigste kameler og red avsted straks. Forbes tok en jevn, god traver, bandt uldne stykker stramt om underlivet og red avsted. Etter ti timers ridt fandt han litt etter litt alle sine kammerater sittende ved veien med de frygteligste underlivssmerter foraarsaket av det voldsomme, gyngende ridt. Han kom først.

Krigskorrespondentenes tid er nu forbi. Generalstabene ønsker dem ikke av frygt for at der skal røbes hemmeligheter.

Men endnu saa sent som fra den græsk-tyrkiske krig i 1897 og endda mer fra den russisk-tyrkiske krig i 1877—78 berettes der om krigskorrespondenters dumdristige handlinger for at naa frem gjennom linjene og sende de store nyheter avsted. Ikke alle slap godt fra det. Under den russisk-tyrkiske krig blev tre korrespondenter dræpt og fire haardt saaret og mangfoldige er de som forsvandt sporløst under de engelske kolonikrige.

En av de mest omtalte reportagehistorier i den amerikanske presse var befrielsen av kubanerinden Evangelina Cisneros. Det var under revolutionen paa Cuba i 1898; Evangelina Cisneros var sammen med sin far av spanierne anklaget for at staa i forbindelse med opprørerne, og hun og faren var dømt til tyve aars tugthus. Hendes skjæbne vakte indignation og bevegelse i hele Amerika, hvor sympatien var paa opprørernes side, og bladutgiveren William Hearst som da hadde grundlagt bladet „New York Journal” kaldte en av sine reportere, Karl Decker, til sig og sa: „Reis til Havana og faa Miss Evangelina Cisneros befridd, likegyldig paa hvilken maate.” Decker reiste avsted etpar timer etter, kom til Havanna, fik her engagert etpar medhjelpere, leiet hus med flatt tak ret overfor tugthuset og fik ved bestikkelser et brev smuglet ind til hende. Likeledes fik man smuglet ind til hende en syre som hun skulde helde paa jernstængene for cellens vinduer, en taugstige, en revolver med patroner og noen bonbons med morfin hvormed hun skulde dysse fangevogteren isøvn. Den ene nat mislyktes flugtforsøket da en skildvakt kom til, men den neste nat fik man lagt en bjelke fra taket bort til en gesims paa tugthusmuren, Miss Evangelina brøt jernstængene, som nu var blitt skjøre av syren, fra vinduet i cellen, klatret nedover taugstigen og naadde bjelken som hun med Deckers hjelp balancerte over, saa blev hun utklædt som havnearbeider, fik haaret klippet av og kom uhindret ombord paa en amerikansk damper. Da hun steg iland i New York var der 20.000 menesker nede ved kaien for at ta imot hende. De jublet til hende, og de jublet til Decker og Hearst, og „New York Journal” hadde faat sin start. Hendes beretning fra tugthuset ophidset yderligere amerikanerne mot spanierne og blev en av grundene til den spansk-amerikanske krig. Forøvrig heter Evangelina Cisneros nu Mrs. Evangelina Hearst.

Miss Evangelina klatret nedover taugstigen og naadde bjelken, som hun med Deckers hjelp klatret over.

Lykkedaleren.

Av Elisabeth Kuylenstierna-Wenster.

Saa fortalte direktør Olov Anner historien om lykkedaleren.

„Ser dere denne, mine herrer! Dere synes kanskje det er en svært tarvelig medaljong, bare en gammel slitt sølvmynt fra den uduelige kong Fredrik den Førstes regjeringstid. Sikkert er det at det kunde ha været bedre om min stamfar var kommet til verden i en bedre konges dager, men slikt bestemmer ikke vi mennesker over.

Smaalandsgut var han, og Anders het han, og av Anders laget hans sønnesøn navnet Anner istedetfor det Jønsson han hadde arvet etter sin far.

„Anders var en hurtiger dreng, staar det i visen og det maatte gutten fra Träshult ha været, eftersom han allerede som tiaaring kom til herregaarden, dels for at løpe barhodet ved siden av vognen naar hendes naade og frøknene var ute og kjøre, dels for at smøre ind hans naades støvler med fett, og dels for at bli sparket hit og dit av pikene hvis han ikke fortet sig med at bære ind vand eller bære ut skyllerne.

Hvad han fik i løn har jeg glemmt, og det er vel neppe noget at mindes i vore dager. Man blir bare ærgerlig naar man sammenligner, men vadmelsklær og grøn lue hadde han naar han gik i kirken. Og like fin var han naar han drog til marked i Ljungby.

I bygndelsen hadde han bare kobber-slanter at kjøpe bort og for dem fik han sig honningkaker og kanskje til og med en kop „tyrkerblod“ som kaffen kaldtes straks da den kom hit til landet, skjønt den hadde nok ikke naadd Ljungby i 1730-aarene.

Naa, nu kommer vi til pointet, mine herrer! Taaalmodigheten begynner vel snart at slippe op før jeg rigtig faar begyndt paa min historie?

Det var i aaret 1741, netop det aaret da saamange kirkeklokker i landet sprak av den stadige ringningen efter salig dronningen, og det blev marked da som elers.

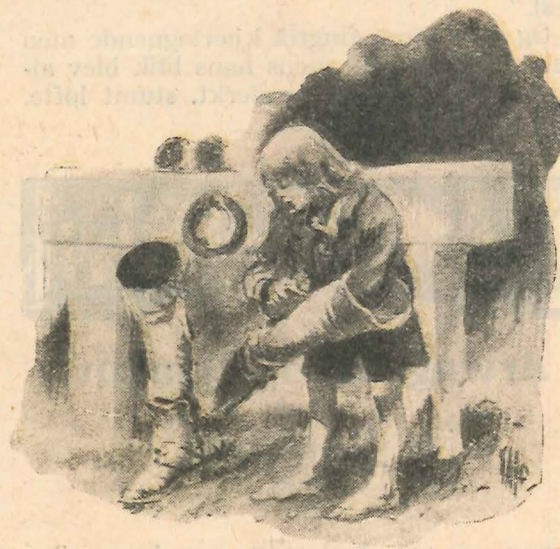
Hendes naade paa herregaarden hadde skjænket gutten Anders som netop hadde gaat for presten, en liten pung med fem sølvdaler i; de hadde ikke saa liten værdi dengang, for da hadde ikke pengene spilt bankerot endda siden de kom sig efter sin kolbøtte under Karl den Tolvte. Og Anders har nok kjendt sig noget til kar da han travet ind til markedet med pungen indknyttet i et rutet lommestørklæ. Nu skulde han kjøpe! En Smaalandsgut har imidlertid en sjette sans, og den heter sparsomhet. Og som vi fra

far til søn har hørt om Anders' markedstur, lyder beretningen. Litt er kanskje blitt lagt til og utpynnet, hør nu efter!

Anders tæller sine kobberpenger, og for dem kjøper han sig en tollekniv. Saa stikker han fingrene i pungen og regner. En daler til honningkaker og mjød, en daler til at se paa gjøglerne og en daler til „visen trykt iaar“ og et fint halstørklæ.

Saa har han to igjen. En skal ligge til at bygge for, og en skal bare ligge! Det var en fast beslutning som ingen kunde rokke. Og da hendes naade spurte ham hvorledes han hadde brukt sølvpengene, nikket hun tilfreds:

„Du blir en bra kar, Anders. Hold paa

Träshultguten smører ind hans naades støvler med fett.

med det altid at la en daler ligge, saa slipper du at ligge nogen tillast.”

Og i pungen paa bunden av Anders' blaamalte lille kiste sov begge dalerne baade over jul og midtsommer. Saa blev det marked igjen med endda større fristelser, og nu hadde nok Anders kunnet svike sit løfte til pengene, men det fik være med det som var for dyrt, og sparepengene økedes.

Aar efter aar gik det slik. Det er klart at Anders blev paa herregaarden. I den tiden byttet man ikke husbondsfolk som man nu bytter strømper, og hans naade tok Anders med sig paa riksdagsreisene til Stockholm.

Det var der Anders kom paa den ide at skaffe sig en „transportseddel“ paa Riksbanken. Mot en slik seddel, hvorpaa der stod at den skulde transporteres „med dag og aarstal fra mand til mand“, skulde banken holde haand over hans sparepenger,

og det som forekom Anders utrolig: de skulde vokse, formere sig.

„Akkurat som naar du sætter poteter,“ sa hans naade, „du sætter en og faar en plante med baade seks og syv igjen.“

Poteter var ogsaa noget forholdsvis nyt i Smaaland, hvor man i umindelige tider hadde hat sine næper, og Anders likte lighelsen, for den var saa klar.

En daler beholdt han dog, indsydd i trøien, for han vilde se om det var mulig at den ogsaa hadde kraft til at vokse.

Ja, herrene ler og synes naturligvis at min stamfar var dum som en spade, men se det var der nok ingen fare med. Han hadde sin egen maate at gaa frem efter. Hver lørdagskveld sydde han ind en ny mynt, saa at trøien blev aldeles stiv tilsidst naar det led mot slutten av aaret. Og da plukket han ut alle avlæggerne, men den oprindelige daleren lot han være der akkurat som hendes naade hadde lært ham.

Hus bygget han, hustru tok han og barn fik han i lange baner. Men der var altid velsignelse i stuen paa den lille jordfleken.

Da Anders døde, tilfreds og mæt av dager sydde hans ældste søn farens lykkedaler ind i sin trøie og tjente paa herregaarden han med. Men siden kom han til hovedstaden med en oksedrift, og den drev han saa lurt at han blev oksehandler og fik bestilling paa den sidste kroningsoksen som blev stekt i vort land.

Ja saa, herrene tror at det er en anakronisme; det kan jo hænde, men noget ekstra fint kvæg fik han ialfald avsætning for ved hoffet.

Hans søn blev kongelig sekretær og gik ind i departementet og blev gjort stas av fordi han kunne opføre sig saa fint. Ogsaa han gjemte paa lykkedaleren, og sandt at si var det det eneste han gjemte paa. Men hans hustru var barnefødt i gamle Träshult og Smaalandsjente med hud og haar, og mens han sjanglet mellem „Grøna Lund“ og „Claes paa hjørnet“, skjøttet hun huset og aapnet en kaffestove med bakverk av eget fabrikat.

Hendes mand drak sig ihjel som saamange andre paa den tiden, og som kronen paa verket kom kaffeforbudet saa hun maatte stenge sin kaffestove. To barn hadde hun som skrek efter mat, og hun hadde ingenting at gi dem og ingenting at kjøpe for andet end daleren og den vilde hun ikke skille sig av med.

En dag tok hun den i haanden og gik graatende hjemmefra, og hun skal helle

tiden ha bedt at Vorherre skulde hjælpe hende paa en vis, og hun tænkte nok sit om dalerens kraft, for det hørte jo allerede til stegtstraditionene at saarlænge mynten fandtes i behold skulde ikke dens eier hebøve at ligge nogen tillast.

Kan ikke herrene se hende for sig ærbart og stille med sko med korssnøring og trangt skjørt, og et blomstret sjal over skuldrene?

Hun tripper forsigtig bortover de runde brostenene og har vel gaat forbi mer end en forgyldt kringel, som bakerbutikskiltene saa ut dengang. Pludselig støter hendes fot mot en gjenstand. Det er en væske, en damevæske, vet De nok. Ingen var at se paa lang vei. Og saa tar hun op væsken og titter ned i den. Der fandtes mange rare ting. Blandt andet en pung med fine gulddukater og en brevmappe med de smidigste skrifttegn.

Det er klart at hun bare saa paa dem. Dengang rørte ikke hæderlige folk andres eiendom, men det er ogsaa klart at hun hadde lyst paa dukatene, eftersom hun baade var sulten og pengelæns.

Hun har kanskje aldrig holdt i en saa fin væske før. Den var av grøn fløiel med forgyldt grevekroner paa og initialene M. R. indgravert paa den ene siden, paa den andre var der en amor med bu. Ja, det er ikke digt, dette her. Jeg har væsken i behold og kan vise den frem.

Hvis herrene hadde studert Stockholms utseende i 1700-årene, vil dere huske at trakten omkring Johannes' lille trankirke var temmelig utrivelig, med bakkete, hullerte gater og smaa faldefærdige rønner. I en av disse bodde den berømte spaakjærringen Mamsell Arvidsson, hun som forutsa Gustav den Tredies død og Armfeltens nederlag.

Fru Anner hadde imellem set den knoklete, magre, mørkhudede mamsellen, som folk trodde var av finsk taterslegt, skjønt hun var et indfødt Stockholmsbarn, og hun visste, den snille sekretærfruen, at fine og fornemme folk rendte som tullinger til spaakjærringen nu efter kongens død.

Det var vel klokest at efterlate væsken derinde og haabe paa en beskeden finde-løn.

Hun banket paa, og mamsellens gamle pike, en tyrkerkvinde som het Adrottja, viste frem en stor, flat næse i døraapningen.

Jeg beretter ord for ord efter min farfarfars optegnelser om saken, og dem har jeg læst mangfoldige ganger, for det er noget eget ved gamle familiekroniker; de blir mer og mer levende, des mer man kommer ind i dem.

Og saa fortsætter vi!

Adrottja fik straks besked om væsken, men rak ikke at ta den før en ung brunlokket dame med store, lynende øine styrtet frem med et forfærdet utrop:

„Det er min væske. Jeg mistet den da jeg skulde stige ut av bærestolen. Det var inderlig snilt av hende, lille madam, at bringe den hit.”

Og hun rev den til sig.

Brevvæsken undersøkte hun med spændt oppmerksomhet, og hendes livlige ansigt som nylig hadde været blekt av spænding blev rosenrødt og glat.

„De aner ikke hvilken sten De har løftet fra mit hjerte. Disse papirene — en-fin! — de er mig très chers. Behold væsken og dukatene, og husk paa at De altid i nødens stund kan henvende Dem til mig, frøken Malin Rudenskøld.”

Sekretærfruen neiet til gulvet. Tænk, at staa overfor hertugens og Armfeltens og hele hoffets yndling! Og at kunne gaa

hjem med en het haug dukater og ei minde om den naadige, høivelbaarne grevinden.

Denne puttet hastig brevpakken indenfor sit fichu og nikket til avsked. Hun hadde hastverk, skulde nok la sig spaa.

Den følgende nat blev frøken Rudenskølds bolig undersøkt for at finde hendes hemmelige chiiferkorrespondance, som man var kommet paa spor efter. Hun blev heftet, maatte staa i gapestokken og sattes senere paa tighuset, det er jo vel kjendt, men den lille sekretærfruen grublet over skjæbnens forunderlige tilskikkelser. Hvis ikke hun hadde fundet og overlevert væsken med de merkelige brevene vilde kanskje den naadige frøken aldrig være blit grepet.

Hun sørget oprigtig, slik som smaafolk altid sørger naar de store kommer i heisen.

Efter denne merkedag i Lykkedalerens historie blev den indfattet til medaljong og har gaat i slegten, trofast bevart. Vi har hverken stjaalet eller løiet eller nasket til os, skjønt vi har været kjøbmand i hundre aar, og, det sier jeg rent ut, jeg tror lykkedaleren har beskyttet os. Det er ialfald saa at menneskene maa ha noget mellem himmel og jord at stole paa, og helst noget synlig at holde fast ved.

Bevares, det kan være et halmstraa, men tror man paa at det har en god magt, saa er det til nytte.

Tak for at herrene har hørt paa min beretning, og lyt til mit raad: Se efter om der ikke skulde findes en talisman i Deres gjemmer. Det er saa meget som glir ut av hendene paa os, og saa meget vi mister ved et uventet kup at det er en ren velsignelse med en slik trofast liten tingest.”

Og direktøren fingret kjærtegnende med den slitte mynten, mens hans blik blev alvorlig dypt som av et sterkt, stumt løfte.

Arvingene til Lemkov.

Av

H. Courths-Mahler.

(Fortsat.)

Baronen saa forbauset paa ham. Saa trykket han Fredes hænder fast i sine.

„Hvad er det, Frede? Jeg besverger Dem om at si mig det. Jeg maa ha klarhet!”

Frede taug et øieblik.

„Ja — kanskje det er et tillidsbrudd,” sa han saa, „og jeg burde vel ikke tale om det. Men jeg synes det maatte være godt baade for Dem og Ellinor hvis alt blev oppklart. Jeg tror ikke paa det, min kusine har fortalt om Dem.”

Lindek trak Frede ned ved siden av sig paa sofaen og saa forbauset og forskende paa ham.

„Frøken Gitta Lossov? Hvad kan hun ha sagt om mig?”

Frede omfavnet ham stormende og saa straalende paa ham.

„Naar De spør saaledes, saa vet jeg at det ikke er sandt. Jeg tror at Gitta av en eller anden grund har løiet. Men før jeg gjerne ærlig fortæller alt, maa jeg faa gjøre et spørsmaal.”

Hans Lindek trak pusten dypt.

„Spør, Frede.”

„Men De maa ikke bli sint. Det er et indiskret spørsmaal.”

„Nei, nei — spør bare.”

„Si mig saa ganske ærlig: er De glad i min søster?”

Baronen pustet dypt ut. Der laa et varmt, inderlig uttryk i hans øine.

„Ja, Frede — jeg elsker Deres søster av hele mit hjerte — men jeg elsker hende haabløst.”

Frede utstøtte et glædesrop og trykket Lindeks haand fast.

„Aa nei — den haabløsheten tror jeg ikke paa; for Ellinor elsker ogsaa Dem, hvor megen umake hun end gjør sig for at skjule det.”

Lindek grep Frede fast om skuldrene og rystet ham i sin store sindsbevægelse.

„Frede — hvad sier De?” fremstøtte han og stirret i den høieste spænding paa den unge gutten.

Ogsaa Frede var sterkt bevæget.

„Jeg sier at Ellinor elsker Dem. Jeg har ikke kunnet forstaa min søster — indtil igaar. Men igaar blev alt klart for mig. Ellinor elsker Dem — imot sin vilje, for hun tror at De er uværdig til hendes kjærlighet og graater, fordi det ikke lykkes hende at bekjempe den. Hun anser sin kjærlighet for en uret og er meget uheldig over det.”

Lindek rystet ham igjen i sin utaalmodighet og spænding.

„Aa — om De sier sandt, Frede — saa vet jeg ikke hvorledes jeg skal takke Dem! Men vedbli — vedbli!”

Frede nikket ivrig.

„Ja, ja, De skal faa vite alt. Jeg har alt saa like fra begynnelsen merket at der gjemte sig noget bak Ellinors tilsynelatende uvilje imot Dem. — Hun vilde sikkert ikke være som hun er overfor Dem hvis De var hende likegyldig. Jeg er overbevist om at min kusine Gitta har gjort ulykker her. Gitta har fortalt Ellinor at De har været temmelig forlovet med hende, fordi De trodde at Gittas far skulde arve Lemkov. Men da det ikke skedde trak De Dem tilbake fra Gitta og begyndte at vise Ellinor oppmerksomhet — fordi hun var den rike arving. Derfor har min søster alltid været saa avvisende overfor Dem. Men da hun igaar i sin ophidselse fortalte mig alt, sa jeg til hende at jeg ikke trodde det hang saaledes sammen. Og ikke sant, hr. baron, De kan klare for Dem? Behøver vel min stakkars Ellinor at være saa ulykkelig og graate saa bittert?”

Fredes blåa øine saa tillidsfuldt ind i hans vens. Hans Lindek sprang op og omfavnet stormende sin unge ven.

„Frede — kjære, kjære Frede — jeg takker Dem inderlig for Deres tillid! De vækker nyt og straalende haab i mit hjerte! — Herre Gud, er det mulig? Kan Ellinor elske mig? Din herlige, stolte søster, Frede? Jeg maa si du til dig, min kjære kjære gut! Bare jeg turde tro at Ellinor elsker mig! Men — jo — nu er det som om der er blit tat et bind fra mine øine. Men jeg maa tale med Ellinor — jeg maa tale med hende. Hjælp mig til det, min kjære Frede. Hvis jeg gik til hende nu, saa vilde hun avvise mig, det vet jeg. Rid hjem og overtal din søster til at gaa ut med dig til tennispladsen. Du skal føre hende ind i den lille paviljongen og under et paaskud forsvinde naar jeg viser mig. Jeg maa tale alene med hende. Forstaaer du det, Frede?”

Frede nikket.

„Ja, naturligvis. De kan stole fuldt paa mig — jeg skal nok faa Ellinor ut i paviljongen.”

Baronen la armen om hans skulder.

„Si du og Hans til mig, min kjære ven. Hvorledes alt end blir — saa forblir du og jeg venner, for du har vist dig som min sande ven.”

Frede saa straalende paa ham.

„Ja, Hans, kjære Hans, jeg holdt av dig fra det første øieblik, og jeg har ogsaa sagt til Ellinor at jeg bare vilde tro dig selv. Ikke sandt, Hans — det Gitta har sagt er ikke sandt?”

Lindek saa fast paa ham med lysende øine.

„Alt er usandhet, Frede. Jeg har aldrig tænkt paa at beile til Gitta Lossov. Jeg elsker din søster og bare hende selv. Men nu avsted, min kjære Frede! Jeg følger dig tilfots; jeg vil bare klæ mig om. Saa venter jeg i Lemkov-parken til du kommer med Ellinor. Men si intet til hende.”

„Nei, nei, Hans, du kan stole paa mig. Jeg er saa forfærdelig stolt over at jeg nu er din virkelige ven.”

„Ja, kjære Frede, det er du. Men gaa nu og la mig ikke vente for længe.”

„Nei, nei — paa gjensyn paa Lemkov!” De trykket hverandres hænder og Hans skjød Frede ut av døren.

Straks efter red Frede bort.

Mens Hans Lindek klædde sig om sammenlignet han Gitta og Ellinor Lossov, og Gittas billede ikke alene bleknet, men hun hadde ved sin handlemaate gjort sig fortjent til ringeagt. Han gjennomskuet nu alt. Sandsynligvis vilde hans lykke være strandet paa dette løgnevev, hvis ikke den kloke Frede hadde bragt alt sammen for dagens lys.

Han strakte armene ut fra sig med et kraftig tak.

Aa, nu hadde han igjen mod til at nærme sig Ellinor og prøve paa at vinde hende. Nu kunde han føre sin sak, kunde kjæmpe imot det som hadde spærret ham veien til hendes hjerte. Nu haabet han ogsaa at hun vilde tilgi ham at han hadde kysset hende den foregaaende dag.

Frede red hjem i strakt trav. Men han var litt beklemmt om hjertet. Mon han hadde handlet riktig? Vilde ikke Ellinor bli sint paa ham, fordi han saa egenlydig hadde grepet ind i hendes liv.

Men det fik være det samme! Barc Ellinor blev lykkelig, saa var det en fryd for ham at ha bidrat til det.

Hvor heftig bevæget hadde ikke Hans — hans ven Hans — været! Han maatte elske Ellinor meget høit. Undres hvad faren vilde si til alt dette? Aa, han vilde bli glad over at faa en svigersøn som Hans, til og med da denne hadde reddet hans datter fra en frygtelig død.

Optat av alle disse tanker naadde Frede Lemkov.

Ellinor kom mot ham paa trappen; hun hadde paa sig en hvit kjole og saa fremdeles blek og sørgmodig ut.

Frede skyndte sig bort til hende efter at ha overgitt „Favorit” til en rideknegt.

Ellinor saa urolig paa ham.

„Er du alt der, Frede? Traf du ikke baron Lindek?”

Frede saa spørrende paa hende.

„Jo, Ellinor, han var hjemme. Men han var i en frygtelig sindsstemning. Jeg tror han har været ræd for dig.”

Hun blev rød. Men samtidig viste der sig et bittert uttryk om hendes mund.

„Indbild dig ikke det, Frede. Hvorfor skulde han være ængstelig for mig?”

Frede omfavnet søsteren og saa hende fast ind i øinene.

„Fordi han elsker dig, Ellinor.”

Hun blev endnu rødere.

„Sludder, Frede. Jeg har sagt dig at det er mine penger han elsker. Min person er ham likegyldig.”

„Og jeg sier dig at det ikke er sandt. Hans Lindek sælger sig ikke for penger.”

Ellinor lænet sig til trappens rækverk og stirret ut i det fjerne.

„Man kunde misunde dig din klippfaste tro paa denne mand,” sa hun tankfuldt.

Frede nikket.

„Ja, det vilde ogsaa være bedre for dig hvis du hadde denne klippfaste tro.”

Ellinor strøk sig over panden.

„La os ikke tale om det, Frede. Jeg ber dig om overhodet ikke at tale mer om ham — jeg vil ikke tænke mer paa ham — hører du?”

Frede omfavnet hende heftig.

„Nuvel, saa taler vi ikke mer om det, min stakkars lille søster. Er du bedre nu?”

„Ja, jeg har det bra; med doktorens tiladelse vilde jeg netop foreta en liten spaertur.”

„Det var bra. Faar jeg bli med dig?”

„Ja, gjerne.”

„Saa la os gaa ut i parken.”

„Det kan vi godt.”

De to søsken gik arm i arm ind i parken. Ellinor vilde dreie tilhøire, men Frede dirigerte hende den anden vei.

„La os gaa bort til tennispladsen,” bad han.

„Du vil vel ikke spille? Det er jeg ikke sterk nok til idag.”

„Nei, det kan jeg nok tænke mig. Du maa først overvinde skrækken fra igaar. Men vi kan hvile os litt i paviljongen.”

Ellinor nikket.

„Ja, det kan vi gjøre.”

Frede var tilfreds med sig selv. Det gik jo udmerket.

En stund gik de tause ved siden av hverandre. Saa sukket Ellinor.

„Den stakkars ‚Diana,’” sa hun lavt.

Frede trykket hendes arm.

„Tænk ikke mer paa det, Ellinor. Jeg har drømt saa frygtelig hele natten. Jeg gyser, naar jeg tænker paa det som Lindek frelste dig fra.”

Ellinor rynket panden.

„Har du takket ham saaledes som — som du vilde?” spurte hun nølende.

„Nei, jeg fik ikke anledning til det. Han sendte mig straks bort igjen.”

Hun klemte haanden mot brystet.

„Sendte han dig bort?”

„Ja!”

„Hvorfor?” spurte hun ængstelig.

„Aa — fordi — fordi han var i dørlig humør. Kanske jeg rider dit over imorgen igjen. Kanske jeg kan be ham komme hit til middag? Saa kan du takke ham; det har du jo ikke gjort rigtig endnu.”

Ellinor blev meget rød.

„Nei, nei, Frede — han maa først komme, naar far kommer. Jeg vil ikke tænke paa igaar.”

Frede saa bort paa hende med et skjælnsmil.

„Som du vil, Ellinor. Men nu er vi jo ved paviljongen. Her hviler vi os litt. Det er saa stille og saa fredelig her, ikke sandt?”

Ellinor satte sig træt i en kurvstol.

„Ja, meget fredelig.”

Frede satte sig ved siden av hende, men lot sine øine vandre svævende omkring, mens Ellinor træt lukket sine.

Det varte ikke længe, før Frede opdaget sin ven Hans bak en busk.

Frede reiste sig.

„Bli sittende ganske rolig, Ellinor. Jeg vil bare se ut paa tennispladsen. Hvil dig bare, til jeg kommer igjen.”

Ellinor nikket bare uten at ane hvad det var for en liten hykler som forlot hende. Hun støttet hodet i haanden og saa ret frem. Det var saa stille og fredelig omkring hende — men i hendes hjerte vilde det ikke bli stille.

Frede var gaat bort til den gruppe busker, bak hvilken Lindek stod.

„All right — jeg skal nok passe paa at dere ikke blir forstyrret,” hvisket Frede og gik rolig videre.

Hans nikket. Han blev staaende endnu et øieblik, hensunken ved synet av Ellinor. Saa gik han langsomt over den bløte græsplæn til paviljongen.

Ellinor saa ikke op og hørte ikke at han kom. Hendes tanker søkte til ham paa Lindek hvor Frede hadde forlatt ham i et saa „dørlig humør”.

Da stod han pludselig for hende i indgangen til paviljongen.

Hun saa op og for forskrækket sammen. Hver spor av farve vek fra hendes ansigt. Saa sprang hun op og gjorde mine til at ville flygte. Men da hun ikke kunde komme forbi ham ut av døren, blev hun skjælvende staaende.

Bleke og bevægede stod de og saa paa hverandre.

„Hvad ønsker De?” fremstammet Ellinor endelig.

„En samtale med Dem, frk. Lossov.”

Hun rettet sig op.

„Jeg visste ikke at vi hadde mer at si hverandre,” sa hun haardt, men med usikker stemme.

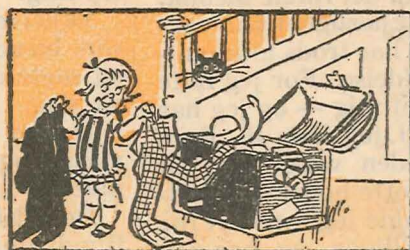
„Men jeg vet endnu meget der skal sis,” svarte han, hæs av sindsbevægelse, men tilsynelatende rolig.

Hendes blik streift hans bleke ansigt,

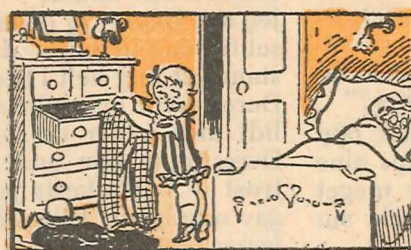
Da tante trodde der var tyver i soveværelset.

„Varsaagod at kvittere!” sa bybudet til lille Marie da han kom med onkel Jacks store reisekuffert. Og Marie kvitterte og kufferten blev avlevert.

Men lille Marie var nysgjerrig og vilde gjerne se hvad der var i kufferten, og mens hun undersøkte den fik hun en av sine bekjendte gode ideer.

Den gik ut paa at skremme tante. Med et skjønnsomt utvalg av onkel Jacks garderobe listet Marie sig ind i tantes soveværelse, trak en kommodeskuf ut ..

... og anbragte onkels garderobe der paa en saan maate at tante da hun vaaknet trodde at se en tyv i sine skuffer og ga sig til at rope: „Politi! Politi!”

og hans øine opfanget hendes blik og holdt det fast baade bydende og bedende.

Men Ellinor tvang sine læber til at si spottende ord.

„Aa ja — det er sandt — jeg har endnu ikke takket Dem skyldig, fordi De har reddet mit liv.“

„Takket mig? Aa nei — jeg har ikke glemt hvad De sa igaar — at De heller vilde ligge død i stenbruddet end takke mig for livet. Var det ikke saaledes?“

„Naa ja — hvad ønsker De saa ellers av mig?“ spurte hun koldt.

Hans øine fik en mild glans.

„Jeg vil bare gjøre Dem et spørsmaal, frk. Lossov.“

Hun støttet sig til stolens arm.

„Saa spør da. Men skynd Dem. Jeg vil gjerne vende tilbage til huset.“

Han bukket Saa sa han, idet han tvang sig til at gjøre stemmen fast:

„Jeg vil spørre Dem hvorfor De heller vilde dø end ha mig at takke for Deres liv? Hvorfor hader og avskyr De mig?“

Hun skalv og en mørk rødme steg op i hendes ansigt.

„Og det vil De vite?“

„Ja.“

Hun rettet sig pludselig stramt op og hendes øine fik et fast og koldt uttryk. Hun hadde bekjæmpet sin svakhet.

„Jeg skal si Dem det. Det er, fordi De i lav og ussel beregning har forsømt min kusine Gitta efter at De har gjort kur til hende, fordi De vilde ha mig til at tro at De elsket mig, mens De dog bare koldt har beregnet at jeg var et godt parti. Gitta har fortalt mig alt; hun har advaret mig imot Dem, og jeg har git hende mit ord paa at jeg ikke vilde ta imot Deres hyldest. Den stakkars Gitta er blit forraadt av Dem. Endnu igaar talte De til mig med store ord om Deres kjærlighet, og allikevel vet jeg at De aldrig har følt det. De vilde ha mig til at tro. Jeg foragter en mand der sælger sig for penger — foragter ham endnu mer, end jeg foragter den kvinde som gjør det. Se saa, hr. baron, nu har jeg vel tilstrækkelig uttømmende besvart Deres spørsmaal — nu har vi vel ikke mer at si hverandre?“

Alt dette fremstøtte Ellinor med volsom fart, og da hun var færdig, sank hun tilbake paa stolen, fordi hun ikke lenger hadde kraft til at holde sig opreist. Det var som om hun hadde raset imot sig selv.

Vilde han gaa nu?

„Tilgi mig, min frøken,“ sa han, „at jeg ikke gaar endnu. Nu har De sagt mig hvorfor De foragter mig. Men hvorfor hader De mig? Likegyldige mennesker hader man ikke.“

Der bredte sig en flammende rødme over Ellinors ansigt og der kom et forpint uttryk i hendes øine.

„Og det spør De om endnu?“ fremstammet hun skjælvende. „De er meget dristig, hr. baron. Jeg hader Dem, fordi De har krænket mig paa en uhørt maate — igaar — jeg — jeg behøver vel ikke at minde Dem om det?“

Hans øine glødet.

„Nei,“ sa han langsomt, „De behøver ikke at minde mig om det. Det slag av Deres haand brænder endnu paa mit ansigt — og det vil brænde, indtil skammen er utsluttet. Vet De hvorledes et slag av en kvinnes haand i en mands ansigt blir sonet?“

De sidste ord lød som en brændende bøn i hendes ører, og det var som om hans øine igjen fasttryllet hende. Ellinor blev meget blek, men samlet endnu en gang hele sin kraft.

„Jeg vet ikke hvad jeg skal beundre mest hos Dem — Deres dristighet eller Deres utholdenhet. Jeg har intet at sone, jeg gjengjældte bare den ene krænkelse med den

anden. Jeg vil ikke tale mer med Dem, jeg ønsker at være alene.“

Han strøk sig over panden.

„Jeg ber Dem dog om endnu at høre paa mig i nogen minutter. De har anklaget mig: Kan jeg ikke faa prøve paa at retfærdiggjøre mig?“

„Nei — jeg vil ikke høre mer! Gaa!“

Han rettet sig op og hans øine fik et rolig, alvorlig uttryk.

„Saa maa jeg tvinge Dem til at høre det som brænder i mit hjerte. Jeg forlater Dem ikke, før De har hørt paa mig. Enhver forbryder har lov til at forsvare sig, naat han blir anklaget — jeg forlanger ogsaa denne ret!“

Ellinor sank mat tilbake i stolen. Men hun tvang frem et spottende smil om sine bleke læber.

„Nuvel, De tvinger mig altsaa til at høre paa Dem. Jeg kan jo ikke hindre det. Saa tal da.“

Han saa dypt alvorlig paa hende. Hun skalv som om hendes sind var i det voldsomste oprør. Aa, han følte med jublende glæde at han ikke var hende likegyldig, skjønt hun i ham saa et foragtelig menneske. Han trak pusten dypt.

„Ellinor, der behøves ikke mange ord for at retfærdiggjøre mig. Det Gitta Lossov har sagt om mig, er usandhet — ende til anden,“ sa han høitidelig.

Hun for op og stirret paa ham.

„Usandhet?“

Det kom som et skrik fra hendes læber.

Han nikket.

„Ja, usandhet! Nu kan jeg ikke lenger ta hensyn til frk. Gitta Lossov; jeg maa være ganske aapen og skaanselløs, om det end strider mot mine ridderlige følelser. Hvis det bare gjaldt min fred, min lykke, vilde jeg tie. Men der staar noget høiere paa spil. Ellinor, jeg gir Dem mit æresord paa at jeg aldrig har gjort kur til Gitta Lossov! Ikke med et blik, ikke med en tanke har jeg streift hendes person i denne hensigt. Ganske vist har jeg merket at hun gjerne vilde fremtvinge det hos mig. Allerede mens Deres grandonkel levde, behøvde jeg al min klokskap og forsigtighet for at undgaa hende. Jeg gir Dem mit æresord paa at jeg overhodet endnu aldrig har nærmet mig en kvinde med den hensigt at be hende bli min hustru — De er den første, Ellinor — Dem alene tilhører mit hjerte. Gitta Lossov har ikke skin av ret til mig. Jeg har aldrig vist hende andet end den rent konventionelle høflighet. Overfor hende har jeg netop været særlig tilbakeholdende, fordi jeg ikke vilde vække den svakeste forhaabning hos hende. Jeg skulde bare ha ant, hvilke usandheter hun har fortalt Dem! Ellinor, hvorledes kunde De tro det! Deres kusine har fortalt mig — sandsynligvis i den hensigt at holde mig borte fra Dem — at De var saa godt som forlovet med Deres fætter Botho. Ellinor, jeg trodde det ikke. Jeg visste at det var umulig for Dem at elske en Botho Lossov. Tusen mennesker kunde ha fortalt mig de værste ting om Dem, Ellinor — jeg vilde dog urokkelig ha trodd Deres rene, klare øine. For jeg har elsket Dem, Ellinor — fra det første øieblik, jeg saa Dem. Og denne kjærlighet har vokset fra dag til dag — den har trods min motstand tat mig helt i besiddelse. For jeg følte Deres vrede og uvilje mot mig — og jeg har lidt mer under det, end jeg kan si. Bare Deres øine har undertiden været mig en trøst — i dem læste jeg ofte noget som indgav mig haab. Ellers hadde jeg fortvilet for længe siden. Se saa, Ellinor, nu har jeg sagt Dem alt. Se mig nu i øinene og si mig, om De endnu anser mig for en elendig usling! Si mig, om De endnu befaler mig at gaa.“

Hun sat foran ham med flammende røde kinder. Hun saa paa ham med et uttryk av frygt og haab. Let gysende sa hun lavt:

„Er det mulig at et menneske kan lyve saaledes — at Gitta har sagt alt dette imot sit bedre vidende?“

„Spør den unge dame i mit nærvær, hvis De ikke vil tro mig, Ellinor.“

Hun slog hændene for ansigtet.

„Aa — da — kan De aldrig tilgi mig hvad jeg har gjort mot Dem!“

Varsomt trak han hendes hender fra hendes ansigt og kysset dem andægtig og ærbødig. Og da hun ængstelig spørgende saa op paa ham, knælte han ned for hende og holdt hendes hender fast i sine.

„Ellinor, føler du ikke hvor sterk og dyp min kjærlighet er? Gives der nogt som kjærlighet ikke kan tilgi? Har du ikke set hvor stor din magt over mig er? Følte du ikke igaar min kjærlighets almagt, da jeg holdt dig i mine armer, da jeg glemte alt over den lykke at ha reddet dit liv? I mine aarer raste endnu den angst, jeg hadde utstaat, da jeg saa Diana fare avsted med dig i retning av stenbruddet. Jeg følte dig i mine armer, følte dit hjerte banke mot mit. Saa kysset jeg dig, fordi jeg ikke kunde andet. Det forekom mig at dit hjerte slog mig jublende imøte — som om du var min — ved de helligste baand! Som om jeg hadde frelst dig til mig selv.“

„Jeg følte at dine læber besvarte mit kys,“ fortsatte Hans Lindek, „at du med et lykkelig smil klynget dig til mig! Nei — la mig faa beholde dine kjære hender — skjul ikke dit ansigt — la mig se ind i dine øine, se om jeg kan finde igjen den ømme glans som jeg har længtet mig syk efter! Aa — hvor er nu det stygge had, du satte op mot mig som et trodsig vern? Du vilde ikke gi dig hen til en uværdig, min vakre dronning! Se paa mig — si mig, om du endnu hader mig, min stolte, søte pike!“

Hun saa skjælvende av opbrusende lykke ind i hans elskede ansigt. Aa, der lyste den inderligste kjærlighet hende imøte! Hendes hjerte jublet i salig fryd — hun blev elsket — blev virkelig elsket sandt og dypt! Gitta hadde løiet for at skille dem ad.

„Ellinor — elsker du mig?“ hvisket han ømt.

Hun skalv for den dype, hellige varme som lyste ut av hans ansigt. Og idet hun sænket sit blik dypt i hans, sa hun lavt:

„Ja, jeg elsker dig — elsker dig usigelig — elsket dig til min bitre smerte, da jeg trodde du ikke var min kjærlighet værdig. Jeg vilde være død av sorg.“

Han trykket sit brændende ansigt mot hendes fang — hun følte hvordan han skalv.

„Ellinor! Ellinor!“

Det kom som en stønnen fra hans bryst.

Med skjælvende hender famlet hun over hans hode. Da rettet han sig op og saa paa hende med en fugtig glans i sine øine.

„Foran dig ligger en banlyst mand — hans ansigt er merket av en kvindehaand. Ser du mine kinder brænder? Utslet nu det, du har gjort mot mig, elskede. Jeg tør ikke kysse dig, før denne skjændsel er tat fra mig.“

Skjælvende tok hun hans ansigt mellem sine hender og hendes læber berørte blidt og sagte de kinder hun hadde merket med sit slag.

Da rev han hende til sig med jublende glæde, og hans læber trykket sig fast og inderlig mot hendes.

De elskende glemte alt omkring sig. Rundt om dem var der høitidelig stille. Bare sagte fuglestemmer sang en drømmende sang som vilde de i jubel meddele verden at to hjerter hadde fundet hverandre.

Saa gik de arm i arm gennem parken og de hadde saa uendelig meget at si hverandre.

Til sidst kom de til en lysning og her saa de pludselig Frede; han stod stille som en skildvakt og lænet sig til et træ.

Men da han fik se de to arm i arm og straalende av lykke, kom der pludselig liv i ham. Han kastet luen høit i veiret og utstøtte et glædesskrik.

Ellinor sprang bort til ham og omfavnet ham heftig.

„Aa, dit uhyre — du slemme gut! Du kjære, kjære Frede, hvad skal jeg gjøre med dig?”

Han dreiet hende rundt i en ring og kysset hende. Saa kastet han sig i Hans Lindeks armer.

„Hans, er du nu endelig min svoger?”

„Ja, min kjære, trofaste Frede!”

„Gudskelov! Var Ellinor frygtelig dum?”

„Nei, hun var søt og snil.”

„Straks?”

„Aa nei — først behandlet hun mig meget stygt.”

„Det maa du ikke ta ilde op — det er Gittas skyld. Kvinderne er saa frygtelig lettroende — ikke sandt? Da er vi mænd mer fornuftige!”

„Ja, min lille mand, undertiden har vi jo lyse øieblik,” sa Lindek leende.

Frede var rent ute av sig av glæde.

„Ellinor, er dere nu rigtig forlovet?” Søsteren smilte og klappet ham ømt over haaret.

„Foreløbig bare hemmelig, Frede.” Vi vil først si det til far, naar han kommer. Saa længe skal vor forlovelse være hemmelig.”

„Hm — ja — nu kommer far snart. Men vet dere hvad — der er et jeg utber mig!”

„Frede, hvad er det?”

„Jeg vil meddele Lossovene forlovelsen! Det glæder jeg mig meget til! Og indtil da skal jeg rigtig bringe kusine Gitta i knipe med hendes løgneæv!”

Ellinor tok ham under armen.

„Nei, Frede, min bror maa ikke handle uædelt.”

„Aa, det er ikke uædelt — det er bare retfærdighet. Hun har jo pint dig og Hans saa frygtelig.”

„Hun kan ikke ha pint sig selv mindre, for et menneske som kan uttænke noget slikt, kan da ikke være vel tilmode.”

„Aa — du er altfor god, Ellinor. Du var ikke saa overbærende overfor Hans, da du hadde saa daarlige tanker om ham.”

Ellinors haand iustet sig ind i Hans Lindeks. Hun saa ømt op paa ham.

„Det er noget ganske andet, Frede. Mit hjerte bad saa meget for ham saa jeg maatte verge mig mot mig selv. Jeg kunde ikke være haard nok for ikke at bli svak.

Overlat altsaa bare Gitta til hendes samvittighet.”

„Naa ja — gid den saa maa pine hende rigtig for alvor! — Men nu tror jeg at det er tetid. Mrs. Sternberg kan vist ikke forståa hvor vi blir av. Og jeg er frygtelig tørst og sulten. Hans — hermed indbyr jeg dig egenmægtig til te. Nu kan ikke Ellinor længer forby mig noget, og Mrs. Sternberg vil bli glad, naar du kommer; du har helt og holdent vundet hendes hjerte.”

„Faar jeg lov?” spurte Hans og saa smilende paa Ellinor.

Hun trykket hans haand.

„Du hører jo at Frede sier at jeg ikke længer kan forby dig noget.”

„Men jeg maa først hente „Satyr.”

„Hvor staar den?” spurte Frede.

„Utenfor parkporten.”

Frede saa skjælnsk paa ham.

„Skal jeg hente den? Dere to kan vist godt finde veien uten mig.”

„Ja, det kan vi nok — efter at du har ført os paa rigtig vei,” sa Hans spøkende.

Frede sprang leende bort.

Saa gik Hans og Ellinor videre alene. Men de kom ikke til huset før Frede, skjønt han hadde tilbakelagt den dobbelte vei.

Mrs. Sternberg ventet med uro paa de to søsken.

„Aa, jeg begyndte at bli rød for at der hadde tilstøtt Dem noget, Miss Ellinor. Jeg

Noter som enhver kan spille.

For frihet, for frihet -

Melodi av Bellmann.

The image shows a musical score for the song "For frihet, for frihet" by Bellmann. The notation is a simplified system where notes are represented by small squares on a grid of vertical lines. The lyrics are written in Norwegian and connected to the notes by lines. The lyrics include: "For frihet, for frihet - er denne skaal ut - For frihet, for frihet - er denne skaal ut - Væk de med som der trykkes mot mot dom og kling, kling, vi kjemper ufor -". On the left side, there are vertical lines representing piano strings, with some notes marked "bragt" and "sagt". At the bottom left, there is a circular illustration of a piano keyboard and internal mechanism.

er blit saa nervøs siden igaar," sa hun glad.

Ellinor fortalte hende nu om sin forlovelse, men bad hende holde den hemmelig til faren kom.

Hans Lindek kom nu stadig til Lemkov. Han tilbragte hvert ledig øieblik i Ellinors selskap. Det var en vidunderlig tid for det unge par; der hvilte en eiendommelig fortryllelse over deres forhold. Overfor folkene maatte de fastholde den formelle tale, men saasnt de var alene, hengav de sig lykkelig til deres kjærlighets fortryllelse. Ogsaa i Fredes nærvær sa de „du" til hverandre.

Men det var rart for dem i Gittas nærværelse. Hun kom fremdeles regelmæssig til tennispladsen. Det faldt vanskelig for Ellinor at optræ overfor Hans paa en slik maate at Gitta ikke merket noget. Da lyste Fredes øine overgivent, og ofte kunde han ikke negte sig den fornøielse at komme med alle slags spørsmåal til Gitta som satte hende i forlegenhet.

Hans Lindek hadde ikke i nogen henseende forandret sin opførsel overfor Gitta. Han var som før høflig, men strengi formel. Ogsaa nu forsøkte Gitta undertiden at faa ham til at følge hende hjem. Men han undgik hende altid.

Allerede først i august indtraf Frits Lossov til Lemkov.

Frede og Ellinor hadde med vilje hemmeligholdt tidspunktet for hans hjemkomst for at ikke Lossovene skulde indfinde sig ved mottagelsen. Efter den lange adskillelse vilde de helst ha faren litt alene for sig selv. Ellinor hadde endog bedt Hans Lindek om først at komme naar hun sendte bud efter ham.

Nu var Frits Lossov kommet til det festlige smykkede Lemkov.

Gjensynet mellem far og barn var meget bevæget. Glæden over igjen at være hos sine barn straalte ut av øinene paa Frits Lossov.

Det var etpar timer av den reneste lykke som nu blev beskaaret Frits Lossov. Hver plet i hans omgivelser mindet ham om tidligere dager.

Ellinor og Frede førte ham rundt overalt og Ellinor avla beretning om de mindste enkeltheter.

Han trykket hendes arm fast ind til sig.

„Du har gjort det altsammen godt, min lille kompanion. Jeg er stolt av dig, Ellinor. Du har løst din opgave udmerket," sa faren, da de kom tilbake fra runden.

„Kjære far, er du tilfreds?"

„Ja, mit barn. Og nu skal du faa oplydt et særlig ønske."

Hun omfavnet faren og saa paa ham med fugtige øine.

„Det har jeg allerede i beredskap, kjære far."

Han smilte.

„Ei, ei, det later jo til at være noget ganske særlig!"

„Ja, far. Men før jeg uttaler det maa jeg fortælle dig om nogen store dumheter som Frede og jeg har begaaet. Det har nemlig ikke gaat av uten dumheter!"

Frits Lossov smilte igjen.

„Jasaa — har dere ogsaa begaaet dumheter? Men skrift bare."

Ellinor pustet dypt.

„Altsaa: Jeg har redet en hest som jeg ikke altid kunde styre. Hesten løp løbsk med mig og — baron Lindek maatte skyte den — fordi den hadde brukket kodene, da den styrtet."

Frits Lossov blev blek, for op og slynget armene om datteren.

„Og du, Ellinor — styrtet du med?"

„Det var ikke saa galt, far, men — hvis baron Lindek ikke hadde været, saa hadde du aldrig faat set din Ellinor mer."

„Ellinor!" ropte faren forfærdet og ute av sig selv av skræk.

Hun klynget sig fast til ham.

„Men jeg er jo her, kjære far, og jeg er frisk og sterk — saa du behøver ikke at være ængstelig."

Han omfavnet hende heftig som om hun var i fare og han maatte beskytte hende.

„Fortæl mig hvorledes det gik til," fremstøtte han med skjælvende stemme.

Hun fortalte ham saa om sit farlige ridt, og Frits Lossov skalv alene ved tanken paa den fare hans Ellinor hadde svævet i. Da hun var færdig med sin beretning sa han bevæget:

„Jeg kan altsaa takke baron Lindek for at jeg ser min datter levende igjen? Aa, Ellinor, hvorledes skal jeg takke ham? Jeg vil til ham og trykke hans haand! Jeg skal aldrig glemme ham det!"

Hun rødmet og saa skjælmisk paa ham.

„Kjære far, han vil komme selv — og fordre sin tak."

Han saa forbauset paa hende.

„Det lyder saa merkelig, barn? Du vil vel ikke —"

Hun nikket.

„Ja, kjære far. Jeg var neppe kommet hit til landet før jeg mistet mit hjerte. Og nu er mit ønske det: La mig bli lykkelig med Hans Lindek!"

Han klappet hende varsomt over haaret.

„Og neppe har jeg faat dig igjen, før jeg maa slippe dig!" sa han vemodig.

„Kjære far, jeg reiser jo ikke langt bort. Lindek er vor nabo."

Han smilte.

„Ja, det maa jeg jo endda være glad over! Naa — denne baron Lindek kan vel ikke være min datter uværdig, ellers hadde hun ikke skjænket ham sit hjerte."

Hendes hjerte straalte av stolthet.

„Gudskelov, han er en egte, sand mand uten frygt og dadel. Men du kan ikke helt stole paa din datters hjerte. Din Ellinor elsket ham ogsaa, da hun ansaa ham for uværdig."

„Mit barn, du taler i gaader."

Hun lo sagte.

„Far, nu kommer jeg til Fredes dumheter."

„Ligner den din?" spurte han muntert. Hun nikket leende.

„Ja, far. Han har nemlig direkte utlevert sin søster til denne baron Lindek, har sammen med ham konspirert imot mig, har smedet intriger og hyklerisk lat mig i stikken, da Hans Lindek vilde ta mig tilfange. Ikke sandt, Frede?"

Frede nikket stolt.

„Javel, far, uten mig hadde du ikke faat en saa prægtig svigersøn. De kunde nemlig slet ikke finde hevrandre, fordi vor kjære kusine Gitta hadde uttænkt en ond list for at skille dem ad."

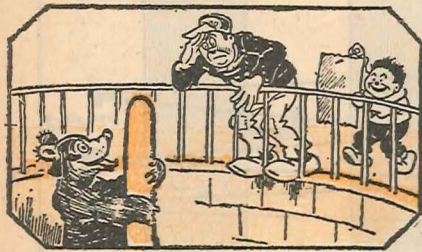
Farens ansigt blev meget alvorlig.

„Barn, fortæl mig alt," sa han meget urolig.

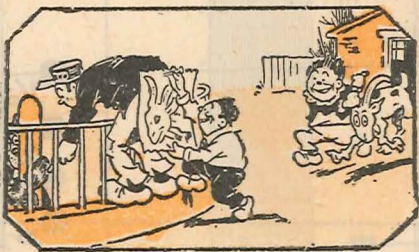
Saa gjorde de det. Faren hørte opmerksomt paa dem. Da de var færdige med fortællingen, trak han sine barn fast ind til sig.

„De derover paa Lossov har uttænkt ondt imot os, men Gud vendte det til det gode. Ellinor, send nu straks bud til Lin-

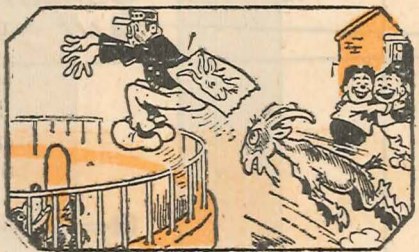
Et blad av en dyrepassers interessante dagbok.

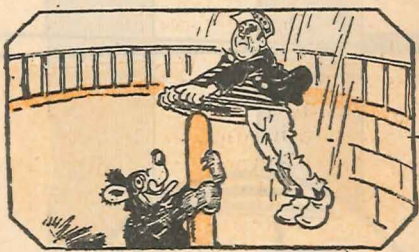
1. Mine søstersønner er opfindsomme naar det gjælder at erte mig. Det maa man indømme. Deres opfindsommelighet overgaas bare av min egen aandsnærværelse — heldigvis! Ellers saa det nok ilde ut for mig. Forleden lokket de mig bort til bjørnegrotten.

2. Der sitter en sort mand nede hos bjørnen hadde de sagt. Jeg kikket og kikket, men kunde ikke se nogen sort mand. Og mens jeg lette fæstet den ene av dem uten at jeg ante det billedet av et gjetebukhode fast bakpaa ryggen min.

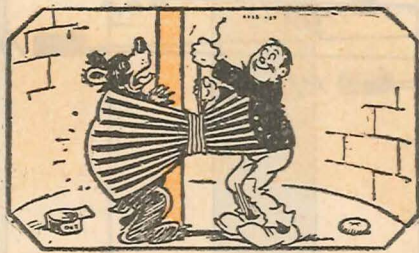
3. Den andre hadde imens været borte og sluppet ut havens store, krigslystne gjetebuk, og da jeg stod bøiet over rækverket til grotten kunde jeg ikke vite noget om det. Men pludselig følte jeg noget. Gjetebukken vilde stange billedgjetebukken . . .

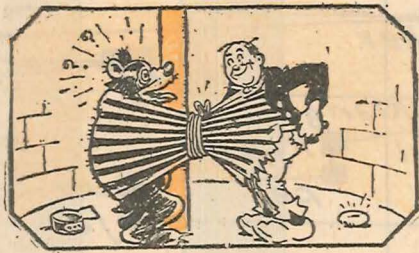
4. . . . og det gik i den grad ut over mig at jeg faldt over rækverket og ned i grotten til bjørnen. Mens jeg var paa veien ditned tænkte jeg: Her maa handles hurtig og genialt! Hvorfor jeg videt ut min sweater . . .

5. . . . saa den gled nedover klatrestangen i grotten og nedover bjørnen som var ifærd med at klatre opover den. Og nu maatte bjørnen bli med mig ned, enten den vilde eller ikke, noget som syntes at forbause den i høieste grad.

6. Snart naadde vi begge bunden. Men hvad nu? Det gjaldt at handle hurtig før bjørnen var kommet sig av sin forbauselse. I hast fik jeg en hysing op av lommen og bandt om sweateren midt imellem os

7. Dette nye trick fra min side tørøket yderligere bjørnens forbauselse. Men det skulde ikke bli nok med det. Nu trak jeg nemlig ganske rolig kniven min frem og sprettet mig selv, d. v. s. sweateren, op i ryggen.

8. Saa var jeg fri og bjørnen stod bastet og bundet til pælen og kunde ikke gjøre mig noget. En sweater kan være til uvurderlig nytte, men da bør den jo helst bæres av en mand som forstaar sine saker; — saan som jeg f. eks.

dek og si til Hans at jeg venter ham. Jeg maa vel stille mig paa en god fot med ham for at han ogsaa kan unde mig en plads i sin datters hjerte."

Ellinor kysset ham ømt.

"Ingen og intet kan fortrænge dig fra mit hjerte, kjære far."

Hans Lindek kom straks, da Ellinor sendte bud efter ham, og han blev mottat med aapne armer paa Lemkov, ogsaa av Frits Lossov.

De to herrer syntes straks godt om hverandre. Efter en kort samtale var de enige med hverandre. Og hvad der bidrog meget til at fæstne Hans i svigerfarens hjerte, var den omstændighet at han hadde reddet Ellinor fra en frygtelig død.

"Nu har du del i Ellinors liv, min kjære søn, likesom jeg gjerne vil ha del i dit. Gjør mit barn lykkelig! Ellinor fortjener det! Saa vil jeg velsigne dig og alltid holde dig høit i mit hjerte."

Saaledes talte Frits Lossov paa slutten av samtalen.

Om eftermiddagen samme dag kjørte Frits Lossov med sine barn til Lossov. Han hadde ikke meldt sit komme og stod aldeles uventet foran broen.

Efter vel fem og tyve aars forløp var det første møte mellem brødrene meget oprivende. Kuno Lossov mistet helt fatningen ved at se brorens statelige, imponerende skikkelse for sig. Men selv i denne stund fandt han ikke et virkelig varmt eller hjertelig ord.

Fru Helene hilste med en huldsalig mine paa svogeren, og Gitta var meget elskværdig.

De maatte endelig bli til te.

"Vi vil passiare rigtig hyggelig sammen, kjære svoger," sa fru Helene med et naadig smil.

Da de alle sat omkring tebordet og hadde talt om flere forskjellige ting, kom Kuno til at tale om det som laa ham mest paa hjerte.

Han hadde i mellemtiden forespurt en berømt advokat, om der var noget at angripe ved Herbert Lossovs testamente. Men advokaten hadde git ham det samme svar som sakfører Holm i sin tid hadde git ham. Saa var der intet andet haab for Kuno end en forbindelse mellem Botio og Ellinor.

Han var altfor utaalmodig til at ville vane; han maatte straks bringe saken paa bane. Med en sursøt mine begynde han:

"Min kjære Frits, det er bedst at vi snart mulig kommer tilrette med hverandre angaaende testamentspørsmålet. Ærlig talt har jeg meget imot at anlægge proces. Du kjender min mening og jeg ber dig om at paavirke Ellinor, saa hun rækker Botho sin haand. Hun har kort og godt avfærdiget den stakkars mand med et „Nei"; men jeg vil endnu ikke ta det for alvor. Du har vel det sidste ord, kjære bror. Og jeg ber dig om ved magtsprog fra din side at skaffe dette pinlige spørsmal ut av verden. Botho elsker Ellinor og er villig til at række hende sin haand."

Frits Lossov hadde vekslet et hurtig blik med Ellinor. Nu saa han alvorlig paa sin bror.

"Kuno, her er der intet pinlig spørsmal at løse. Jeg har skaffet mig uomstøtelige opplysninger angaaende onkel Herberts testamente og vet at det er uangripelig. Selv om du vilde kan du ikke faa det omstøtt. Og jeg har jo skrevet til dig at min datter selv raader over sin skjæbne. Jeg vil aldrig tale magtsprog til hende. Forøvrig —"

(Sluttes).

Hvorledes kineserne behandler sine guder.

Kineserne forestiller sig sine guder utrustet med de samme egenskaper som de selv er i besiddelse av. De spør sig selv, om ikke disse udødelige væsener, likesaa vel som de dødelige, skulde være tilgjængelige for bestikkelse og om det ikke likesaa let kunde la sig gjøre at narre dem som sine medmennesker. Saaledes opgir for eksempel en from mand sit bidrag til restaureringen av et tempel til 1000 kobbermynter, mens han i virkeligheten bare indbetaler 200, men han regner med at guden ikke tæller saa nøie efter. Mens templet gjøres istand, klæber man iøvrig øinene til paa vedkommende gudebilde for at guden ikke skal føle sig forarget over den uundgaaelige uorden. Det mest træffende bevis paa hvorledes kineserne forsøker at overlister sine guder, frembyr deres behandling av „kjøkkenguden" som en gang hvert aar, av nyttaarsstien, stiger op til himlen for at avlægge beretning om vedkommende families opførelse og levevis. For at han ikke skal si noget ondt, smører man hans læber ind med honning!

Paa gudenes alter brænder man undertiden eftergjorte sølvpenge som offer, i det haab at guden ikke faa tid til at opdage at det bare er en imitatie. De kinesiske sjøfolk tror fremdeles at de frygtelige hvirvelformer skyldes onde aander. Naar stormen har naadd sit høidepunkt, sætter man ifølge en gammel overlevering, et litet papirskib, en nøiagtig efterligning av det virkelige skib, ut i bølgene for at de onde aander skal styrte ned under dette og det truende skib imidlertid undslippe. Utbryter der for eksempel en koleraepidemi, anbringer man straks nyttaar midt i karet. Pestens gud vil saa tro at han har narret sig med hensyn til aarstiden og forsvinder hurtig.

Et andet blændverk er følgende:

En mand kryper ind under et bord, paa hvilket ofrene til gudene lægges frem, og stikker hodet op gjennem et i bordplaten anbragt hul for at indbilde gudene at det er et virkelig menneskehode man har bragt dem som offer. Efter en viss tids forløp befries manden fra denne besværlige stilling og er meget stolt over sin handling. Engang skulde en distriktsemdsmand dømme en trette medlem en prest og templets Buddha. Guden blev stenet for retten og skulde knæle for dommeren — et merkelig forlangende til en træfigur — og da den ikke gjorde det, dikterte distriktdommeren ham en straf av 500 slag med et bambusrør, en straf som hurtig forvandlede træfiguren til en flisehaug!

Komponisten som tilhører.

Da den avdøde operakomponist Verdi endnu var yngre, men allerede den beundrede, feirede kunstner, kom han en aften paa en reise fra Milano til Rom til en liten by hvor han vilde overnatte.

"Er der noget teater her i byen?" spurte han verten.

"Ja, excellencia."

"Spilles der taalelige saker?"

"Taalelige saker, excellencia? Man spiller de herligste ting! I aften er her et stort operaselskap som opfører operaen „Ernani". De har allerede opført den etpar aftener og høstet stormende bifald. Det er en ny opera av vor store komponist, den herlige Verdi. Den skulde excellencia høre! Det vil sikkert bli en nydelse for Dem."

"Saa skaf mig en billet."

Tonedigteren gik i teatret og indtok sin meget uanselige plads.

Orkestret begynde overturen. Feil paa feil saaret skaperens øre; han blev mer og mer utaalmodig.

"Signor, kan De da slet ikke holde takten? Læg dog merke til takten og foredraget! Piano, hører De, piano; det er jo til at bli gal over slik som De stormer løs."

Orkestret tidde. Almindelig forbauselse, derpaa almindelig oprør og vrede.

"Ut med frestsstyreren, ut med ham!" lød det fra alle kanter.

Fra alle sider straktes armer ut mot ham for at iverksætte truslen. Da, i dette øieblik gjenkjendte en av violinistene mesteren.

"Verdi, Verdi, det er mesteren selv!" ropte han til de andre musikere: først stulset disse, saa sprang de op paa sine stoler og ropte et brusende: „Evviva Verdi! Evviva Verdi!" som publikum hilste denne handling med en brakende bifaldsstorm, var der ikke andet for komponisten at gjøre end selv at dirigere operaen tilende.

Kraftige armer, kanske de samme som nylig vilde kaste ham ut løftet komponisten og bar ham i triumf bort paa kapelmesterens plads. Denne overrakte ham ærefrygtsfuld sin takstok, og da publikum hilste denne handling med en brakende bifaldsstorm, var der ikke andet for komponisten at gjøre end selv at dirigere operaen tilende.

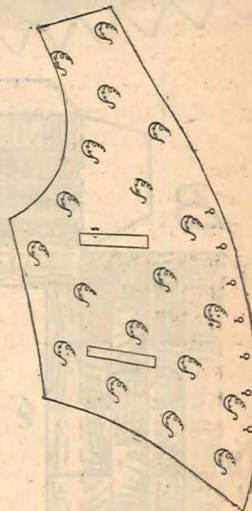
—=||X||=—

19de haandarbeide.

Herrevest med kulørt broderi.

Til denne nydelige herrevest kan man vælge mellem ensfarvet mønstret popelin i cremefarve eller sort.

Broderiet syes med silke i lila, rødt eller brunt. Materiale: Paategnet herrevest i cremefarvet popelin kr. 8,25 + porto. Paategnet sort popelin kr. 9,70 + porto. Faas gjennem „Nordisk Mønster-Tidende"s broderiavdeling, Storgt. 49, Kristiania. Bestillingssedel findes i „Raadgiver" side 28.

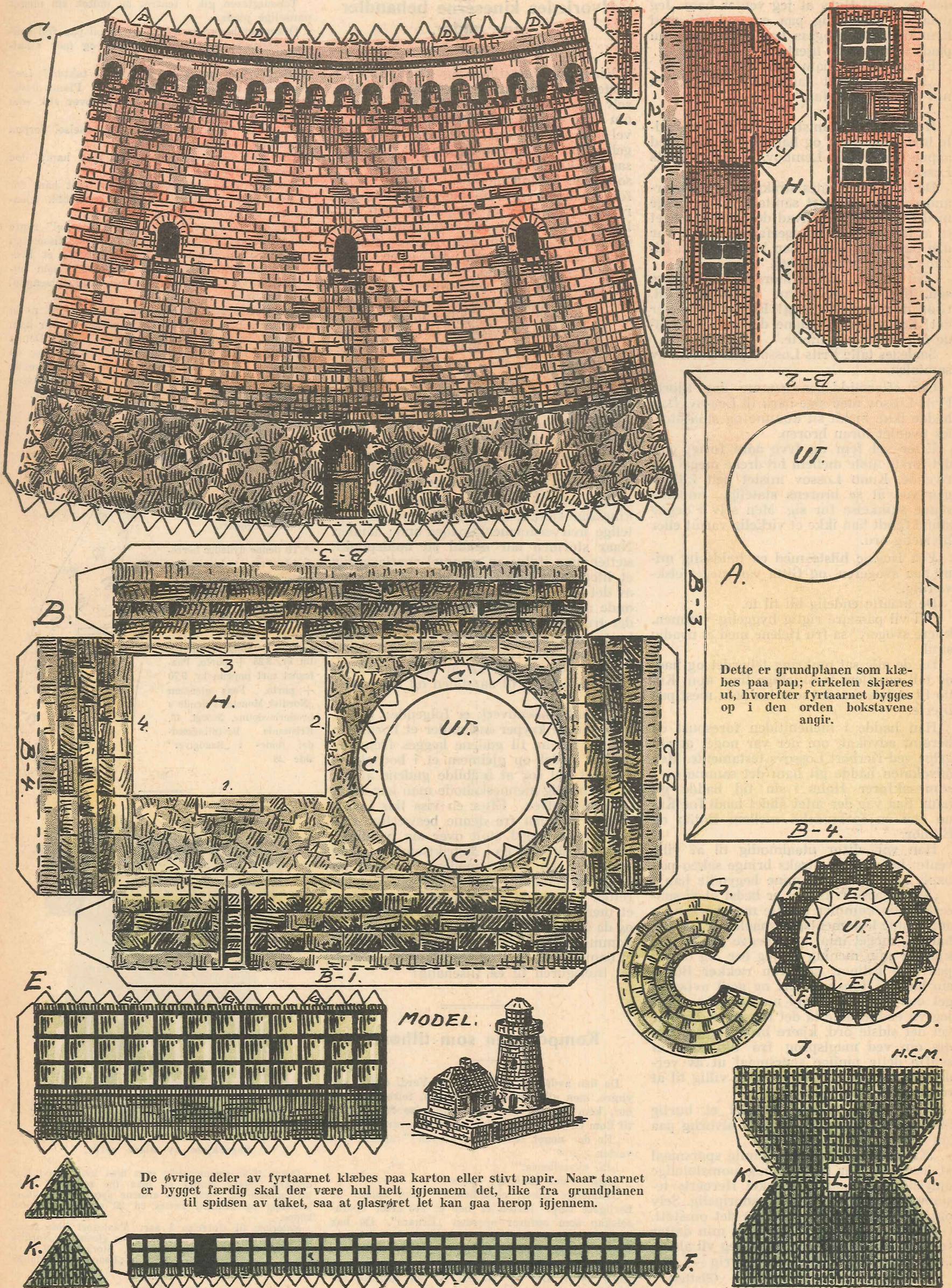

Barnekjole av blaåt zefyr.

Denne fikse sommerkjole syes med hvitt grovt brodergarn. Selve stoffet er blaå fin zefyr. I halsutringningen og foran paa armene syes bredde knaphulssling og nedentil sættes en 20 cm bred rynket kappe.

Materiale til størrelse 3 aar: Paategnet blaå zefyr, garn, pris kr. 8,40 + porto. Faas gjennem „Nordisk Mønster-Tidende"s broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania. Bestillingssedel findes i „Raadgiver" side 28.

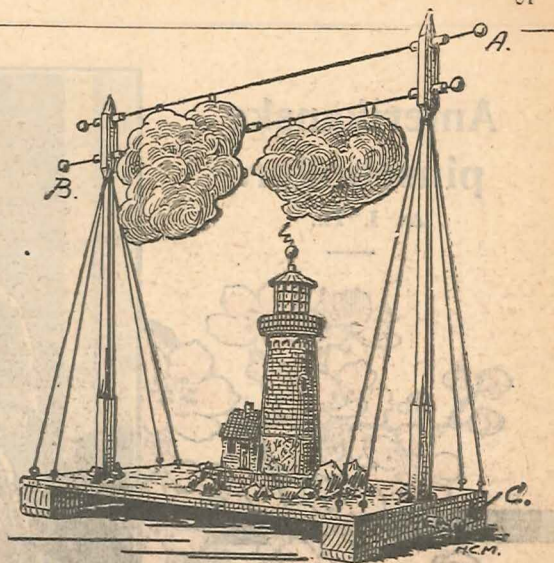
—=||X||=—

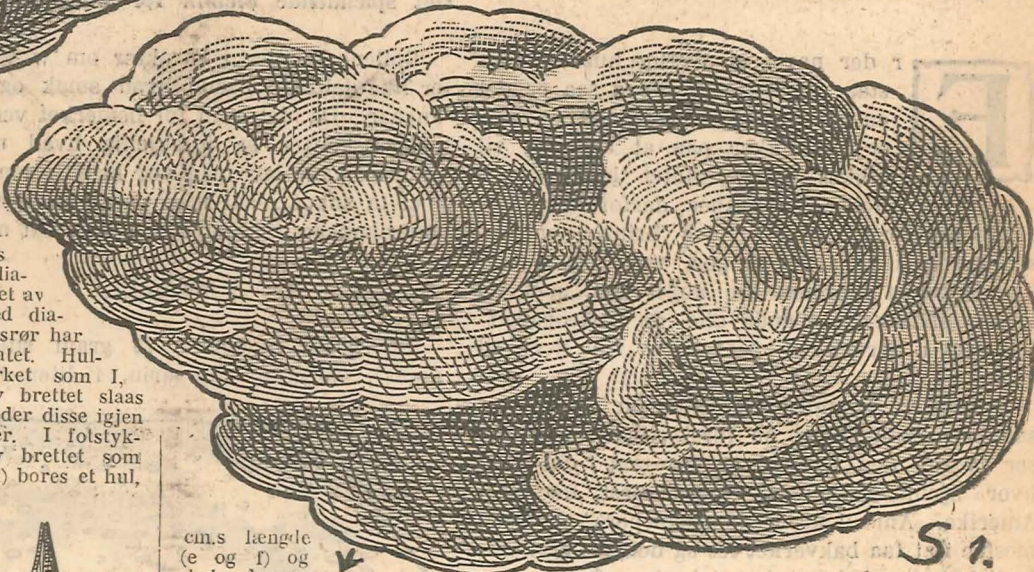
Dette er grundplanen som klæbes paa pap; cirkelen skjæres ut, hvorefter fyrtaarnet bygges op i den orden bokstavene angir.

De øvrige deler av fyrtaarnet klæbes paa karton eller stivt papir. Naar taarnet er bygget færdig skal der være hul helt igjennem det, like fra grundplanen til spidsen av taket, saa at glarsøret let kan gaa herop igjennem.

ET FYRTAARN. Modellerkarton til bruk ved „lynnedslag“. (Se tordenvcirraskinen paa næste side.)

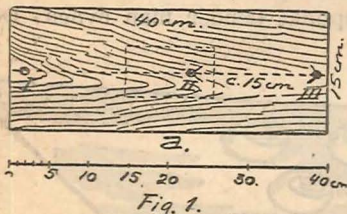
Her ses tordenveirmaskinen i færdig stand. Fra de truende uveirskyer glimter lynene frem og sender sine seksakformede straalene ned i fyrtaarnet, og demonstrerer saaledes i det smaa det-som-finder-sted i det store ute i naturen, naar elementene er i opror og tordenen ruller, mens lynene slaar ned.

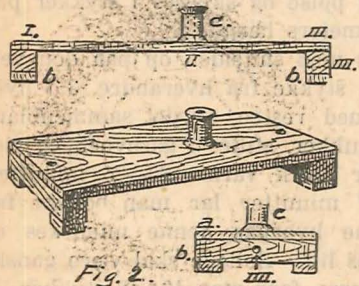
En hjemmelaget tordenveirsmaskin.

Kunstig tordenveir en miniature.

Man hadde længe ant at lynet er en elektrisk gnist av omtrent samme slags som de gnister man kunde frembringe

ved elektriseringsmaskiner, bare mange ganger større og kraftigere. Men det var den amerikanske frihetsmand og naturforsker Benjamin Franklin, som i aaret 1752 ved direkte forsøk paaviste at det virkelig forholder sig slik. Disse forsøk som er verdensberømt, blev utført ved hjælp av en drage med metalspids. Fra metalspidsen gik en hampesnor ned til en nøkkel. Under et tordenveir lot Franklin dragen stige tilveirs. Til nøkkel var fastgjort et kort stykke isolerende silkestraad, som Franklin holdt i. Da hampesnoren blev vaat av regnet, blev den ledende for elektriciteten, og Franklin kunde trække store gnister av nøkkel. Dermed var beviset ført for at ly-

net er en vældig elektrisk gnist, og ut fra denne viden konstruerte Franklin lynavlederen.

Det ligger i sakens natur at naar lynet er en elektrisk gnist maa man ogsaa kunstig kunne arrangere tordenveir i det smaa. I det følgende er git anvisning paa fremstilling av en til dette bruk egnet tordenveirsmaskin med kunstige skyer som kan flyttes frem og tilbake saa der kan fremkaldes baade utladninger mellem skyene indbyrdes, slik som det ofte finder sted i det store ute i naturen (tverlyn), og utladninger mellem en sky og en gjenstand nede paa jorden, i dette tilfælde et litet fyrtaarn, som man selv kan lage av de paa-hosstaaende side viste materialer. Elektriciteten leveres fra en elektriseringsmaskin, som — hvis man ønsker særdeles kraftige lyn — sættes i forbindelse med en Leydnerflaske, og man kan da paa den interessanteste maate fremstille et veritabelt tordenveir — ganske vist en miniature, men dog væsentlig av samme natur som de virkelige tordenveir.

Et 1 cm. tykt brett (fig. 1 a) skjæres til saa det blir 15 cm. bredt og 40 cm.

langt. Med blyant opregnes en midtlinje langsmed brettet, og i denne bores tre huller, et i hvert av brettets ender, av ca. 1 cm.s diameter og et ca. 14 cm. fra et av de foregaaende huller med diameter saa stor som de glastrør har der skal brukes til apparatet. Hullene er paa fig. 1 merket som I, II, III. Under endene av brettet slaas nogen lister (fig. 2 b) og under disse igjen nogen træklodder til føtter. I fotstykket tilhøre (den ende av brettet som er nærmest hullet i midten) bores et hul,

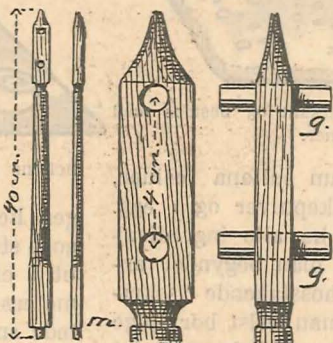

Fig. 3.

III, av størrelse som glastrørens diameter. Over hullet i midten av brettet fastlimes en trinse (C), og det lave fotstykke vil nu se ut som vist i den midterste av de tre tegninger hvorav fig. 2 bestaar.

I brettets to ytterhuller (fig. 1, II og III, skal nu mastene reises. Disse snittes til 40 cm. lange pinder som maa være ca. 1 cm. tykke og 2 cm. brede. I den nederste og øverste ende maa mastene ha fuld tykkelse, mens midten

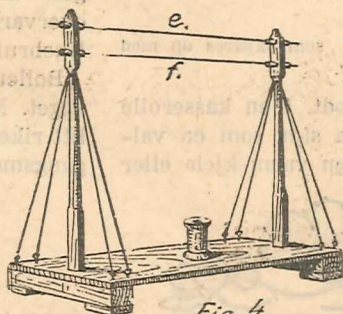

Fig. 4.

snittes rund. I den nederste ende snittes lapper som passer til hullene I og III i brettet. I det øverste flate stykke av mastene bores i hver to huller passende til glastrør (g) og med 4 cm.s avstand fra hverandre. Nogen smaa glastrør (g), ca. 3 cm. lange, sættes fast i hullene.

Mastene limes nu fast i fotbrettet, og for yderligere at støtte spændes snorer fra det øverste av mastene ned til indskrudde øskner i fotbrettet, som det er vist paa fig. 4. To blanke messing- eller kobbertraader klippes av paa ca. 50

cm.s længde (e og f) og skal kunne gaa let gjennom glastrørene i mastetoppene, idet de skal kunne stilles efter gnislængden, hvorom mer senere.

Gjennem hullet i hyssingtrinsen og ned gjennom brettet fastlimes et glastrør (fig. 5 h) av ca. 21 cm.s længde. Utenom dette skal den lille modelkartong av fyrtaarnet anbringes. Et andet, mindre glastrør (k) fastgjøres likeledes gjennom hullet III i fotstykket, og gjennom begge glastrør indsettes en kobbertraad (n) som maa rake et stykke ut over hvert glastrørs munding. Nu sættes den lille modelkartong paa plads over glastrøret (fig. 6) slik at glastrør og kobbertraad raker et litet stykke opover fyrtaarnets tak, og i endene av kobbertraaden loddes smaa metalkuler (p). Derefter lages skyene istand, d. v. s., disse klæbes paa pap, og baksiden av pappen strykes

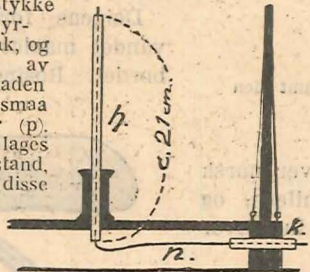

Fig. 5.

over med shellak. Ledningene som fæstes paa baksiden av skyene ved hjælp av lim og papir eller tøjstrimler, kan være almindelig ringledning, hvor isolationene bare fjernes i endene, saa at kulerne senere kan fastloddes, samt i løkkene rundt om traadene e og f, hvori skyene skal henge. Paa den store sky P (fig. 7 s) behøver bare den ene løkke at sættes i forbindelse med en kule, ved S 1 maa begge løkkenes frie ender forsynes med kuler.

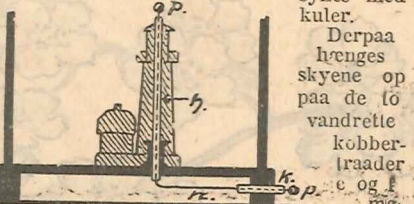

Fig. 6.

stene (fig. 8). Den store sky S hænges ved løkkene op paa den øverste traad (e) og den anden sky, S 1, paa den underste traad f, men for at den store

sky S ikke skal komme i berøring med den underliggende traad f, maa denne isoleres ved at den stikkes ind i et ca. 20 cm. langt glastrør (R), som da skyves bort bak skyen. Paa endene av de to lange kobbertraader kan nu fastloddes

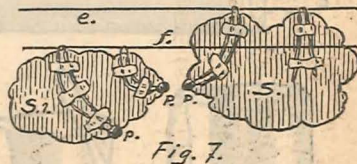

Fig. 7.

metalkuler (p). Kobbertraadene maa kunne gli let i glastrørene saa de kan stilles efter gnislængden. For at pynte paa det hele males brettet (fig. 1 a) med en blaa farve, som kan forestille vand, og utenom fyrtaarnets sokkel fastlimes nogen passende stener som kan forestille klipper, og hermed er apparatet færdig.

Naar uveiret skal bryte los, sættes de elektriske forbindelser til kulene. Sættes disse til A og B, springer der gnister fra den ene sky til den andre, og der foregaar intet lynnedslag. Sættes forbindelsen

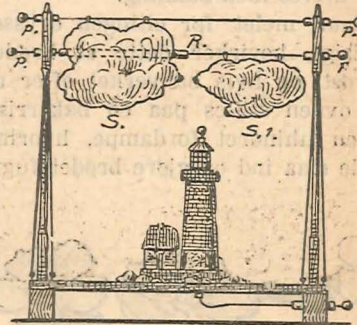
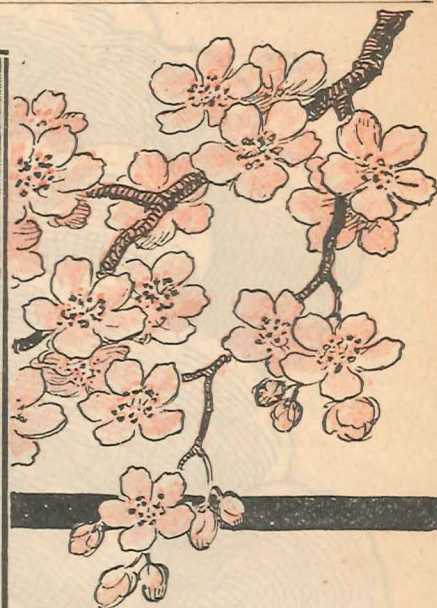

Fig. 8.

til B og C, springer gnister fra den lille sky til fyrtaarnet, og „lynet slaar ned“, og sættes endelig forbindelsen til A og C, vil gnistene vise sig baade mellem skyene og som nedslag. Avstanden mellem skyene og skyene og taarnet maa rette sig efter hvor stor gnist man har til raadighed og maa indstilles i hvert enkelt tilfælde, netop derfor er skyene til at flytte frem og tilbake. En Wimshurst, Carre Bersch, Holtz eller anden fordelingsmaskin kan gi en længere gnist end en alm. gnisningsmaskin eller Leydnerflaske.

Amerikanske pinseboller.

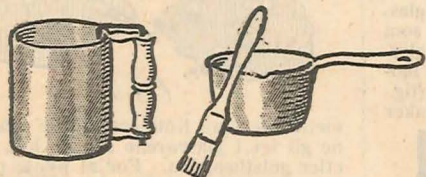
Av I. Th.

Det spændende øieblik før pinsebollene serveres.

Er der noget en dygtig husmor forstaar at sætte pris paa saa er det en god opskrift; for med en slik er hun sikker paa at arbeidet vil lykkes og resultatet krones med held. Vi haaber derfor at vække glæde hos mange naar vi idag bringer en opskrift som ikke alene er god, men ogsaa har den fordel at repræsentere noget nyt, som vil virke opfriskende blandt alle de kakeopskrifter som i aarevis er gaat i arv fra slegt til slegt.

Opskriften kommer fra „the far West“, og sammensætningen av de forskjellige ingredienser hvorav den bestaar er foregaaet i det land hvor hjemmebakingen staar høiest, nemlig i Amerika. Amerikanske „housekeepers“ er rænde mestre i at faa bakverket let og delikat, og hemmeligheten ved denne kunst bestaar for en stor del i benyttelsen av to ting, henholdsvis før og efter bakingen — nemlig en melsigt

De til bakingen nødvendige redskaper samt den omtalte melsigt.

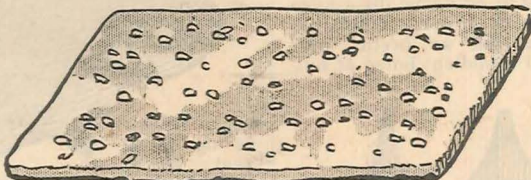
og en bakerrist. Dette burde enhver norsk husmor lære av sin amerikanske kollega, og disse ting burde aldrig savnes i noget hus hvor der drives med baking.

Naar melet før eltingen drysses gjennom en melsigt, bevirker dette at brødet blir let og porøst, og hvis bakverket efter at være fat ut av ovnen stilles paa en bakerrist, kan fugtigheten uhindret fordampe, hvorimot den ellers vilde slaa ind og gjøre brødet fugtig og bløtt.

Bollene minder i karakter om wienerbrød og er like delikate baade hvad smak og utseende angaar. Da det som før bemerket ved tidligere bakeopskrifter er forskjellig hvad melet kan opta av væte bør man ved benyttelsen av norsk mel ta snaut maal med vand, hvorimot der til amerikanske produkter kan tas fuldt maal.

Pinseboller.

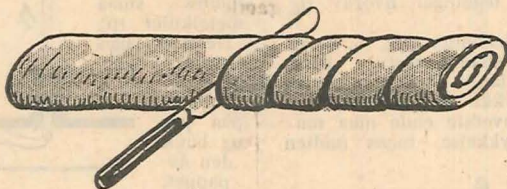
275 gram hvetemel, 75 gram sukker (støt melis), 75 gram margarin, 1 liten teske salt,

Deigen kjevles ut til en avlang firkant og bestrøs med kanel og rosiner.

2 teskeer støtt kanel, 50 gram sultana rosiner, 1 deciliter kaldt vand, $\frac{3}{4}$ bakepulver og 1 egg. Da det letter arbeidet at ha alle ingrediensene samlet omkring sig før man begynder arbeidet med deigen, skal vi i hosstaaende beskrivelse gaa frem i den orden man helst bør følge hvis man ønsker at forene det praktiske med det tidsbesparende.

Deigens forskjellige bestanddeler veies op, vandet maales og altsammen sættes paa bakebordet. Rosinene skylles og tørkes i et rent

Deigen rulles sammen til en pølse som skjæres op med en skarp kniv.

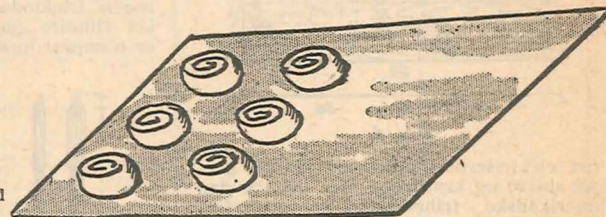
klæde, og en plate smøres godt. I en kasserolle smeltes en klat margarin saa stor som et valnøt og holdes flytende over en varm kjele eller

lignende. En bløt, bred pensel lægges ved siden av færdig til bruk. Hermed er forberedelsene færdige og man tar fat paa deigen.

Melsigten stilles i et fat og melet, to spiseskeer av det avveiede sukker, salt og bakepulver holdes i den. Sigten sættes i bevægelse og altsammen drysses ned i fatet.

Margarinen smuldres i melet, egget piskes i en kop, blandes med vandet og tilsættes litt efter litt det øvrige, som røres godt sammen med en kniv eller en staaivisp.

Paa dette tidspunkt tænder man ovnen! Deigen

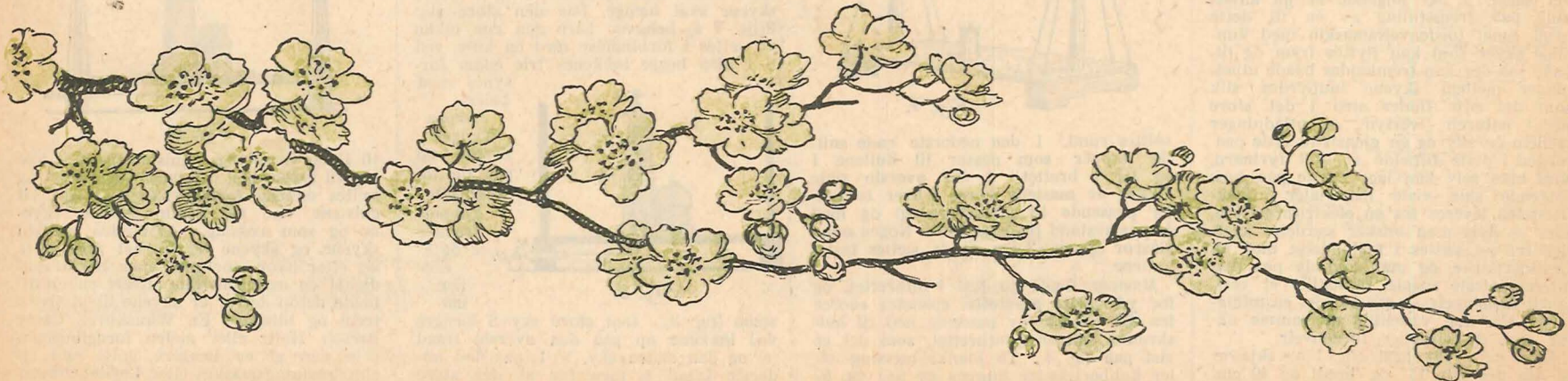

Bollene stilles paa platen med den overskaarne side op.

gen holdes derefter ut paa bakebordet som er godt strødd med mel, hvorpaa den eltes og rulles ut i en avlang firkant paa ca. en halv centimeters tykkelse. Denne pensles med det smeltede smør, kanelen blandes med resten av sukkeret hvorefter den og siden rosineene strøses over deigen, som derefter forsiktig rulles sammen til en lang pølse og skjæres i stykker paa omtrent 5 centimeters længde.

Bollene stilles med snitsiden op paa den vel-smurte plate et stykke fra hverandre. 3 i hver rad. Drysses med resten av det sammenblandede kanel og sukker, stilles i gasovnen og stekes ved ikke for sterk varme 20—25 minutter. De første 5—7 minutter lar man bollene faa god undervarme hvorpaa denne mindskes og overvarmen økes litt. Bollene skal være ganske lysebrune. — Herav faar man 10—12 stykker.

Bollene kan gjøres billigere hvis man sløifer egget. Man kan da ta melk istedenfor vand og litt rikeligere maal end opgit i opskriften. Fremgangsmaaten er forøvrig den samme.

Veien til lykken.

Der var engang en ung mand som alle mennesker kaldte „Dumme-Richard“ fordi han trodde alt hvad folk sa. Han var snil og venlig. En dag hørte han at der fandtes en vei til lykken, og da han trodde det vandret han avsted for at finde den. Han hadde femti øre i lommen, en ny frak og hat og et par nye støvler.

Efter en stund møtte han en mand som likserte ham skarpt fra top til taa.

„Goddag,“ sa manden, „hvorhen skal du?“

„Ut for at finde veien til lykken,“ svarte Richard.

„Nei, virkelig,“ svarte manden listig. „Jeg ser du har nye støvler. Se paa mine,“ og han pekte paa sine slitte støvler, „de er ikke fine, men de er tryllestøvler. Tar man dem paa og sier: Støvler! Flyv med mig! saa flyver man avsted som en fugl.“

„Nei, det var da vidunderlig!“ utbrøt Richard. „Gid de var mine!“

„Naa, jeg blir for gammel til at flyve, jeg kan gjerne bytte med dig,“ sa manden.

Richard kunde næsten ikke tro sin gode lykke, de byttet og manden gik videre.

Saa steg Richard op paa en sten, bredte armene ut og sa ordene idet han hoppet ut i luften.

Men ak! Istedenfor at flyve faldt stakers Richard ned paa den stovete veien, og i samme øieblik kom en gammel mand med et langt, hvitt skjeg tilsyne.

„Men hvad i alverden er det du driver med, unge mand?“ spurte han.

„Jeg prøver paa at flyve,“ sa Richard og forfalte ham om byttet.

„Nei, tenk!“ utbrøt manden. „Han har narret dig. Det var heldig du traf mig. Du skal faa min gamle frak. Da kan du bare ønske, saa blir det opfyldt.“

„Du vil vel ikke skille dig av med den?“ spurte Richard med store øine.

„Siden du er blitt saa skammelig narret

skal du faa frakken,“ sa manden. „Jeg behøver ikke nogen.“

„Aa, tak, tak!“ utbrøt Richard. „Du kan faa den nye frakken min istedet.“

Saa byttet de frakker og den gamle mand gik sin vei.

„Nu ønsker jeg at faa en god middag,“ sa Richard, men der kom ingen middagsmat. Han ønsket andre ting, men intet skjedde. Da gik han meget skuffet videre.

Richard saa dristig paa Besvær.

Saa kom en mand ridende paa et æsel.

„Hvor skal du hen?“ spurte han, og Richard fortalte om veien til lykken og om støvlene og frakken.

„Jeg er ræd for at du er blitt plyndret,“ sa den fremmede. „Men jeg skal sælge dig dette æsel for en bagatel. Hvor mange penger har du?“

„Femti øre,“ svarte Richard.

„Gi mig dem og den nye hatten din,“ sa manden, „saa kan du faa æslet.“

Richard tænkte at dennegang kunde han ikke bli narret for et æsel er da alltid et æsel, og saa betalte han og red avsted paa æslet.

Han var ikke kommet langt for han hørte en lang, skarp fløiting. Æslet hørte det ogsaa, for det skrek høit: „Ija—h!“ og stleitet saa Richard blev kastet av, hvorpaa dyret galopperte bort.

„Nei, nu har jeg aldrig set saa galt!“ tænkte Richard. „Manden har kaldt paa æslet sil, og nu er jeg blitt av med pengene, hatten, frakken og støvlene mine. Jeg vil aldrig mer tro hvad folk fortæller mig. Saa skar han sig en lyk stok.“

„Den næste som stanser mig skal faa sig en god dragt pry!“ utbrøt han. „Jeg vil ikke mer være fæ.“

Han skulde netop gaa ind i en skog da tre mænd sprang frem.

„Vi er rovere!“ ropte de. „Vi vil ha alt hvad du har!“

„Jeg tror dere ikke,“ svarte Richard.

„Men jeg skal lære dere at komme her og narre mig.“ Med disse ord slog han saa kraftig løs paa dem med stokken at roverne skrek høit og løp sin vei.

Litt længer borte kom han til en by hvor menneskene saa meget bedrovet ut.

„Bevares!“ utbrøt Richard. „Hvad er det iveren med dere?“

„Kjæmpen Besvær er sluppet ut av sin hule, sa en mand, „og han gjør os livet lungt.“

„Det tror jeg ikke,“ sa Richard. „Der er slet ingen slik kjæmpe.“

De blev alle sammen sinte paa ham og førte ham til kongen.

Kongen var paa slottet og han stirret paa Richard da han blev ført frem.

„Buk dypt for mig,“ sa kongen, „jeg er kongel!“

„Jeg tror dig ikke,“ sa Richard, „det er bare noget du sier.“

Kongen blev stum av forbauselse, men prinsessen som sat ved siden av sin far brast i latter.

„Det var da en morsom mand. Jeg tror han kan fange kjæmpen for os. Han later ikke til at være ræd for noget.“

„Ja, det skal han virkelig,“ sa kongen.

„Hør, unge mand, kjæmpen Besvær er sluppet løs fra sin hule i fjeldene. Fang ham og før ham tilbake, saa —“

„Saa skal du faa mig til kone,“ sa prinsessen og lo med en sølvklar latter.

Saa gik Richard bortover gaten mens han svingte med stokken sin.

Pludselig hørte han en knurrende lyd, og nedover gaten kom kjæmpen som saa uhyggelig ut. Da han fik øie paa Richard gapte han som om han vilde sluke ham med hud og haar.

„Jeg er kjæmpen Besvær,“ brølte han. „Jeg tror dig ikke,“ svarte Richard og gik dristig frem. „Du er vist meget værre til at lyve end nogen av de andre jeg har møtt.“

Og mens Richard stod og maalte kjæmpen med et foragtelig blik begyndte han pludselig at synke sammen og bli mindre, og da Richard for løs paa ham med stokken, ropte han om naade.

Saa tok Richard ham i kraven og marsjerte tilbake til hulen i fjeldene med ham, lukket ham derind og laaste døren godt igjen efter ham.

Husk det — næste gang du møter noget besværlig, saa se det dristig i øine og gaa like løs paa det, saa skal du se det blir til intet.

Kongen og alle menneskene var henrykt over Richards bedrift. Han giftet sig med den vakre prinsessen og de levde længe og lykkelig.

Dr. X's avdeling med lommepenger.

Alle innsendte løsninger hentiger ulæst indtil den 14. mai

— Innsenderen av den paa denne dag ved hver opgave først utlagne riktige løsning tilsendes 5 kroner som lommepenger, de to følgende faar 2 kroner hver.

manden den forlangte sum. Hvor meget gav dr. X for sommerhuset? Hvem av læserne kan uten anvendelse av ligning regne dette ut og angi maaten hvorpaa svaret findes? Om lommepenger se ovenfor.

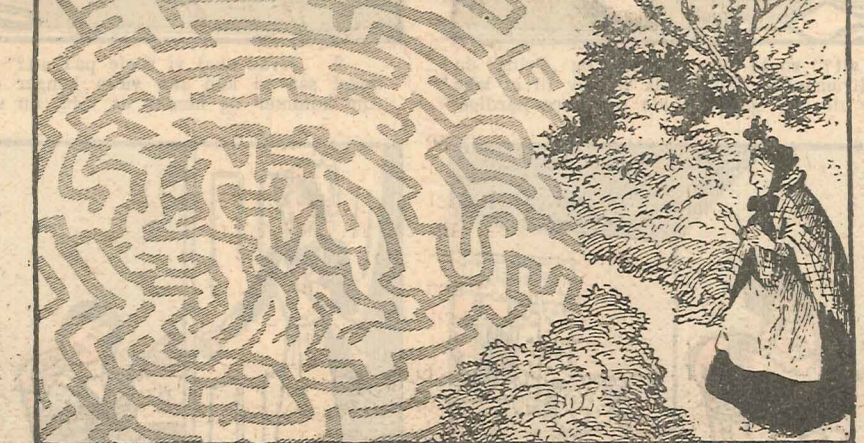
Lommepenge-opgave nr. 58.

Hvor meget forlangte manden for sit sommerhus?

„Hvad vil De ha for det sommerhuset?“ spurte dr. X en dag en mand, som han traf i arbeide med at grave i haven. „Hvad jeg skal ha for det?“ gjentok manden. „Ja, hvis jeg i det hele tat vil sælge det, saa kan De selv regne ut hvor meget jeg vil ha for det. Som De ser deles min jord av kjøreveien i to parter, av hvilke den ene er $\frac{3}{5}$, den anden altsaa $\frac{2}{5}$. For det hele, baade jord og hus, vil jeg ha 12,000 kr. Det er akkurat $1\frac{1}{5}$ gang saa meget pr. hektar for det store som for det mindre stykke hvorpaa huset ligger. Naar jeg nu sier Dem, dr. X, at jeg ønsker $1\frac{2}{3}$ gang saa meget for det mindste stykke plus huset som for det største stykke jord alene, saa maa De, som er en saa stor regnemester, selv kunne si hvor meget jeg vil ha for huset alene!“ Dr. X, som følte sig smigret over mandens gode tro, betænkte sig et øieblik og betalte derpaa

Lommepenge-opgave nr. 59.

Hvad er det den gamle kone leter efter?

Den gamle kone skulde til marked for at sælge sin —. Ja, hvad det var hun skulde sælge, vil dr. X ikke fortælle. Han vil bare meddele at bedst som den gamle kone gik i skogen, løp hendes — fra hende. Og det varte længe, før hun fanget den igjen. Hun fik først fat i den da hun hadde gjennomvandret en hel labyrinth inde i skogen.

Labyrinthens seer her paa billedet, og prøver man med en blyant at følge labyrinthens vildsomme ganger kan det hände man faar svar paa følgende spørsmål: Hvad var det som den gamle koneskulde til marked for at sælge? Om lommepenger se ovenfor.

- det er for mange mennesker saa lokkende en lyst.
- 2. 3. 1. 6.
- Paa cyklen kan man dette, men ogsaa paa en hest. Og saa kan selv du domme, paa hvem man 2. 3. 1. 6. 2. bedst.
- 4. 3. 8. 7. 6.
- Saavel av mænd som kvinder jeg bares, men giv agt: av herrene paa brystet, om hals paa damer lagt.
- 5. 3. 2. 4. 6.
- Rundt om i by og bygder jeg ligger spredt omkring og kneiser med mit spir over alle lave ting.
- 9. 6. 7. 8.
- Jeg bundet er av frosten omtrent det halve aar, til andre tider skiber i mængde paa mig gaar.
- 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10.
- Jeg uundværlig er for andre og for dig. Mon nogen dag i aaret du ikke smaker mig? Om lommepenger se ovenfor.

Lommepenge-opgave nr. 60.

Logogrif.

7. 8. 9. 10. — 7. 3. 9.

En gang i gamle dager, da anno X man skrev, 7. 8. 9. 10, ved en særlig fest da til 7. 3. 9. forvandlet blev.

8. 9. 1. 2. 3. 4.

I andegaardens verden der træffes jeg vel bedst, — i regn og slud og stygveir i solskin, og i blæst.

10. 3. 2. 5.

Men den som mange steder med denne er paa spil, —

han har vist mest til hensigt, at der han stjele vil.

7. 2. 3. 4. 5. 6.

En 8. 9. 10. jo gjerne 7. 2. 3. 4. 5. 6. 2. og vralter naar den gaar, og 7. 2. 3. 4. 5. 6. kan du selv naar du bak i baaten staar.

9. 8. 7.

Paa vognens hjul jeg sitter og løper rundt omkring. Om vognen hurtig kjører, det gjør mig ingenting.

1. 2. 3. 7. 6.

At vinden 1: 2. 3. 7. 6. 2. skibet, saa at det frem kan gaa, det er jo i sin orden, — men du er „1. 2. 3. 7. 6.“ maal

7. 8. 1. 6.

Ved sommertid at 7. 8. 1. 6. paa sandstrand fin ved kyst,

Mottagerne av lommepengene for opgavene i nr. 16:

Opgave nr. 49: Einar Monsen, Bispenggt. 17, Bergen, 5 kr.; Astrid Borthne, Styrkesnes i Folla, 2 kr.; Leif Ross, Dronningensgt. 32, Bodø, 2 kr.

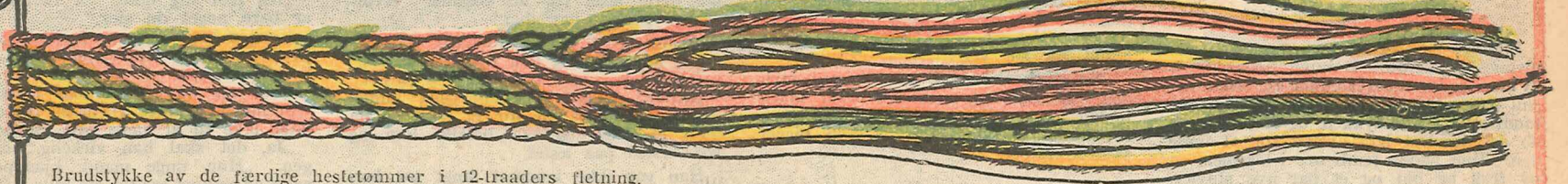
Opgave nr. 50: Karen Dyrkorn, Dyrkorn P. aa., 5 kr.; Ole Staksvold, Aasnes st., 2 kr.; Paul Aandahl, Fredensborgvn. 15, Kra., 2 kr.

Opgave nr. 51: Sv. Sønsteby, Storgt. 36, Kra., 5 kr.; Odd Skille, Stjørdal, 2 kr.; Eva Arnesen, Strandveien 13, Volla, Lillestrøm, 2 kr.

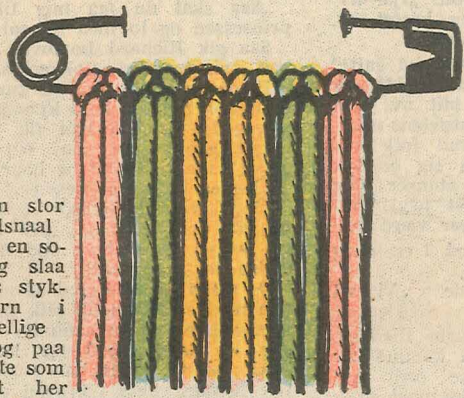
Løsningene paa opgavene i dette nummer offentliggjøres sammen med navnene paa mottagerne av lommepengene i bladets nr. 22. — Løsningene paa opgavene i dr. X-avdelingen i nr. 16 findes i dette nr. av bladet paa side 26. — Besvarelsene maa være dr. X ihænde inden den 14. mai og brever med løsninger adresseres slik:

Til dr. X (18),
„Allers Familie-Journal“,
Kristiania.

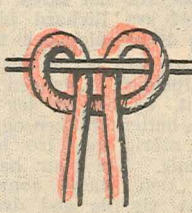
At flette flate hestetømmer med 12 traade.

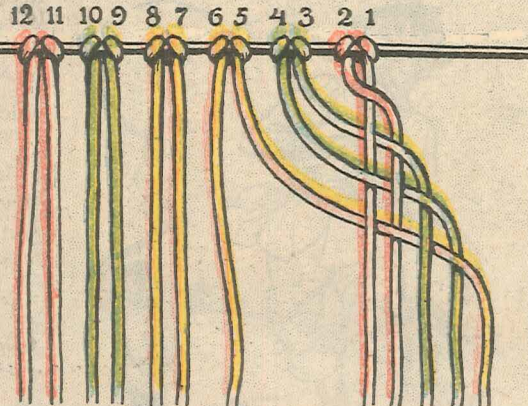
Brudstykke av de færdige hestetømmer i 12-traaders fletning. Ved at variere kulorene kan man ændre mønsteret efter behag.

Sæt en stor sikkerhedsnaal fast paa en søfaryg og slaa op seks stykker garn i forskjellige farver og paa den maate som er vist her ved siden. Dermed har man de tolv flettraader og det faste holdepunkt.

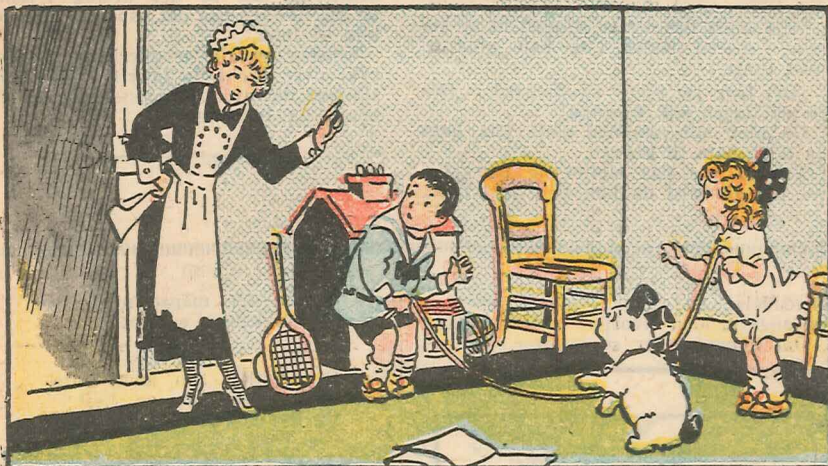
Slik slaar man traadene om sikkerhedsnaalen.

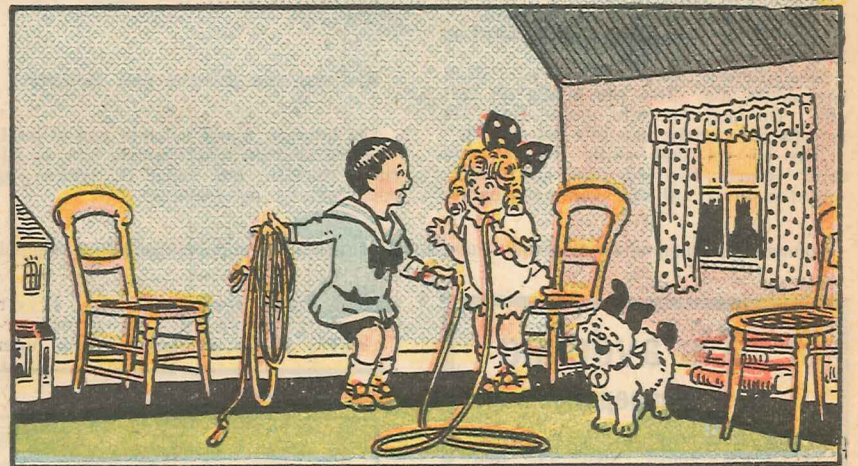
12 11 10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Flettemønster. Man begynder med næstsidste traad tilhøire (2) og lægger denne over sidste traad (1). Derpaa tar man traad 3 og fletter denne under 1 og over 2. Derpaa tar man traad 4 og fletter den over 1, under 2 og over 3. Paa denne maaten fortsætter man, idet man for hver gang strammer den flettede traad godt op saa tommen kan bli baade fast og regelmæssig.

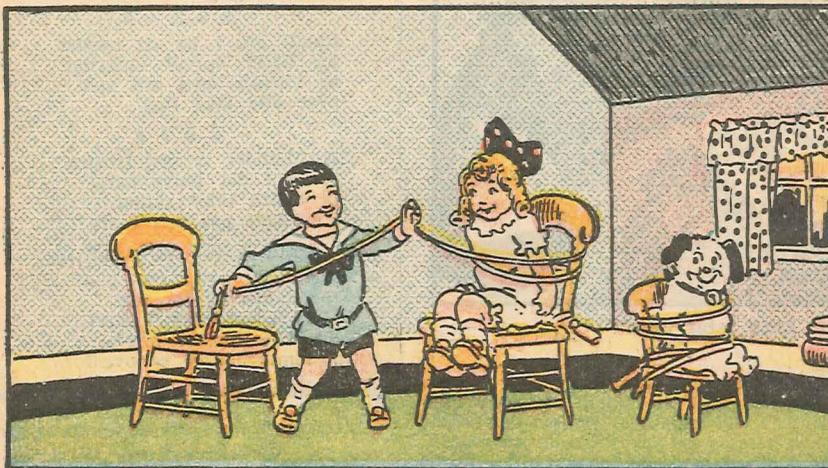
Da Olav, Lise og „Prins“ ikke vilde i seng.

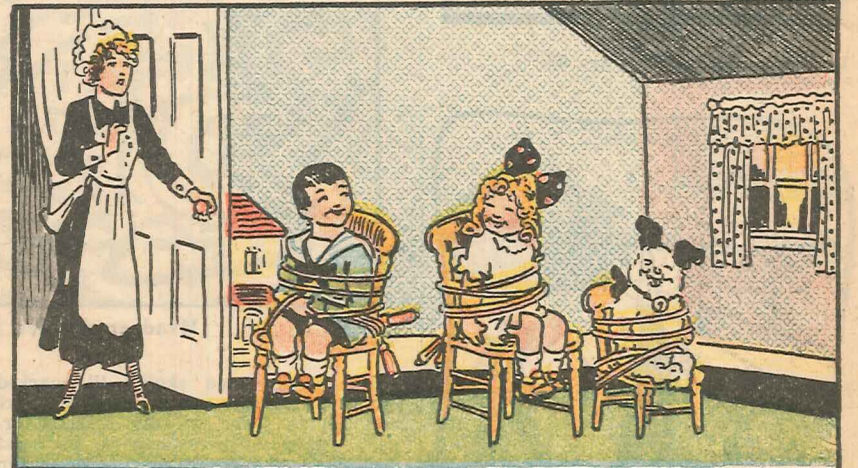
1. „Aa, skal vi gaa og lægge os alt?“ ropte Olav og Lise og „Prins“ da Anne kom og ropte paa dem. Efter indtrængende bønner fik de lov til at leke litt til. Men bare fem minutter. Naar de var gaat, skulde de være færdige.

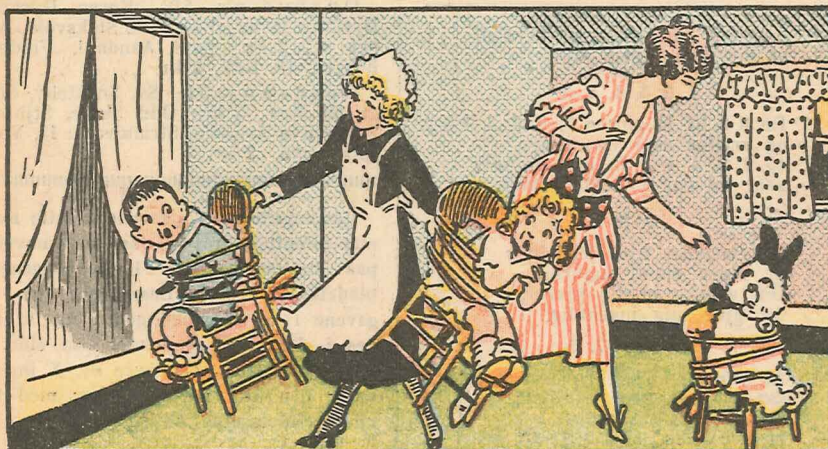
2. „Hvad skal vi finde paa nu?“ sa Olav da Anne var gaat. „Det maa være noget saa vi kan faa være længer oppe og ikke maa gaa og lægge os naar Ane kommer og henter os. Jo, nu vet jeg det: vi binder os fast til stolene!“

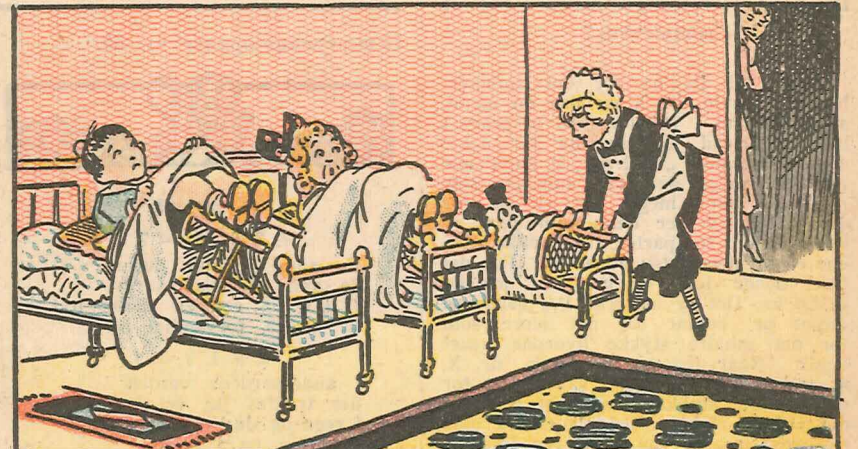
3. Og som sagt saa gjort! Taug hadde de nok av, og Olav var flink til at surre dem fast rundt Lise og Prins paa hver sin stol. Tilsidst skulde han surre sig selv fast. Det var litt vanskeigere, men det gikk.

4. Og da Anne fem minutter efter kom og ropte: „Sesaa! Nu er fristen utlopet! Alle mand iseng!“ lo de allesammen saa det klukket i dem — Prins ogsaa — og sa „Værsgodt at ta os, Anne!“

5. Til stor forbauselse for de smaa spilopmakere tok Anne dem paa ordet, og barnas mor hjalp til, og i triumf blev barna og Prins baare, bort i stolene som de sat surret fast til — ret og paa soveværelset.

6. Og her blev de puttet iseng som de var — med klær og stoler og allting! Det var en meget ubehagelig maate at sove paa og de lovte sig selv at en anden gang skulde de ikke finde paa denslags for at forhale sengetiden.

Romantik og virkelighet.

Avsluttede illustrerte fortellinger fra nær og fjern.

Don Raimons kurer.

—o—

I.

Den lille sydamerikanske republik hadde sin periodiske tilbakevendende revolution. Hvert ottende aar pleide det parti som stod i direkte opposisjon til regjeringen — etter en storstilet propaganda — at foranstalte diverse mer eller mindre betydningsfulde opprør rundt omkring i provinsene i frihetens navn, og i samme frihets navn indsætte en ny præsident istedenfor den gamle, som kanske i og for sig like godt kunde være forblit paa statskibets kommandobro.

Dette var utlandets mening om saken, og denne blev tiltraadt av det parti som tapte paa den nævnte revolution.

Dennegang var det imidlertid umulig at forutse hvad enden vilde bli, og oprørspartiet syntes — trods sin styrke og gode organisation — at være gaat for hastig tilverks.

Den gamle, lovlige regjering hadde herredømmet over hovedstaden paa kysten og med den det viktigste av alt — statskassen; men paa den anden side manglet den præsidenten og alle ministrene undtagen eksecellensen for de indenrikske anliggender, som med fast haand og utallige dekreter sørget for lov og orden og holdt troppene i ave i republikkens hovedby.

De øvrige ministre der — som præsidentens følge — hadde været paa en kort reise op i landet angaaende en storkoncession paa sølvminerdrift, befandt sig imidlertid i en yderst prekær situation.

Uten telefonforbindelse med kysten — revolutionsmændene hadde kilt sig ind mellem dem og hovedstaden — var de stanset i den lille provinsby Cuadalajara, hvis garnison uheldigvis ikke syntes at være aldeles sikker — ialfald ikke etter krigsministerens mening, som han netop fremkom med under et interimistisk hemmelig kabinetsmøte paa hotel Colombo, hvor statslederne hadde tat ind og benyttet et av selskapslokalerne til forhandlingsrum.

„Som jeg har sagt Dem, mine herrer,” hans litt duknakkede skikkelse lænet sig træt tilbake stolen, „kan vi ikke helt regne med troppene for øieblikket. De stiller sig avventende . . .”

„Hvad skal vi gjøre?” spurte Don Varentas, landbruksministeren, tungt og forpustet, „dette her kan vi jo ikke være bekjendt av! Her sitter vi . . . præsidenten er i La-Perdida og . . .”

„Ja, det er netop saken, kjære Dem,” nikkete den gamle general betydningsfuldt, „hadde vi bare præsidenten her — dette er jo ovenikjøpet hans fødeegn — saa vilde hans personlige popularitet hurtig avgjøre saken til vor fordel!”

„Saa telegraferer vi til ham, general!” Den firskaarne landbruksminister slog sin velpleiede, men kolossale haand i det polerte bord. „Telegrafer! Det haster! Vi aner jo ikke hvad morgendagen bringer!”

„Linjen er avbrutt paa den andre siden av Las-Heras,” lød svaret tørt. „Likesom vi er avskaaret fra kysten er Don Carlo avskaaret fra os — de har kilt sig ind mellem ham og os, saa selv om præsidenten vilde herved og tok veien over Las-Heras, som jo er den korteste, vilde insurgentene stoppe ham underveis og saa . . .” han gjorde en betydningsfull gestus med høire haand mot findingen.

„Er der da nogen anden — en længere vei, general?” spurte utenriksministeren ivrig. Hans lie, pergamenttørre, gulagtige skikkelse med de rastløse øine og det tynde haar hadde hittil ligget taus tilbake i den store lænestol, men nu for han op og stirret iltert paa sin nuiformerte kollega. „Kan Don Carlo komme hit en anden vei, spør jeg?”

„Han kan,” lød svaret rolig, „ta veien over Punta-cierta! Men hverken han eller nogen anden tenker paa den veien, fordi dens kurver bevirker at den er dobbelt saa lang som landeveien over Las-Heras.”

„Hm,” bemerket utenriksministeren, „hvorfor har De da ikke latt telegraferer til ham den veien?”

„Av den gode grund at der ingen telegraflinje er, Don Raimon!”

„Hvad er der saa at gjøre?” spurte landbruksministeren efter litt febrilsk at ha set paa sit ur, „vi maa se at komme til et resultat, mine herrer!”

Don Raimon trak paa skuldrene. Hans uvenner fortalte at han var istand til at skifte over-

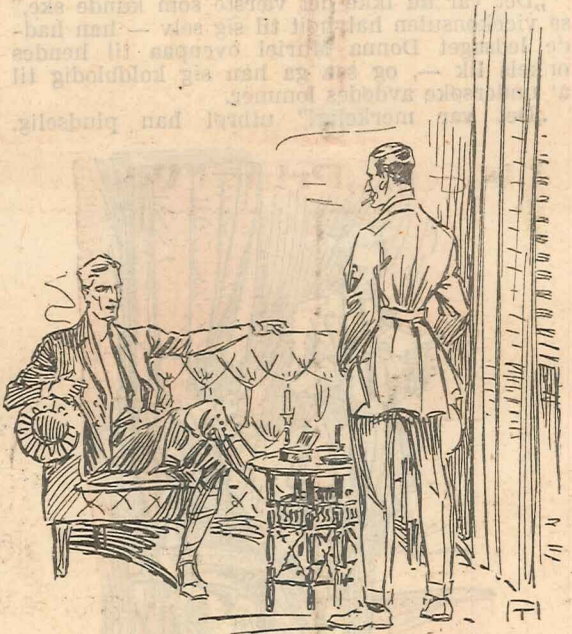
bevisning som han skiftet klær, og tillike at han ansaa sig selv for at være et præsidentemne; men folk sier saa meget. — Hans smaa plirende øine vandret fra den ene av hans kolleger til den andre.

„Jeg haaber at Don Carlos ankomst her ikke vil ha større betydning,” han uttalte ordene skarpt og distinkt, „men siden der synes at være stemning for det, saa la os sende ham en kurer!”

„Hvem?” kom det alvorlig fra krigsministeren; „jeg vet ikke en av mine underordnede her som jeg turde betro det hvert. Manden kunde jo gaa like til — insurgentene. Jeg stoler overhodt ikke paa . . .” han avbrøt sig selv, men meningen var tydelig nok.

„Saa maa en av os reise,” sa landbruksministeren ivrig. „Vi skal og maa ha præsidenten hit, og det snarest mulig. Ellers er det ute med partiet og landet kommer i borgerkrig!”

„Jeg foreslaar,” Don Raimon rømmet sig, „jeg foreslaar at vi ber den unge englænder, Mr. Gordon, om det. Han er jo paa en maate interessert i at alt gaar bra, for at hans selskaps koncessioner snarest skal gaa iorden!”

„Og saa gaar du her og spilder din kostbare tid og ungdom,” sa den britiske vicekonsul Mac Naughton til Reginald Gordon.

„De mener manden er paalidelig nok?” spurte den gamle general betænkelig.

„Ubetinget!” nikkete Don Raimon kjølig. „Ikke sandt, mine herrer?” tilføiet han idet han saa paa sine kolleger over gulldorgnetten.

Hans forslag blev mottat med akklamation.

„Godt,” nikkete han og vendte sig mot sekretæren, „vil De saa skrive følgende til Don Carlo: Under et hemmelig kabinetsmøte avholdt idag besluttet samtlige tilstedeværende ministre at anmode Deres Ekscellence om ufortøvet at ville begi Dem hit til Cuadalajara for ved Deres personlighet og popularitet at jage paa flugt den oprørs og lovløshetens aand som synes at gripe mer og mer om sig. Vi anser overbringeren, Mr. Gordon av Gordon Company Ltd, for en i enhver henseende paalidelig mand. Veien over Las-Heras er usikker hvorfor vi raader Dem til at reise via Punta-cierta . . . Ikke sandt?” han kastet paany et skarpt blik paa sine kolleger, som nikkete. „Godt,” sa han igjen, „vær saa venlig at skriv under, saa kan vi lagge det i en konvolut og forsegle det med det samme!”

„Men vi vet jo ikke om Mr. Gordon vil paata sig hvervet,” indvendte krigsministeren.

Don Raimon trak paa skuldrene.

„Jeg — nærer — ingen — tvil — om — det,” svarte han tørt og reiste sig, „møtet — er — hævet — for — en — halv — time!”

Man hadde reist sig og forlot værelset. Saa snart døren hadde lukket sig efter den sidste, kastet Don Raimon et lynsnart, undersøkende blik omkring sig, grep et ark papir og skrev raskt og hurtig de samme linjer som før til præsidenten, men forandret slutningen til: „Deres Ekscellence bør ikke stole paa overbringeren; vi har litet kjendskap til ham. Men kom hurtigst — saasart som det kan ske. Veien over Las-Heras er jo den korteste og letteste. Telegraferen er desværre avbrutt, men egnen er helt rensset for insurgenter. I mine kollegers fravær — Deres hengivne R. S. Raimon.

„Saa er de forhaabentlig færdige begge to inden aften,” mumlet han for sig selv efter at ha stukket brevet, som aldeles lignet det første, i lommen, „og saa blir det min tur en gang!”

Han la pennen fra sig, skjøv avtrykkeren med trækpapiret tilside og gik . . .

II.

Reginald Gordon av det kjendte engelske mineselskap Gordon Company Ltd. stod i sit værelse paa hotel Colombo og lo høit av sin ven og landsmand, stedets britiske vicekonsul Macnaughton, hvis lange benete skikkelse var anbragt i værelsets eneste sofa, uten at denne dog helt kunne rumme englænderen.

„Og saa gaar du her og spilder din kostbare tid og ungdom og sukker forgjæves efter noget du aldrig kan naa . . .”

„Det vet du jo ikke noget om, Macnaughton!” Gordon blev pludselig alvorlig. „Jeg kan oprigtig talt ikke se nogen grund til at Muriel Raimon og jeg ikke skulde kunne bli . . .”

„Mand og kone,” nikkete vicekonsulen hjælpesamt idet han vriet sine læber med et glas som stod paa bordet ved sofaen, „men det kan jeg, Gordon! — For hun skal naturligvis anvendes som politisk lokkemat av onkelen, den lure gamle ræven!”

„Aa,” svarte Gordon kort, „det er vel noget hun selv bestemmer! Det var i gamle dager . . .”

„Riktig,” nikkete hans ven, „men herved er vi fremdeles i gamle dager, mindst femti aar baktefter Europa og U. S. A., saavidt du vet det! Nei — du har to ting at vælge imellem: enten slaar du ideen ut av hodet og reiser din vei . . .”

„Aldrig!”

„Naa ja!” englænderen trak paa skuldrene og tømte sit glas. „Eller ogsaa maa du se at gjøre dig særlig fine venner med den gamle rævpelsen!”

„Det er jeg ogsaa godt igang med!” lo Gordon.

„Hvad vil det si?”

„At jeg har lovt ham og . . . og de tilstedeværende ministre at bringe bud op til præsidenten som efter sigende skal være oppe i La-Perdida!”

„Er du bliit aldeles gal?” spurte vicekonsulen idet han sprang op fra sofaen, „at blande dig i deres anliggender! Du risikerer at bli skutt . . .”

„Det gjør jeg jo allikevel!”

„Aa-ja, der kan være noget i det! Men jeg for mit vedkommende vilde betænke mig to ganger før jeg optraadte som sendebud for en saa ekkel fyr som Don Raimon — selv om hans niece aldrig saa meget er den vakreste damen paa denne siden av Andesfjeldene! Har du gjort dit testamente?”

„Nei,” Gordon var med paa spøken, „men du vil nok ta dig av mine efterladenskaper hvis der skulde hende noget. — Og — sørge for Muriel!” tilføiet han alvorligere.

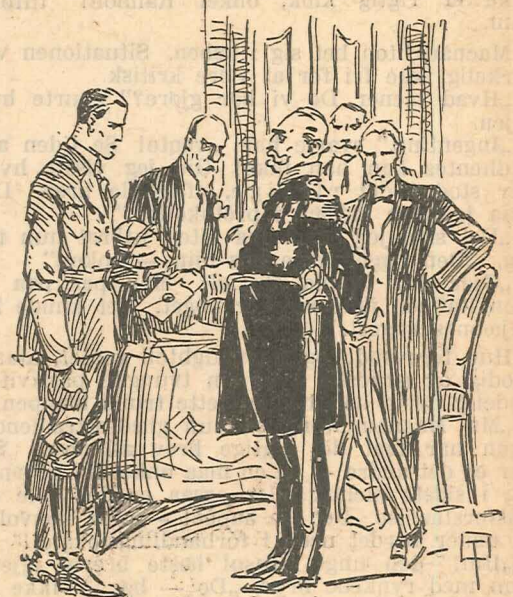
„Angjældende unge dame kan vist særdeles godt sørge for sig selv,” mumlet vicekonsulen. „Ja, ja, held og lykke da, kjære ven.”

Han trykket Gordons haand, og den unge mand skyndte sig nedover trappen og blev vist ind i ministerens forsamlingslokale.

„De vil altsaa paata Dem hvervet, Don Reginald?” spurte den gamle general Gordon idet han rakte ham brevet. „Ja, her er vor depesche! Hils præsidenten og følg med ham tilbake! Og saa takker vi Dem og ønsker Dem en god reise!”

De reiste sig alle op for at si farvel til den unge mand.

„Det er bedst De faar brevet sydd ind i De-

„De vil altsaa paata Dem dette hvervet, Don Reginald?” sa den gamle general til Gordon, idet han rakte ham brevet.

res vest, Gordon," sa Don Raimon pludselig med høi stemme, „vi kan be min niece om det, saa b'ir saken allikevel mellem os som kjender den. Man b'ør forutse alt!"

Tyve minutter senere galoperte Reginald Gordon ut av byen til La-Perdida, mens Don Raimon og hans skjønne niece vinket til ham fra altanen midt paa hotel Colombos graa facade, og vicekonsul Macnaughton hang ut av et vindu i anden etage og rystet ivrig paa hodet.

Da hans ven var forsvundet av synskredsen grep han sin hat og gik ned.

„Der maa stikke noget under," mumlet han idet han passerte døren til Don Raimons værelser, „ellers vilde han ikke ha set saa lettet ut oppe paa altanen, den gamle ræven!"

Macnaughton var noget for sig selv. Han sparket ugenert døren op til møtesalen som ministrene netop hadde forlatt.

„De har nok tat forhandlingsprotokollen med sig," mumlet han ærgerlig, „naa, da maa vi se at finde noget andet. Han grep trækpapiravtrykket, rev det ene trækpapir av etter det andre og holdt dem op foran et av konsolpeilene.

„Aha," nikket han endelig til sig selv, „der synes at være litt av det — hvad er det der staar? De — b'ør ikke — stole — paa — overbringeren — veien over Las-H —, det skal selvfølgelig være Heras," sa vicekonsulen dæmpet og læste saa videre: „helt — rensert — for insurgenter — det er jo rent ut sagt løgn, — og det er skrevet med Don Raimons egen haand. Ja, jeg hadde det paa følelsen — hvad ialverden skal jeg finde paa nu? Det er jo altfor sent at naa Gordon!"

Han gik i dype tanker ut av værelset og ind til sig selv hvor han satte sig til at overtænke saken i sin brede, makelige gyngestol.

„Kom ind!" ropte han høit uten at reise sig, da det en times tid etter banket paa døren. Det viste sig at være Muriel Raimon.

Macnaughton vippte stolen ned og reiste sig. „Hvorned kan jeg være til tjeneste?" spurte han den slanke, mørkøiede unge dame som saa i høieste grad urolig og oprevet ut.

„Aa, Mr. Macnaughton," stammet hun, „si mig, hvad skal jeg gjøre! Jeg — jeg har vist mot min vilje været med paa noget uriktig —. Ser De, onkel..."

Hun stanset for at trække pusten og saa sig forskrækket omkring.

„Onkel hadde skrevet et brev till!" supplerte vicekonsulen med et litet smil.

„Ja! — Hvorledes — hvorledes vet De det?"

„Det kan være det samme, Donna Muriel, fortæl nu hvad De vilde!"

„Han ba mig sy det brevet som Regi — jeg mener Mr. Gordon, skulde bringe præsidenten ind i vesten hans — i foret, — det skulde ske i al hemmelighet, og det gjorde jeg ogsaa. Men nu er jeg kommet til at tænke paa at Mr. Gordon ikke ga mig brevet, men leverte det til onkel som gjerne vilde se det et øieblik og deretter rakte mig det for at sy det fast. Og sæt at det nu er et andet brev som kanskje fører afd eller ulykke eller forbrydelse med sig?"

„Hvorledes er De idetheletat kommet paa slike tanker, Donna Muriel?" spurte Macnaughton interessert.

„Ved at høre onkel — han var inde i det andre værelset — gni sig i hendene og si til sig selv: 'Saa — nu gaar Don Carlo — præsidenten, forstaar De — ret i fælden, og saa blir der da endelig plads for en anden!' svarte hun med store taarer i øinene. „Jeg — jeg tror at han ikke er riktig klok, onkel Raimon!" tilføiet hun.

Macnaughton bet sig i læben. Situationen var virkelig ikke fri for at være kritisk.

„Hvad mener De vi b'ør gjøre?" spurte hun igjen.

„Ingenting," svarte han, „vent! Se tiden an! Indhentes kan han ikke! Gid jeg visste hvad der stod i det rigtige, officielle brev. Det maa jo være indført i protokollen."

„Det skal jeg snart faa vite," utbrøt hun ivrig. „Den ligger nede hos min — onkel!"

„Gjør det, Donna Muriel! Men pas paa at Don Raimon ikke merker noget. Det kunde bli skjæbnesvangert."

Hun forsvandt, og Macnaughton ventet, utaalmodig og ærgerlig over sin tvungne passivitet. endelig hørte han hendes lette trin i trappen.

„Mr. Macnaughton," sa hun glædesstraalende, „han har faat det rigtige brev allikevell! Se, her er det andre — enten maa onkel ha betænkt sig i sidste øieblik eller ogsaa er det hele en misforstaaelse. Det laa aapent — uten konvolut — under bordet nede i forhandlingslokalet!"

„Hm!" den unge konsul læste brevet igjennem med rynkede bryn, „De — b'ør — ikke — stole — paa — overbringeren — og — bedst — at — ta — over — Las-Heras! „Ja," sa han, „det kjender jeg."

„Kjendte De det?"

„Ja, fra trækpapiret dernede! Men naar Gordon ikke har faat med sig dette brevet, som ialfald indeholder falske foregiver, maa han jo ha faat det rigtige — og da er der jo ingen grund til ængstelse, medmindre —"

„Medmindre? Hvad mener De, Mr. Macnaughton?" hendes stemme skalv av angst.

„Ingenting, Donna Muriel!" Han smilte opmuntrende, „ikke det fjerneste; det var bare en tilfældig tanke som faldt mig ind. Ja, det var!"

De fulgtes ned i vestibulen. Pludselig følte Macnaughton haarene reise sig paa sit hode. Donna Muriel blev kridhvit i ansigtet.

„Sidste nyt! Sidste nyt! Punta-ciarta stukket i brand av insurgentene! En engelsk spion skutt!"

„Naa," mumlet den godmodige Macnaughton, „det behøver jo ikke være ham. Det er vel slet ikke ham. — Der kommer vist Deres kammerpike, Donna Muriel! Det ser ut som om hun hadde en besked til Dem!"

Utenriksministeren hadde pludselig faat et slagtilfælde og var død i løpet av faa minutter...

„Det var nu ikke det værste som kunde ske," sa vicekonsulen halvøit til sig selv — han hadde ledsaget Donna Muriel ovenpaa til hendes orkels lik —, og saa ga han sig koldblodig til å undersøke avdødes lommer.

„Det var merkelig!" utbrøt han pludselig.

„Si mig, hvorledes er det?" spurte hun sagte uten at løfte blikket, „det er først imorgen vi kan høre noget."

„Her har vi jo brevet til præsidenten med alle ministrenes underskrifter ogsaa. Hvorledes kan det være gaat til? Er Gordon reist uten brev eller med en tom konvolut? Dette her gaar over min forstand, og den skulde ellers være temmelig god. Jeg tror jeg vil ga ned og snakke med den gamle generalen om det; han er allikevel den fornuftigste av hele kleresiet!"

„Og som den handlingens mand han var omsatte han straks sin tanke i virkelighet."

„Han har ogsaa været en forræder," sa krigsministeren mørkt, „hm — folk hadde altsaa ret. Stakkars pike..."

„De skal ikke være lei for hendes skyld, general," ytret Macnaughton tørt idet han saa sig om etter noget drikkelig, „for hende tar Gordon sig av, og hvis han er forhindret saa skal nok jeg. — Hvor tror De der er blit av ham, Ekscellence?"

„Det er ikke godt at vite, konsul," svarte den gamle herre betænkelig. „Hvis han er drat avsted med en konvolut — jeg sætter som en antagelse at Don Raimon i nervøsitet har stukket baade vort og sit eget brev i lommen og lagt et blankt ark i konvolutten som den unge dame sydde ind i Gordons vest, saa — ja, saa tror selvfølgelig baade vore og de andre — hvem som end træffer ham og visiterer ham —, at det er en hemmelig skrivelse til fienden, da ingen av partene kan læse hvad der staar, fordi der ikke staar noget! Og de gaar naturligvis ut fra at det at der ingenting staar netop betyr noget! Og saa —"

„Skyt de ham!" supplerte Macnaughton.

„Ja selvfølgelig. „Gud give han aldrig var kommet op i den historien!" sukket han.

„Jeg ber Dem tro at det vilde gjøre mig meget ondt om der skulde tilstøte Deres ven noget," sa den gamle general venlig og deltagende; „vi maa jo imidlertid huske paa at der er flere erglændere end ham — herute —"

„Ja, det vet Vorherre og min pengekasse," bemerket konsulen opmuntret ved denne tanke, „der gaar sannelig ikke en dag uten at der kommer etpar stykker til en!"

„Det kjedeligste er at vi nu ingenting vet, hverken det ene eller det andre!" sa ekscellencen. „Og i heldigste tilfælde kan vi først faa høre noget imorgen tidlig ved femtiden. Veien over Punta-ciarta er jo dobbelt saa lang —"

„Og nu kanskje besat av insurgentene, Ekscellence!"

„Ja, da er det ute med os! Men det tror vi ikke b'ør vi ser det!" svarte den gamle soldat bestemt.

Aftenen snek sig avgaarde langsomt og trist. Den engelske vicekonsul i Cuadalajaro, som ellers altid hadde en spøk eller vits paa læben til sin taus ved siden av den sortklædte Donna Muriel. De tænkte begge paa det samme, paa Reginald Gordons skjæbne.

„Hvorledes er det?" spurte hun sagte uten at løfte blikket fra gulvteppet; „det er først imorgen at vi kan høre noget..."

„Ved femtiden! Hadde de tat over Las-Heras vilde de allerede ha været her!" lød det litet opmuntrende svar, „men hvad er det?"

Macnaughton lyttet. Der lød et enkelt hurra-rop — saa et til — og endda et!

„Leve præsidenten!" blev der ropt ute paa gaten. „Leve Don Carlo!"

Han rev døren op og styrtet ut, fulgt av Muriel Raimon.

Med en jublende folkemængde i hælene kom republikkens præsident, Don Carlo, ridende uten følge, men med et stort smil paa læben til sin fædregns begeistrede beboere og — Reginald Gordon ved siden. Et øieblik etter kom chefen for byens garnison galoperende for at vise Don Carlo sin hyldelse og hengivenhet. Præsidentens popularitet viste sig i stort og smaat.

„Men hvorledes slap De igjennem insurgentenes poster ved Las-Heras?" spurte den gamle general interessert, „det forstaar jeg ikke!"

„Fordi Don Gordon der," præsidenten nikket venlig til ham, „i et brev til mig hadde en passerseddel fra Rosas..."

„Fra insurgentføreren selv?"

„Ja. Et Laissez-passer som gjaldt for Don Raimon med ledsagere og bagage. Det respekterte de selvfølgelig. Heldigvis blev jeg ikke gjenkjendt i mørket! Og saa slap vi igjennem!"

„Da Don Raimon hadde byttet konvoluttene om," forklarte Gordon, „har han sandsynligvis i sin nervøsitet og ængstelse for at bli opdaget puttet passersedden ind — den har samme størrelse som de almindelige ark — i konvolutten ved en feiltagelse!"

„Tja," sa Macnaughton senere paa aftenen etter at ha skaalt med Gordon, „det saa ilde ut, men det gik godt! En ting er givet, gamle ven," sluttet han dypsindig, „at faar du den nydeligste pike paa denne siden av Andesfjeldene til kone, saa er hun samtidig ogsaa — en av de bedste! Husk paa det, gamle ven, og vær aldrig mer — kurer for nogen!"

Løsning paa opgavene i dr. X's avdeling i nr. 16.

49. Nøttekampen: Man regner først ut hvor stor part Einar faar idet man legger de andres parter sammen og trekker det utkomne tal fra $\frac{1}{4}$. Og da $\frac{1}{2} + \frac{3}{10} + \frac{1}{6} + \frac{1}{5} = \frac{17}{20}$, vet man at Einars part utgjorde $\frac{4}{20}$. Fra Billys part, som var $\frac{2}{10}$, tas $\frac{2}{20}$, som legges til Einars. Billy har da $\frac{3}{10} - \frac{2}{20} = \frac{4}{20}$ tilbake, mens Einar nu har $\frac{4}{20} + \frac{2}{20} = \frac{6}{20} = \frac{3}{10}$. Fra Doras part, som var $\frac{1}{5}$, tas $\frac{2}{15}$, som legges til Cecilies. Dora har da $\frac{1}{5} - \frac{2}{15} = \frac{1}{15}$ tilbake, mens Cecilie nu har $\frac{1}{6} + \frac{2}{15} = \frac{9}{30} = \frac{3}{10}$. Da det er 420 nøtter ialt, vil det altsaa si at Albert har 60, Billy 84, Cecilie 126, Dora 28 og Einar 120. Men skal hver ha like mange, blir det $420 : 5 = 84$ til hver. Resultatet blir da: Albert skal ha 24 nøtter foruten dem han har, Billy skal avlevere 2, Cecilie skal avlevere 42, Dora skal ha 56, og Einar skal avlevere 36 nøtter.

50. Munken som skulde tilbake til klosteret: Paa hosstaaende rids betyr y klostret, I øen og M munken, mens de fem broer er betegnet ved bokstavene a, b, c, d og e. Med dette rids foran sig er det let at beregne rutenes antal naar det kræves at hver bro skal passeres en gang paa hver rute, og at ingen av rutene maa være lik med det omvendte av nogen av de andre ruter („Speilbilledruter"). Begynder man med bro a og saa gaar over b, blir det to ruter som tilfredsstiller kravene. Begynder man med a og derpaa gaar over c, blir det ogsaa to, og slik fremdeles. Paa den maate blir der ialt 16 forskjellige ruter, nemlig følgende:

b c d a e	a c e b d
a b e d c	b c e a d
a c d b e	b d c a e
a c e b d	b d e a c
a d c b e	e c a b d
a d e b c	e c b a d
b a e d c	e d a b c
b a e d c	e d b a c

51. Logograf: Grube, Bagdad, Lur, dor, brud, kaker, krabbe, — rugbrødbaker.

MUSIK. Prisliste mot 30 øre i porto.
Musikinstrumenter, strenge og tilbehør bedst og billigst. Violiner, guitarer, messing-Instr., sextetnoder, tale-apparater og plater, ital. trækspil m. m.

A. TH. NILSSONS
MUSIKHANDEL,
NORRÖPING 1.

Chesebrough's Vaseline
OG DETS PRÆPARATER
SAA SOM: COLD CREAM, PARFUMERET VASELINE, KAMFER-VASELINE CREAM, IS KAMFER og MANGE ANDRE

Gør Huden fin og blød

Bemærk Kløveblad-Varem.

F. M. Gethmann, København, Danmark.

Spar skotøiet
ved at indgå overlær og saaler med **PINGVIN LÆDEROLJE.**

Phillips RUBBERS

PHILLIPS' saaler og hæler fabrikeres i England og sælges over hele verden.

Tynde gummiplater med forhøininger til at fæstes paa almindelige saaler og hæler, hvorved der opnaaes fuldstændig beskyttelse mot slit.

Lavet av Phillips' forsteklasses sort gummi, som er al anden sort eller graa gummi paa markedet overlegen.

Tredobler stovlernes ievetid

SAALER OG HÆLER	
Damer og Barn	per sæt Kr. 4.50
Voksne: lettere Kvalitet	6.00
sværere Kvalitet	7.00
HÆLER ALENE	
Damer, kr. 1.50; Voksne, kr. 2.50, 2.00	

Tilskjære kursus 100 kr. Dameskrædderindekursus. Nørrebrogade 26 :: Kjøbenhavn N

Abonner paa Nordisk Mønster-Tidende!

Musikinstrumenter
kjøb av disse er en tillidssak

MINE INSTRUMENTER
TILFREDSTILLER DE HØIESTE FORDRINGER

Joh. Heinr. Zimmermann
Leipzig, Querstr. 26-28

KATALOG MOT INDSENDELSE AF 50 ØRE.

Gratis og portofrit
sender vi en prima cycleslange med 12 mdr. gar. og vort katalog til enhver cyclist, der sender os sin adr. og 1 kr. i Frim. til omk. Utelukkende reklamepløied. Gummifabrikken, Fredensborg, Danmark.

Reumatisme og Nerve-sykdomme.

Til gjengivelse og bevarelse av helsen paa naturlig vis, har galvanisk elektricitet, saaledes som »Ajax«-batteriet frembringer den, vist sig at være enestaaende. Principielt bekjendtgjør vi ikke vore kunders uttalelser, som i mængdevis strømmer ind til os, men for deres skyld, som endnu er ubesluttsomme, vil vi dog anføre et par:

Oskar Olsson i Vranarp, skriver: »Batteriet har været til min fulde tilfredshed. Jeg har anvendt det mot nervesvagheit og er nu fri for sykdommen.»

Helene Persson, Tvärandsmølle, Sorflärke, skriver: »J. Ø. bestilte for flere aar siden et batteri til mig, paa grund av at jeg var lam og ikke kunde skrive. Takket være batteriet gjenvandt jeg helsen og kræfterne og anbefaler det gjerne.»

Lignende og endnu bedre resultater bragte »Ajax« i tusindvis i aarens løp. Det fylder hele legemet med ny livskraft. Bæres kun en time pr. døgn og fuldstændigt diskret. Ingen ladning av batteriet behøves. Giv os Deres adresse i dag pr. post og vi sender Dem omgaende gratis og franko vor utførlige brochure. Utsæt ikke at gjøre dette, thi De forpligter Dem ingenlunde ved at forlange brochuren tiisendt.

Svenska Elektriska Institutet,
Avd. 45, Jakobsbergsgatan 33, STOCKHOLM.

A. GRESVIG
CYKLEFABRIK—SPORTSFORRETNING
STORGATEN 20
KRISTIANIA.

Sportsartikler
for vinter- og sommersport. Geværer og Ammunition. Fiskeredskaper. Fabrikation av de anerkjendte Thor- og Diamant-Cyklere. Motorcykler.

Forlang katalog over de artikler, der interesserer Dem.

Divinia sæpen
M. ZADIG'S

omsorgsfuldt fremstillet av fineste raastoffe, — bevarer og gjengir huden dens ungdommelige utseende og smidighet.

Fløte-Lanolin Creme
tube 1.30.

Løvsag og Træskjæreverktøi og Materialer.
Bøger i stort utvalg. Prisliste gratis. **Ulrick Riedl, Bodo.**

med varme moderkys. En krydret harpiksduft strømmer dig i møte. Nu gaar du over broen, og skogen aapner sig for dig.

Du vandrer paa den bløte, mosegrodde vei gjennom den høitidelige, kirkeagtige stilhet. Ingen støi forstyrrer naturens andagt. Av og til høres en rasling mellem buskene, naar en fugl søker føde til sine smaa unger, eller naar en hare hopper let forbi.

Paa begge sider av veien staar granene andægtige som folk i kirken, og den lille kilde ledsager deres stumme Fadervor med fromme akkorder.

Men høit, uendelig høit over dig lyser himmelhvælvingen med sit krystallklare blaa, og som fin røkelse drar lette sommerskyer forbi.

Og du bøier dig i andagt for det skaptas skjønnhet, som pinsaanden allerede er utgydt over. Den taler med tusen tunger til dig, til hver enkelt av os, som vil høre dens stemme. Den præker om hjertenes helliggjørelse, som er blit urene av hverdagens støv og derfor ikke kunde opta den nye aand, sandhetens, kjærlighetens og fredens aand. Og den scm forstaar dens stemme følger med glad ydmyghet hvorledes alt slagg litt efter litt løsnes, og hjertet blir rent og let.

Vi kjæmper og feiler jo alle! Hvilke menneske kan si sig fri for skyld og feil? Kampen om det menneskene kalder „lykke“ gjør dem usande, haarde og uvenlige mot næsten og fylder verden med fiendskap, sorg og fortvilelse. Hvor gis det store og gode menneske som vil gjøre det gode alene for det godes skyld? Hvor findes den sande

tillid, den rene uegennytte? Vel findes der hist og her ædle mennesker som raker op over mængden, men de kan ikke helt overvinde den egenkjærlighet som vor tid har frembragt.

Og dog længter man selv i vore dager mot godhet, renhet og fuldkommenhet; intet menneske er saa haardhjertet at han ikke vilde bli rørt ialfald i sit indre ved et kjærlig ord, ved et forsøk paa at forstaa ham og at lære de veier at kjende som han nødvendigvis maa følge.

Et kjærlig ord! Men ofte taler vi ikke med hverandre, kun forbi hverandre — og saa undres vi og er bedrøvet over at vor tale ikke vækker gjenklang, naar vi ikke faar svar — —

Kom Helligaand, sandhetens og fredens aand, fyld os med dit gyldne løfte og giv os at tale med tunger til vore brødre, som Herrens disciple gjorde det for snart to tusen aar siden! Giv at enhver maa forstaa en andens sprog, at sjælene maa lære hverandre at kjende, for at freden kan fremspire av sandheten og kjærlighetens.

Nu blir skogen lysere, i bredere og bredere bølger strømmer solskinnet nedover veien, og endelig kommer du ut fra den grønne kirke — og du vandrer atter langs veien som fører til kirken. Verden er vaaknet av sin morgenhvile og forbereder sig til at feire festen med glæde. Festklædte kirkegjængere slutter sig til dig, de første hus hilser dig venlig mellem de maigrønne bjerketrær, og klokke ringer med indbydende røst:

„En velsignet pinsel“

Hjemmet.

La være at stirre!

Husk paa at det er udannet at stirre. Man træffer ganske vist ofte paa hensynsløst stirrende mennesker, men enhver maa lære at beherske sig saa meget at man ikke stirrer paa folk eller ganske vender sig efter dem, naar de lider av en eller anden lønnefaldende man'e, ja, kanske er krøblinger. Man maa allerede tidlig oplære barna til at forstaa det upassende og saarende i en slik opførsel.

Hvite dansesko.

Naar hvite skindsko ikke mer kan bli rene ved at renses med pasta, prøv da med benzin og potetesmel. I meget slemme tilfælder kan skoen tør balafenten oversmøres med zinkhvitt, eller hvis det passer til dragten, kan de bronzeres med guld- eller sølvbronce.

Litt om citroner.

Ganske vist brukes der mere citroner nu end tidligere, men selv nutilidsges regnes der i vide kredse ikke tilstrækkelig med deres værdi for sundheten. Først og fremst er det det ytterste, gule skal, som man bør skrælle tyndt av med en skarp kniv, den tørres i nærheten av ovnen til den er ganske tør og kan saa males en gang eller to gjennom kaffekvernen. Det pulver man herved faar opbevares lufttæt og man har nu til enhver tid et udmerket krydderi til mange slags kaker, kompot o. l. Selve citronen skjæres i vers over og saften presses ut, skallet anvender man om aftenen før man gaar i seng, idet man efter at ha vasket hændene gnir dem godt ind med skallet og lar fugtigheten tørke ind. Mange damer klager over slygge hændes, som bærer allfor tydelige spor av arbejde. Her har de et virkelig godt middel, som ved stadig bruk gjør selv de styggeste hændes hvite og bløte igjen og aldrig bør mangle paa noget toiletbord.

Citronsaften fylder man paa

en flaske og gnir sprukne hændes godt ind med den, og naar saften er tørket ind, gnir man litt glycerin efter. Resultatet vil ikke utebli.

Ved forkjølelser gjør citronsaft uvurderlig nytte. Mange mennesker anbefaler ganske vist mot forkjølelse varm citronbrus, men det er endnu bedre ganske simpelt at gurgle halsen med den ufortyndede saft, og naar man har snue, skal man like før man gaar i seng snuse saften op gjennom næsen og la den komme ut gjennom munden igjen og derefter skylle efter med saltvand. Denne kur er rigtignok litt smertefuld og sikkert ikke efter alles smak, men den som gjennomfører det konsekvent vil ikke angre det, til gjengjæld for nogen minutters brænding i halsen spares man for næsten alle lidelser ved en langvarig forkjølelse.

At rense sotete gryter.

For hurtig at kunne fjerne sot fra gryter som har staat over aapen varme, anvender man smørret papir, f. eks. det papir som smørret har været indpakket i. Det tar gjerne lang tid at skure dem rene med sand eller saape, men soten løsnes straks av det fette papir, saa der bare behøver at skylles efter med varmt vand.

Fra „Nordisk Mønster-Tidende“s broderi-avdeling bestiller undertegnede hermed materiale til haandarbeide nr. 19.

Pris..... kr. øre.

For beløp under kr. 3.00 bedes betalingen indsendt i frimerker sammen med bestillingen. — Betalingen med tillegg av porto tas pr. postopkrav.

BRUK HUDSON'S SÆPEPULVER

Til Klædesvask.

A/S Brødrene Lever, Kristiania.

28 N

Enhver, som lider af Blegspot, Afmagring, Mavekatarrh, Appetitløshed eller Fordøielsesbesværigheder, bør anvende

Langebeks Pepsinsaft.

Udtalelser haves fra ansete Læger om hurtig Helbredelse af kronisk Mavekatarrh ved Brugen af Langebeks Pepsinsaft, selv i Tilfælde, hvor andre Pepsinpræparater har vist sig uvirksomme, og hvor en rationel Diæt har været vanskelig at gennemføre. Guldmed.: Paris. Sølvmed.: Kjøbenhavn, Neapel, Malmø. Guldmed.: Stockholm 1897. Faas kun paa Apotekerne.

ANKER-PAIN-EXPELLER

den eneste ekte, verdensbekjendt i 50 aar, er atter at faa paa alle landets apoteker. Det bedste mot gift, rheumatisme, forkjølelse og tandpine etc.

Generalrepresentant for Norge:

ALF NØLKE A/S
Parkveien 62, Kristiania.

Sanatogen

Prøv det

idag!

Faas paa alle apotek

Styrkemidlet

Skuespillerinde Fru
GYDA CHRISTENSEN
skriver:

„Sanatogen styrker musklerne, gir utholdenhed og — hvad ganske er det allerbedste — det gir godt humør.“

Operasangerinde Fru
KAJA EIDE
skriver:

„Min Sanatogenkur har været i højeste grad saa vellykket, at jeg kun ønsker at fortsætte.“

Billige, varige og vakre Gravmonumenter

Repræsentant for Kristiania: Havearkitekt E. Grobstok, Smestad, V. Aker.

NORSK KUNSTSTEN

Forlang Katalog **PORSGRUND** Forlang Katalog

En fornuftig speculation.

Liden risiko — stor fortjeneste i vente.

Østerrigske kronenoter og Polske marknoter har i den senere tid vist tegn til stigning. Det er derfor nu tidspunktet at købe, thi der vil sandsynligt ved kursopgang nu blive

mange penge at tjene.

1000 Østerrigske kroner, der har en pariværdi av kr. 760.— sælges for blot kr. 17.50 plus porto. 1000 Polske mark, der har en pariværdi av kr. 890.— sælges for blot kr. 12.50 plus porto pr. kontant eller paa 6 måneders avbetaling.

Denne speculation kan enhver overkomme.

Alle bestillinger eksped. prompte pr. postefterkrav til alle landets postanstalter.

NORSK VEXELKONTOR A/S
Skippergaten 1111,
KRISTIANIA.

PHOSPHOR-ENERGON PILLER

ORDIN. AF LÆGER

ved alm. Svaghed, Nervositet, Overanstrengelse og Søvnløshed

SÆLGES KUN PAA APOTEK

A. B. PHARMACIA, STOCKHOLM

Kontrollant: PROFESSOR A. VESTERBERG.

Allers Familie-Journals sykurv.

Skriv navn og adresse paa nedenstaaende blanket og send den tilkøbet 15 øre i frim. til „Allers Fam.-Journal“ Storgt. 49, Kristiania, og De vil pr. post porto frit motta nedenstaaende snitmønster utklippet i silkepapir, færdig til bruk.

Todelt forklæ til barn paa 2—4 aar.

Av bomuldsstoff syes dette forklæ som er til at trække over hodet. En paastukket stripe pynter det firskarne bærestykke rundt utringningen. Forklædet har lægagtig srukne grupper, og foran en paastukket lomme. Paa denne syes forstøt og sydde muslinger. Sidespændene syes i ryggen og fæstes paa forstykkene. Der medgaar 1,35 meter stof av 70 cm. bredde.

Monstret bcs'ar som bill. viser av 5 deler.

Fig. 1. Det halve forstykke.

- „ 2. Den halve ryg.
- „ 3. Bærestykke.
- „ 4. Lomme.
- „ 5. Sidespænder.

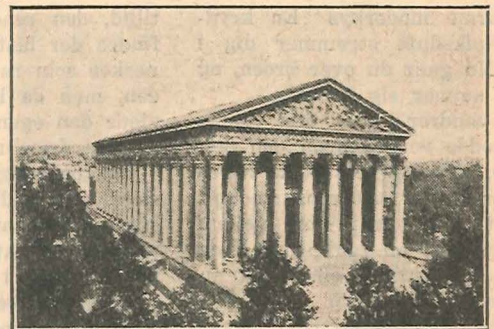
Monstret lægges langs med stoffet. Forstykket og ryggen lægges med stoffets bredt.

Bestillingseddell paa

Sykurv nr. 19. Pris 15 øre.

NB. Utydelig skrift volder lei.ekspedition.

RAADGIVER FOR HUS OG HJEM

Navnkundige kirker: Madeleine-kirken i Paris

Pinseandagt.

Lysende stiger den blaa morgen op over skogen. Endnu befinder jorden sig i drømmenes verden, bare fuglene har længe været vaakne, de kvirder og synger, piper og kalder i den friske morgensol. Den unge kornmark langs veien strækker sig lys blaagrøn, hvert græsstraa er smykket med den blinkende dug som en diamantkrone, endnu har solen ikke drukket ind dugperlene, de funkler endnu paa de svaiende bjergrener, pryder spindelvævet mellem buskne med et straalende sølvgraat perlesmykke og er en funkende morgendrik for den bitte lille dyreverden helt ned paa jorden for vore føtter.

Pinsemorgen! Hvor herlig lyder ikke det ord? Saa fuldt av vaar og haab. Hvorhen man end ser smiler den unge natur en i møte i solglad skjønlet og friskhet, som om der i hele verden ikke fandtes hverken mistro eller fiendskap, nød eller fortvilelse. Og dog — — og aog — —

Men hvorhen vandrer tankene paa denne lyse festmorgen? Skal du nu være bedrøvet?

„I al sin glans nu straalér solen livslyset over naadestolen —“

Og du gaar videre, glad paany, gjennom den smilende vaarverden. Du har lang vei til kirken, og først vil du holde pinseandagt i skogen.

Den klare bæk ledsager dig som en venlig vandringsfælle og fortæller om vinterens haarde nød, da den møyisommelig maatte bane sig vei mellem isskorpor, og den fortæller om den sidste tids stygge uveir, da dens vand bruste frem, skummende og farvet av lerjorden. Nu er kulde og uveir overvundet, og rene som krystal kan de blinkende bølger gjenspeile den blaa pinsehimmel.

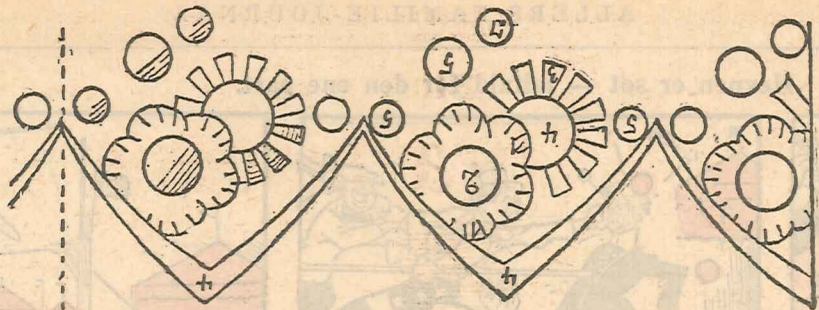
Rens eders hjerter, for at pinsens aand kan dra derind. Sandhetens aand, kjærlighetens aand, fredens aand —

Solen er steget høiere op og hilser granene, som stræber høit op,

Hvad der interesserer damerne.

Væske med broget broderi.

Væsken som er 40 centimeter vid og 32 centimeter lang, syes av sort eller graat lerref. Brode-

Mønster til den øverste kant av væsken. (Naturlig størrelse.)

riet syes med platsøm efter nedenstaaende mønster og med garn og silke efter farveforklaringen. Den øverste kant avsluttes med knaphultinger og en smal, brodert bord; under denne syes en løpegang, hvorigjennem trækkes en snor.

H.G.F.

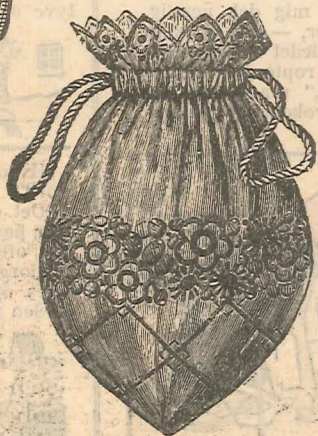
E.R.P.

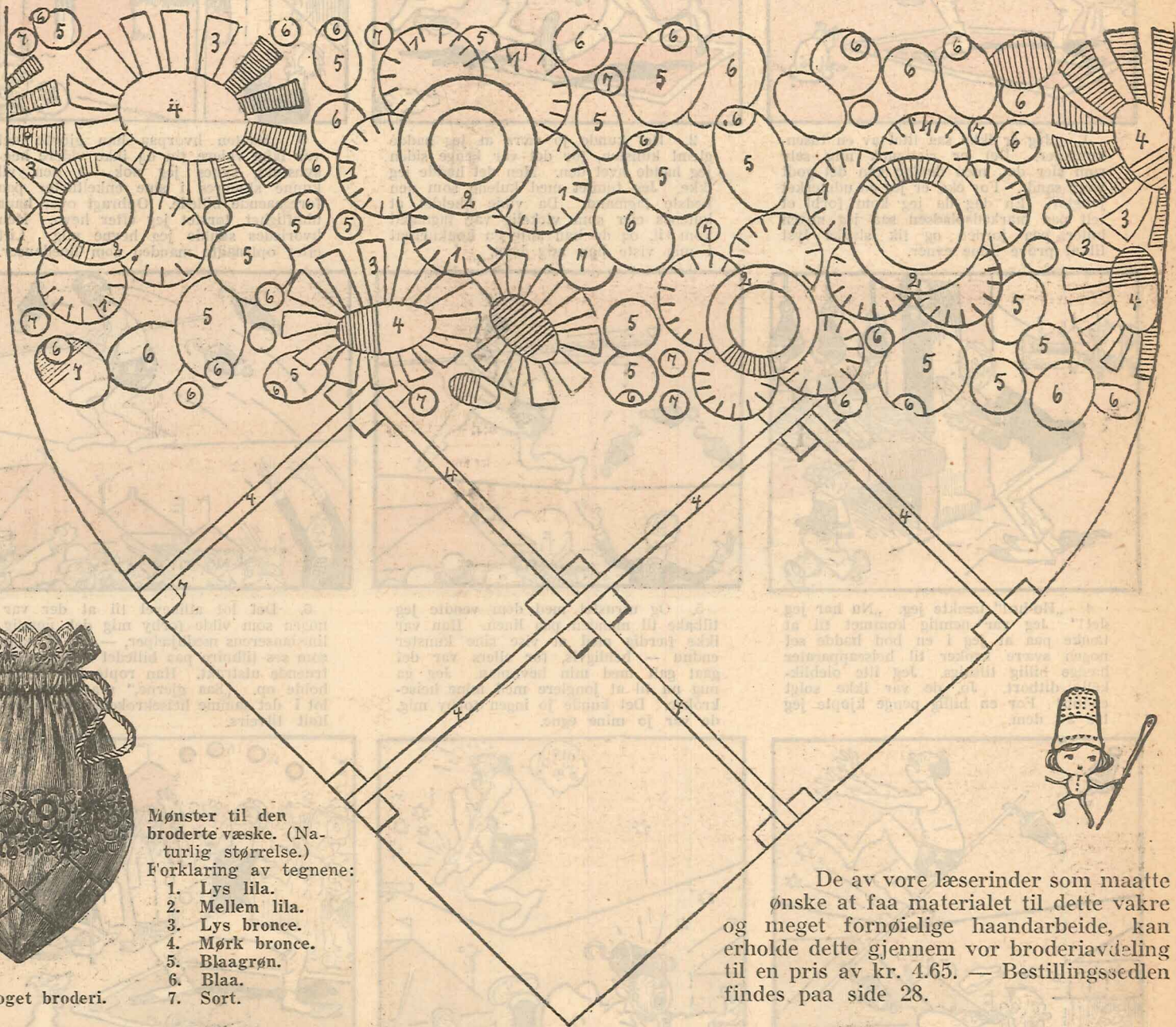
C.A.V.

A.S.J.

Væske med broget broderi.

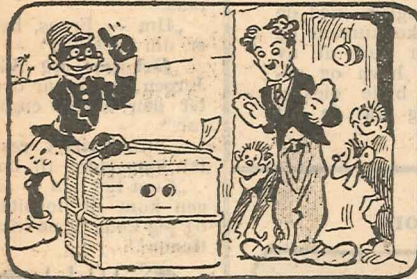

Mønster til den broderte væske. (Naturlig størrelse.)
 Forklaring av tegnene:
 1. Lys lila.
 2. Mellem lila.
 3. Lys bronze.
 4. Mørk bronze.
 5. Blaa-grøn.
 6. Blaa.
 7. Sort.

De av vore læserinder som maatte ønske at faa materialet til dette vakre og meget fornøielige haandarbeide, kan erholde dette gennem vor broderiavdeling til en pris av kr. 4.65. — Bestillingssedlen findes paa side 28.

Hvorledes man forsvaret sig mot løver, naar man har et kakkelovnrør og en ildsprutende vulkan ved haanden.

1. En dag fik jeg sendende en stor kasse med posten. „Den er fra kong Tippto-Tip!“ sa postbudet som bragte mig den. „Han er ikke ræd for at gi kostbare gaver.“

2. „Da er kassen sikkert fuld av guld og diamanter!“ tænkte jeg og ga mig straks til at aapne den, mens mine aevenner ivrig bistod mig med arbeidet.

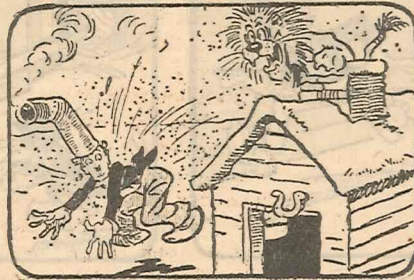
3. Da kassen blev aapnet viste det sig at den indeholdt en virkelig kongelig gave, men unegtelig en uventet og ikke helt ufarlig gave, nemlig en levende løve.

4. „Kong Tippto-Tip er øiensynlig noget av en spøkefulg!“ tænkte jeg og skyndte mig at komme ut av huset, idet jeg tok den nærmeste veien gennem kaminen og pipen.

5. Paa min tur gennem pipen kom ovnsrøret til at sitte fast paa hodet mit — en omstændighet som paa en vidunderlig maate skulde bli min redning.

6. Med ovnsrøret paa hodet hoppet jeg ned fra taket. Løven som var av et ualmindelig blodtørstig temperament kom brølende op gennem pipen og satte efter mig.

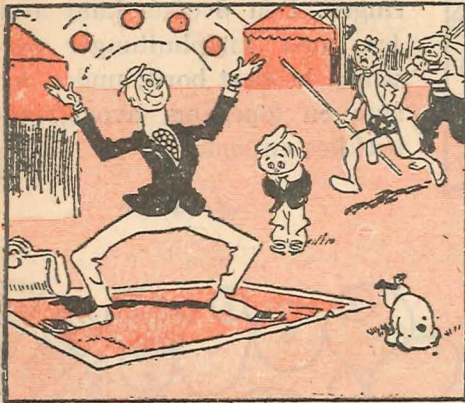

7. Ledet av mit sikre instinkt løp jeg saa fort som benene kunde bære mig opover et ildsprutende berg som laa i nærheten mens løven fulgte mig like i hælene.

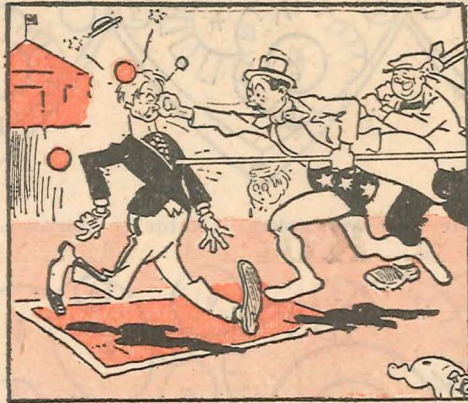

8. Da jeg kom til toppen av vulkanen tok jeg ovnsrøret av hodet, stak det ned i krateret og nu drev et regn av sten og aske løven paa flugt. Det var, fint klart, ikke sandt?

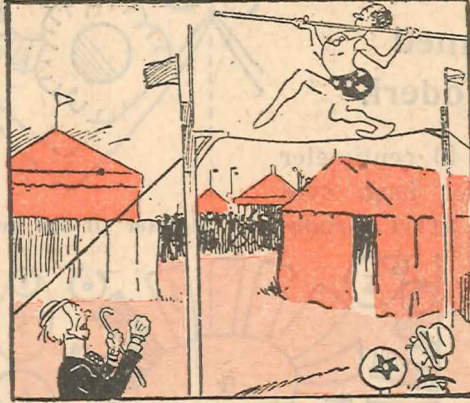
Hevnen er søt — ialfald for den ene part.

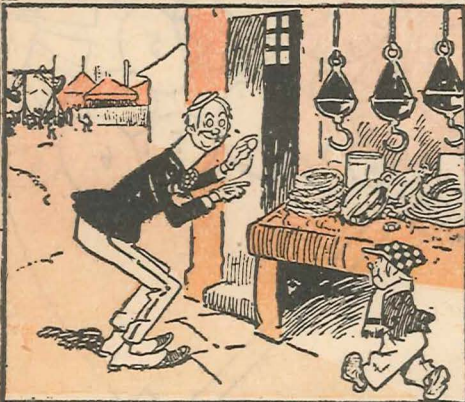
1. „Jeg er ikke saa litet av en tusenkunstner. Det er rigtignok mig selv som sier det, men derfor kan det godt være sandt. For eks. er jeg en udmerket jonglør. En dag da jeg kom forbi et telt paa markedspladsen saa jeg nogen kuler paa jorden og fik straks lyst til at prøve mine evner.

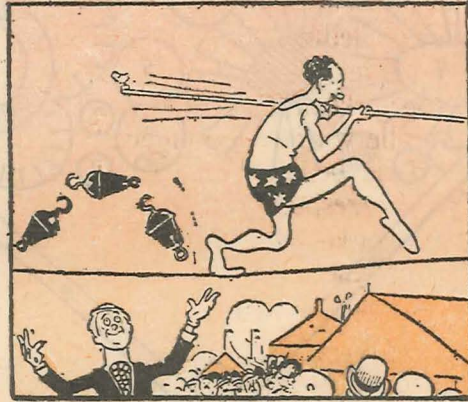
2. Det kunde jo være at jeg hadde glemt kunsten, for det var længe siden jeg hadde øvet den. Men det hadde jeg ikke. Jeg tumlet med kulene som den bedste fagmand. Da vilde uheldet at kulenes eier som virkelig var fagmand kom til, og da han ante en konkurrent i mig viste han mig bort.

3. Maaten hvorpaa han gjorde det var ikke videre fin og ikke videre hensynsfuld, synes jeg nok, — den vil kunne studeres i sine enkeltheter paa foregaaende billede. Opbragt over hans uhøflighet, tørstet jeg efter hevn. Men hvorledes skulde jeg hevne mig. Litt efter optraadte manden som linedanser.

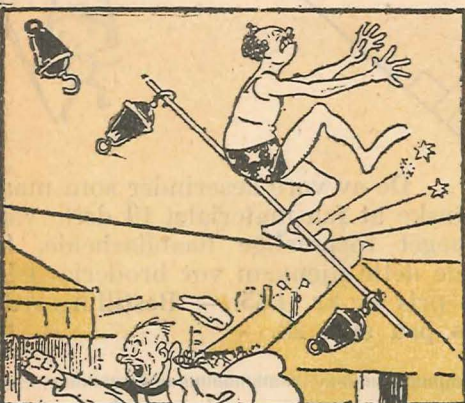
4. „Ho-ho!“ tænkte jeg. „Nu har jeg det!“ Jeg var nemlig kommet til at tænke paa at jeg i en bod hadde set nogen svære kroker til heiseapparater hænge billig tilsalgs. Jeg ilte øieblikkelig ditbort. Jo, de var ikke solgt endnu! For en billig penge kjøpte jeg tre av dem.

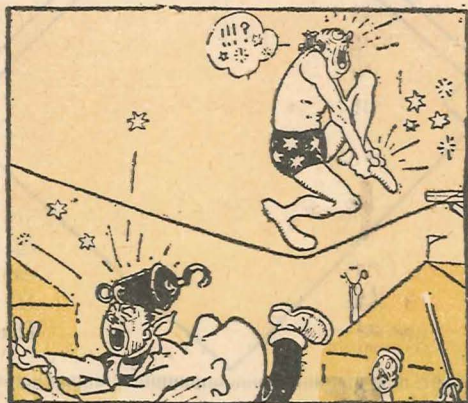
5. Og utrustet med dem vendte jeg tilbake til manden paa linen. Han var ikke færdig med at vise sine kunster endnu — heldigvis, for ellers var det gaat galt med min hevnpplan. Jeg ga mig nu til at jonglere med mine heisekroker. Det kunde jo ingen forby mig, de var jo mine egne.

6. Det lot allikevel til at der var nogen som vilde forby mig det, nemlig linedanserens medhjælper, — det er ham som ses tilhøre paa billedet med næven truende ulstrakt. Han ropte jeg skulde holde op. „Saa gjerne,“ svarte jeg og lot i det samme heisekrokerne gaa ekstra hoit tilveirs.

7. Dette skedde naturligvis i en bestemt hensigt og var et led i min listige plan. Og — la mig si det straks — hensigten blev opnaadd idet den ene kroken grep fat i den ene enden av linedanserens balancestang, og den andre i den andre enden saa stangen faldt ned paa hans ene fot...

8. ... og ga denne et saa kraftig tryk at han vistnok aldrig har været ute for noget lignende. Hvor den tredie av „ballene“ blev av viser billedet: Den endte sin tunge nedfart i hodet paa den ivrige medhjælper. Paa den maaten delte de to venner smertene med hverandre.

9. Saa kunde jeg uforstyrret vise mig i al min glans og jonglere med de ordenlige kulene, — min konkurrent og hans haandlanger var sat helt ut av spillet, — jeg hadde faat hevn og opreisning! Det var ikke blide øiekastet de to herrer sendte mig da de litt efter spaserte forbi.

En kjedelig opdagelse eller Hvad der kan ske naar man for en gangs skyld er hjælpsom.

„Au, au!“ Jeg skar fingren min paa glasskaaren!“ skrek en liten gut.
„Graat ikke, lille ven!“ trøstet den unge kontorassistent ham. „Jeg skal hjelpe dig.“

Og idet han lette efter noget at binde om guttens finger fikk den unge kontormand øie paa en strimmel gaze som stak frem under en dør.

„Bravo!“ ropte han glædesstraalende. „Her er forbindelse i lange baner! Nu skal gutten bli hjulpet!“
Og saa løp han med gazebindet.

Men han stanset pludselig for det viste sig at der hang noget ved den andre enden, og dette andre var chefen! Gazen var viklet om hans podagrafot! Tableau!

Smaapluk.

Fint spil.

Teaterdirektøren: „De utforte dødsscenen aldeles udmerket — aldeles naturtro! Ikke mindre end seks av tilskuerne har forhøret sig hos mig om de kunde faa Deres leilighet!“

Fra skolen.

Peter (til den nye eleven som er et hode høiere end alle kammeratene): „Hei, du, gir mor din dig bakkpuver til frokost, siden du skyter saan i veiret?“

Fru Persen: „Hvad for noget — jeg synes det er tredie gang du barberer dig idag?“

Herr Persen: „Ja! Spar. er tjent! — Firte øre pr. barbering — det blir en krone og tyve øre tjent idag!“

„Hvad er optimisme, mor?“

„Det er naar din far gaar paa kontoret klokken otte en kold vintermorgen i sne til knæs og synger: 'Hele verden mig misunder!'“

En føk sjømand sat og snakket politisk da en av deltagerne i diskussionen vendte sig til sin sidemand som hilt til hode forholdt sig taus:

„Hm — Frans, hvad er din mening?“

„Det sier jeg ikke! Jørgen og jeg har drøftet den saken engang før.“

„Naa, hvilket resultat kom dere til da?“

„Kom til? Jo — Jørgen kom til hospitalet og jeg kom til politistationen!“

Hensynsløs.

„Nei, nu har jeg slaat op med min forlovede! Tænk dig, igaar tok han mig med i teatret og indbildte mig at det var en tragedie vi skulde se. I to hele akter lot han mig sitte og graate, og først i tredie akt fortæller han mig at det er en farce. Nei tak, ham er jeg færdig med!“

Under næsten 7 aars virksomhet er

Norsk Korrespondenceskoles

undervisning stadig blit bedre og bedre. En række fagmænd har været optat med at gennemgaa og forbedre brevene. Vor metode har staat sin prøve baade utenlands og i Norge.

Benyt nedenstaaende rekvisition og se hvad vi kan byde Dem.

Aller. 19.

Rekvisition.

Herved utbedes Norsk Korrespondenceskoles illustrerte prospékt og plan 1920-21 (7. skoleaar) med aarsberetning gratis og franko tilsendt.

Navn

Adresse

VIL DE LÆRE

noget, saa skriv til

Norsk Korrespondenceskole

efter plan. Vi har fuldt udtannede specialister som ledere og lærere i alle fag og bygger nu paa næsten 7 aars erfaring i *korrespondenceundervisning*, som foregaar hjemme hos Dem selv i Deres fritid.

Den merkantile afdeling, hvis leder er skolens direktør, har et stort lærerpersonale med landets bedste uddannelse. Vore elever sitter nu i alleslags stillinger rundt omkring i landet. Om resultaterne av *Norsk Korrespondenceskoles* undervisning kan De faa besked i planen, som er gratis.

Den tekniske afdeling alene er langt større end nogen anden skole i landet. Ledere er ingeniør *Einar Olafsen*, (M. N. I. F.) og arkitekt *Eivind Gleditsch* (M. N. A. F.). Begge har som alle vore øvrige ingeniører flere aars praksis som lærere ved de bedste tegneskoler og tekniske skoler samt ved *Norsk Korrespondenceskole*. Mange av vore elever har tat svendeprøver kun paa grundlag av vor tegneundervisning pr. korrespondence. Vi optar elever paa alle trin. Den som har forkundskaper, faar videregaaende undervisning.

Sprogavdelingen ledes av skolens cheffagleder lektor *M. Gran* og cand. mag. *A. Steen*. Planen gir nærmere oplysning om hvilke resultater der er opnaadd efter *Norsk Korrespondenceskoles* metode. Vi har f. eks. udtannet en række forretningskorrespondenter i disse hovedsprog, og tusener har lært at skrive og læse tysk, engelsk og fransk gennem vor metode.

Landbruksavdelingen ledes av agronom *Birger Ree* (uteksaminert fra Norges Landbrukshøiskole). Kursene er landskjendte for sit interessante indhold og fængslende fremstilling.

Norsk Korrespondenceskole

Direktør: *Ernst G. Mortensen*. ∴ Cheffagleder: Lektor *M. Gran*.

Drammensveien 20.

Kristiania S.

Sokholderi.
Handelskorrespondence.
Handelsregning.
Skrivning m. rundskrift.
Stenografi.
Norsk.

Praktisk regning.
Matematik.
Mekanik.
Maskinlære.
Bygningslære.
Elektricitetslære
Konstruktions- og
projektionstegning.
Fagtegning for tomrere.
Fagtegning for snekkere.
Fagtegning for murere.
Bygningstegning og
maskintegning.

Tysk sprog.
Tysk handels-
korrespondence.
Tysk stil.
Engelsk sprog.
Engelsk handels-
korrespondence.
Engelsk stil.
Fransk sprog.
Fransk handels-
korrespondence.

Jordbrukslære.
Husdyrlære.
Havebrukslære.

En vitenskapens triumf

Tusinder av taknemlige damer og herrer.

Dr. Lefrangs atmosfæriske hudbehandlingsapparat utsuger alle urenheter i huden, animerer de slappede hudceller til fornyet arbejde, spænder slappe muskler, udfylder huller i ansigt og krop. Utvikler brystet, borttager fregn og hudorme paa et par dage, gjør huden jevn og frisk. Pris fuldstændig komplet med bruksanvisning kr. 6.50.

Den patenterede amerikanske næseformer forandrer alle grimme næser til den ønskede form. Smertefri behandling. Pris model 21 kr. 12,00, enkeltformet kr. 6.50.

Ørets form rettes med prof. Hektors øreapparater. Tykke utstaaende ører faar efter nogle dages anvendelse en pen form. Pris kr. 5.50.

Generende haarvekst fjernes smertefrit med rod med „DEPILATOR“. Fuldstændig ny og smertefri behandling. Pris kr. 5.00.

Sendes fuldstændig diskret (passerer ikke tolden) mot postopkrævning.

KEM. TEKN. NEDERL. PARFYMERI, Avd. 2. Stockholm C.

KØR DE BEDSTE RINGE

KØR

DUNLOP

Barberknive

fabrikeres og sælges fra Berg's Bolag, Eskilstuna. Skriv eft. Katal. og Prislste.

Korpulens, fedme

fjerner Dr. Hoffbauers lovbeskyttede **avmagrings-tabletter**. Fuldstændig uskadeligt og mest virkningsfulde middel uten overholdelse av diæt. Ingen skjoldbruskkirtler. Ingen avføringsmiddel. Brochure paa forlangende. Pris for komplet kur 150 M. og 210 M. inkl. porto og utførselsomkostninger mot forutbetaling eller pr. efterkrav. Elefant-Apotheke, Berlin A. 79, Leipziger Str. 74 (Dönhofpl.)

Hvorledes gaasen kom i de forkjerte hænder.

Sambo kom fra butikken med den stekte gaas paa hodet. Mamhambo var bare ute for at spasere en tur — han hadde nemlig ikke raad til at kjøpe gaas. (Læg merke til at der paa jorden ligger en to-øre.)

En to-øre er jo mange penger i Negerland (ikke lenger herhjemme), og skjæbningen vilde at begge sorte paa samme tid fik sie paa mynten. (Bemerk her hvor daarlig Mamhambos paraply igrunnen er: Spilene stikker ut til alle sider.)

Sambo fik to-øren, for han var den hurtigste i vendingen, men Mamhambo var heller ikke utilfreds. Han fik nemlig hele gaasesteken, og hvis man har fulgt rigtig efter paa de foregaaende billeder, vil man forstaa hvortor, O

Kjøp

„Allers Familie-Journal“

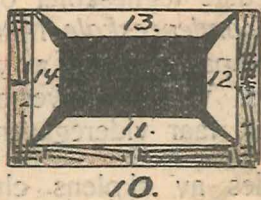
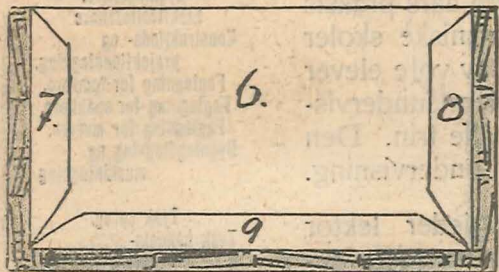
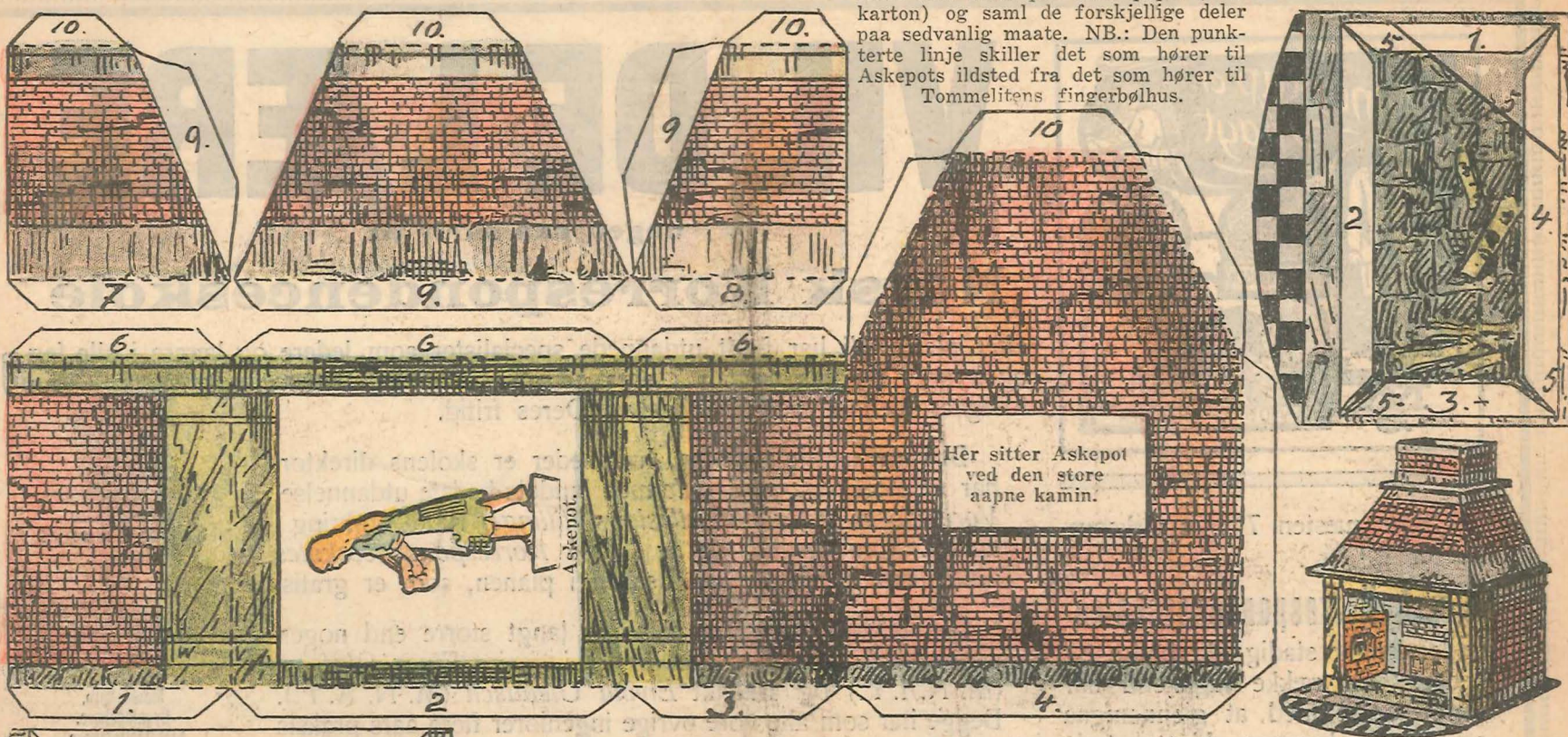
Køb i Tide!

30 forsk. Krigsm. Kr. 1.—
50 „ „ „ 3.—
150 „ „ „ 20.—
100 forsk. f. Skand. 0.90
150 „ „ „ 3.50
Kat. gratis. Alle M. køb.
500 forsk. L. 5.50, 1000 15, 2000 50 Kr.

Frimærkebørsen,
KLOSTERSTRÆDE 9 KØBENHAVN

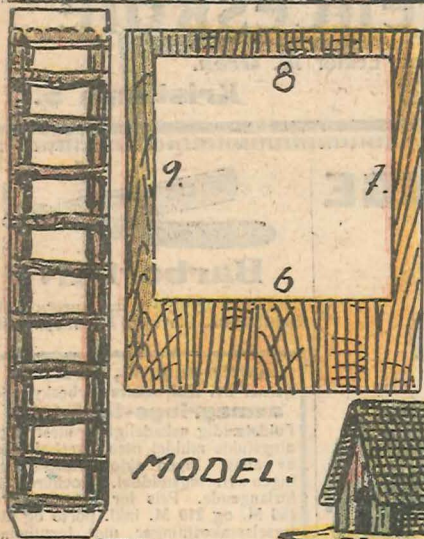
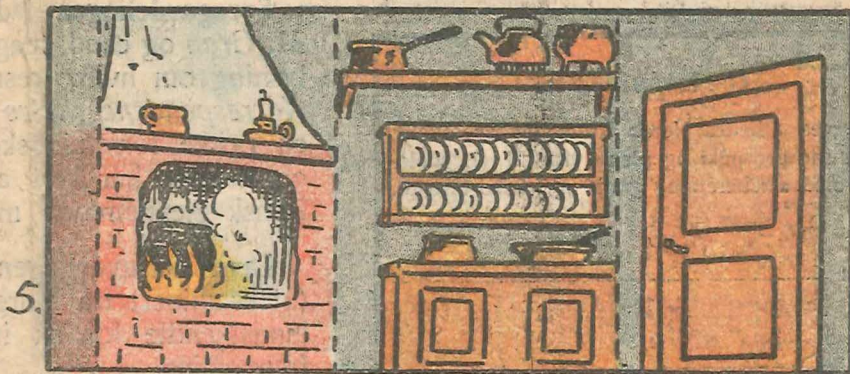
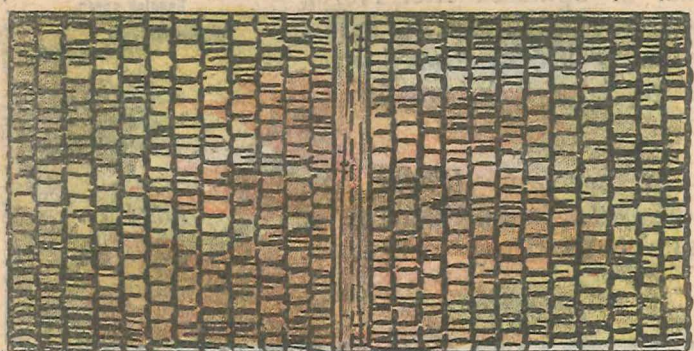
BROWNING Kal. 6,35 Kr. 34,
Kal. 7,65 Kr. 36. Jagtvaaben,
Prismeglas, Prislste 50 Øre.
Benckendorff, Berlin-Friedenau.

Klæb hele siden på skrivepapir (ikke karton) og saml de forskjellige dele paa sedvanlig maate. NB.: Den punkterte linje skiller det som hører til Askepots ildsted fra det som hører til Tommelitens fingerbølhus.

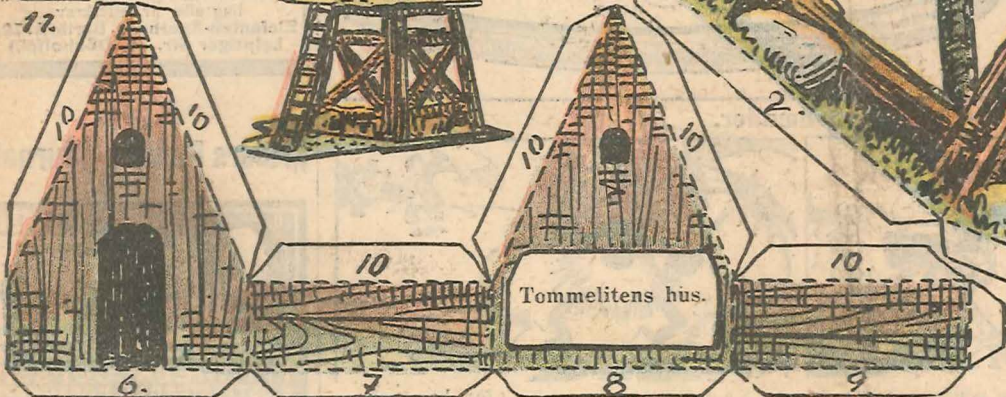

MODEL.

Klip her!

MODEL.

Tommelitens hus.

Eventyrenes lilleputby V: Askepots ildsted og Tommelitens fingerbølhus.